

# [Nam Nhi Dương Tự Cường Hệ Liệt] – Bộ 5 – Tình Phùng Ác Ý

## Contents

|                                                                  |          |
|------------------------------------------------------------------|----------|
| <b>[Nam Nhi Dương Tự Cường Hệ Liệt] – Bộ 5 – Tình Phùng Ác Ý</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1: Tiết Tử . . . . .                                   | 1        |
| 2. Chương 1-2 . . . . .                                          | 2        |
| 3. Chương 2 . . . . .                                            | 13       |
| 4. Chương 3 . . . . .                                            | 22       |
| 5. Chương 4 . . . . .                                            | 30       |
| 6. Chương 5 . . . . .                                            | 40       |
| 7. Chương 6 . . . . .                                            | 51       |
| 8. Chương 7 . . . . .                                            | 61       |
| 9. Chương 8 . . . . .                                            | 69       |
| 10. Chương 9 . . . . .                                           | 82       |
| 11. Chương 10 . . . . .                                          | 93       |
| 12. Chương 11 . . . . .                                          | 103      |

# [Nam Nhi Dương Tự Cường Hệ Liệt] – Bộ 5 – Tình Phùng Ác Ý

---

### **Giới thiệu**

Thể loại: xuyên không,hoán đổi linh hồn,nhất thụ nhất công, ngoài lạnh trong nóng nham hiểm công, cường bình phạm

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-nhi-duong-tu-cuong-he-liet-bo-5-tinh-phung-ac-y>*

## **1. Chương 1: Tiết Tử**

“Phu nhân khó sanh qua đời, viên chủ.”

Khuôn mặt của viên chủ Bách Tử Ngạn không xuất hiện nhiều biểu tình lắm, cho dù nghe thấy hỏi đến chính nương tử của mình chết, y cũng một mặt không biểu cảm như vậy, bởi y vốn rất ít thể hiện tình cảm ra ngoài.

Người học võ, vốn sẽ không nên biểu lộ thất tình lục dục, giận nhiều vui nhiều, ngậm giận nhớ hận đều sẽ ảnh hưởng đến tu vi, đạm nhiên bình tâm, không dục ít cầu, mới là phong thái nên có của người học võ đều tu dưỡng.

Tỳ nữ bên cạnh tuổi cao đã dùng tấm khăn quần kỹ đứa nhỏ ôm tới Bách Tử Ngạn, ánh mắt Bách Tử Ngạn nhìn xuống, nhìn khuôn mặt nhăn nhó, thật không biết là nam hay nữ, cũng nhìn không ra đứa nhỏ giống mình hay là giống nương tử, ánh mắt lãnh đạm lướt qua một chút, lập tức dặn dò nói: “Đem hắc mang xuống, hảo hảo chiếu cố.”

Một câu hảo hảo chiếu cố đã xong hết thấy, y quay lưng hướng về thính lý, thính lý còn có vài vị quan trọng, đang muốn đàm luận một số đại sự trong giang hồ võ lâm.

Y sải bước đi ra ngoài, tư tự thanh minh, đối diện gió lạnh, y vật y mặc bị gió thổi về sau bay bay, gương mặt uy nghiêm không hạ một giọt lệ thủy thương tâm, chỉ vì khóc lóc vô tế vụ sự, kêu khóc càng nhiều hơn nữa, người chết cũng không sống lại, mà nhân sinh còn có việc đáng làm hơn.

Thật sự là y không có tình cảm, chỉ là lãng phí thời gian khóc lóc, y càng nguyện ý đem thời gian đó hoàn thành chuyện cần làm.

Đam định kiên nhận, trầm tĩnh như đá, là một trong cá tính của y, vĩnh viễn cũng không đổi.

## 2. Chương 1-2

Editor: Magi điền ( Osin)

Bê-ta: Nami-chan

“Viên chủ, tiểu thiếu gia lại bị bệnh.”

Người bấm báo vẻ mặt sợ hãi. Tiểu thiếu gia năm nay đã mười tuổi. Từ nhỏ thân thể hắc bắt đầu ốm yếu, không phải trúng gió hay phong hàn, mà là lúc luyện võ gân cốt đau buốt, bằng không chính là ho khan nửa tháng, cũng không phải chưa dùng qua được. Thân thể yếu ớt kia dù được dùng các vị thuốc quý hiếm khắp thiên hạ để bồi bổ, cũng không khá lên được.

Bách Tử Ngạn, là viên chủ trang viên Giang Tô, mới hai mươi đã dẫn đầu những cao thủ trong chốn võ lâm, được phụ thân để lại võ thuật gia truyền cùng kiếm pháp. Lúc y hơn mười tuổi đã có thể tiếp thu một cách hoàn hảo nhất. Có thể gọi là một nhân vật thiên tài, được xưng là cao thủ hiếm thấy trong chốn võ lâm cũng hoàn toàn xứng đáng.

Tính tình của hắc ít nói ít cười, suy nghĩ thông minh lại bình tĩnh vô cùng. Giống như giao long ẩn mình giữa biển sâu, chỉ cần liếc mắt một cái có thể nhìn thấy tinh quang trong ánh mắt, liền biết rằng hắc giấu tài, cá tính lãnh đạm biết kiềm chế không muốn để lộ ra bên ngoài.

Lúc hắc hơn hai mươi tuổi vừa mới nổi danh trên võ lâm, nhiều người không biết trời cao đất dày đến viên

lý khiêu chiến, đều thất bại thảm hại mà quay về. Chính là sau đó rốt cuộc ngậm miệng không dám nhắc đến tên của hắn.

Võ công hắn mạnh thế nào? Không ai biết được, hắn cũng không muốn nói. Giống như việc này chỉ là hư danh tựa mây trôi, chẳng đáng một sắn (1). Cũng không phải nói quá, thái độ làm người của hắn chính là thần bí như thế.

Hắn nghe theo mệnh lệnh của phụ mẫu, đến hai mươi tuổi lập tức lấy một vị nữ tử họ Lý. Nàng vừa xuất giá liền có thai, ngày hắn vui mừng chào đón nhi tử, cũng là ngày ái thiếp từ bỏ cuộc sống.

Hắn bận rộn giải quyết những chuyện rắc rối vật vãn trong chốn võ lâm, chưa từng tái hôn. Đứa con cũng vừa được mười tuổi, nhưng mà nó thân thể gầy yếu. Bất luận tìm đến những phương thuốc thật tốt cũng không thấy hiệu quả. Ngoại nhân đánh giá, Bách Tỷ Ngạn có quyền có tiền, con trai độc nhất lại ốm yếu như thế. Hắn hẳn là cả đời vì chuyện này mà vô cùng phiền não đi.

“Lần này là bệnh gì?”

Hắn chậm rãi hỏi, không hề trách cứ hạ nhân hầu hạ không chu toàn, cũng không sinh khí khi biết ái thiếp của mình lại bệnh, chỉ có thanh âm bình tĩnh thông thả, giống như chuyện này cũng không khiến cho nội tâm hắn dao động. Người trong giang hồ đồn đại hắn chính là lãnh huyết vô tình, tim của hắn đều không đập, bằng không sẽ không vô tình đến như vậy.

Người đời chửi rủa hắn khi đề cập đến chuyện ngay cả khi nường tử của mình vừa mới từ trần mà lại có thể làm việc và nghỉ ngơi bình thường. Thậm chí còn bỏ cái chết của nường tử ra đằng sau để đi gặp khách nhân. Nếu không phải là người vô tâm tàn nhẫn, sẽ không làm được như vậy.

“Tiểu thiếu gia lần này bị sốt cao, đang cho hắn hạ sốt.” Tôi tớ bẩm báo.

“Thỉnh đại phu đến xem sao?”

Hài tử này đã xem qua ít nhiều thầy thuốc, thân thể nó chính là vẫn như cũ ốm yếu không dứt, được của những đại phu kia, giống nhau đều không có hiệu quả.

” Đã khám, nhưng là tiểu thiếu gia không chịu uống thuốc, tỳ nữ đang gạt hắn uống cho xong.”

“Sau khi chờ nó uống xong, người có thể lui.”

Cơ hồ một tháng mới có thể gặp mặt nhi tử của mình một lần, hắn có nhiều chuyện cần xử lý, đứa con liền giao toàn bộ cho hạ nhân. Dù sao cũng làm việc chịu khó, có bọn họ chiếu cố, hắn tin tưởng rằng so với chính mình luôn bận rộn thì họ sẽ chăm sóc chu đáo hơn.

“Viên, viên chủ.” Người nói chuyện ập a ập ứng khê gọi.

Hắn dời đi bản vẽ trên tay, ánh mắt không hề nhìn xuống hạ nhân phía dưới, lạnh lùng nói: “Còn có chuyện gì?”

“Nghe nói vùng lân cận có một đại phu phi thường cao minh. Có lẽ chúng ta có thể thỉnh hấn đến xem thân thể của tiểu thiếu gia.”

Loại việc nho nhỏ này chỉ cần hạ nhân xử lý là tốt rồi, vì sao còn ở trong này cầu hấn xử lý? Hắn thanh âm thoáng lộ ra trách móc:

“Loại sự tình này không cần hỏi, đi thỉnh hấn đến xem thân thể tiểu thiếu gia.”

“Nhưng mà nghe nói đại phu kia rất kỳ quái, hơn nữa cũng rất khó đối phó, cũng có người nói y là một kẻ điên.....”

“Nếu là kẻ điên chuyên giả danh lừa bịp, vậy khỏi cần thỉnh đến viên lý.”

Từ lúc nghe xong danh tính của vị đại phu kỳ quái kia, Trương Trung không biết có nên hay không bẩm báo. Thẳng đến hôm nay, hấn mới đánh bạo nói ra lai lịch của vị đại phu kia. Ngay cả hành vi của vị đại phu đó khá cổ quái, nhưng lại nghe truyền y chữa bệnh như thần. Nếu thật như vậy có thể chữa khỏi bệnh của tiểu thiếu gia, nhất định là sẽ là một việc đáng vui mừng, cho nên hấn mới nhịn không được mở miệng.

“Nhưng nghe nói thầy thuốc kia có thể trị được nhiều bệnh nan y. Còn có người ca ngợi y chính là thần tiên sống, chỉ là cá tính của y thực cổ quái, luôn miệng nói những lời kỳ quái, ai nghe đều không hiểu.....”

Bách Tỷ Ngạn bắt đầu cảm thấy không kiên nhẫn. Hạ nhân này đã ở bên hấn hơn mười năm. Nói chuyện như vậy mà cũng ập a ập ứng, ý nghĩa lời nói không rõ ràng làm lãng phí thời gian của hấn, thanh âm bỗng nhiên nghiêm khắc lên.

“Người rốt cuộc muốn nói gì, nói trọng điểm.”

Trương Trung thấy sắc mặt khó coi của hấn sợ tới mức cả người phát run, xanh cả mặt. Khi viên chủ nhà mình sắc mặt có điểm khó chịu, chỉ có thể hình dung bốn chữ kẻ khác sợ hãi. Không! Nói kẻ khác sợ hãi còn rất nhẹ nhàng, căn bản là còn làm cho người ta muốn chạy trốn chết.

Nguyên bản hấn chính là nam nhân bất cầu ngôn tiểu (2), nhất là thời điểm cả người phát ra khí thế hung ác lạnh như băng càng khiến kẻ khác trong lòng run sợ. Cho nên trong viên lý có nhiều người, chỉ cần viên chủ đi qua, bọn họ đều cúi đầu xuống không dám nhìn. Tất cả đều đối hấn vừa kính trọng vừa sợ hãi. Bởi vì viên chủ không giống phàm nhân có thất tình lục dục (3), thật vô tình như một bức tượng đá.

“Y đến khám bệnh tại nhà chỉ lấy..... vàng, thu phí đắt đỏ.....” thanh âm hần run rẩy, vừa rồi bị Bách Tỷ Ngạn quát khế, thậm chí không dám ngẩng đầu lên nhìn Bách Tỷ Ngạn.

“Vàng?”

Thanh âm Bách Tỷ Ngạn có chút lên cao. Khá khen cho một gã đại phu thôn dã, chỉ chuẩn bệnh liền bắt thu phí nhưng lại chỉ chịu nhận vàng. Y nghĩ y là ngự y cung đình hay sao?

Mà nói về thấy thuốc này quái dị ở một chỗ, chuyện này truyền ra gây xôn xao dư luận. Bởi vì y luôn đòi hỏi người khác cái gì đó, nhưng từ chối một lượng lớn tiền bạc. Chuyện kỳ quái như vậy, đã sớm là đề tài trong cuộc nói chuyện trà dư tửu hậu của mọi người. Nói về sự quái dị của đại phu này thì không thể không nói đến một điểm. Đó là y luôn luôn đòi hỏi người khác một cái gì đó mà không nhất thiết phải là một lượng lớn tiền bạc.

“Là, y không thu ngân phiếu, cũng không nhận tiền bạc, nói những thứ đó không đáng giá. Bất quá nếu là thứ y thấy thú vị, y cũng nguyện ý lấy. Nghe nói y nhận của một lão nông miền núi một cái cân sắt nhỏ bỏ đi không đáng giá. Thế nhưng không muốn nhận ngân lượng của Đại quan Hàng Châu. Trong thôn có người phụ nữ nghèo không có hoàng kim để chi trả, y lại cầm của nàng vải bó chân vừa thối lại vừa bẩn, còn vui vẻ nói muốn thay nàng khám bệnh. Nhưng là nhất định phải đem vải bó chân cho y. Hai ngày trước, y chăm sóc đứa nhỏ của nhà Lí A Tài ở xóm bên. Đứa nhỏ kia vẫn luôn ốm yếu. Y đến khám bệnh, lại chỉ thu con rắn trong nhà Lí A Tài, con rắn được làm bằng xác rắn khô, giảm gánh nặng cho hần.”

“Người này điên rồi sao?”

Hần nhướng mày, đại phu này không cần tiền bạc, lại chuyên môn thu một số thứ quỷ dị, cũng khó trách bộ dáng hạ nhân khi đưa ra ý kiến thỉnh y chữa bệnh. Rõ ràng là cũng không có nắm chắc rằng đại phu này rốt cuộc là thanh tỉnh hay là người điên.

Trương Trung nhỏ giọng đáp lời: “Nhưng là những người được y chữa bệnh, tất cả đều tốt lắm.”

“Rồi nói sau, nếu như đứa nhỏ giảm sốt thì sau này bàn lại.”

Hần đuổi hạ nhân. Không ngờ được cơn sốt của nhi tử vẫn chưa thuyên giảm, ngược lại càng thêm nghiêm trọng. Hạ nhân lại đây bẩm báo. Hần hết cách đành phải đồng ý, phải kêu đại phu kia đến khám bệnh. Hạ nhân đi thỉnh đại phu tới, cách nửa ngày, lại đến bẩm báo, mặt mày ủ rũ nói: “Cái kia đại phu nói.....”

Hần ập a ập ứng, muốn nói lại thôi, làm cho Bách Tỷ Ngạn không kiên nhẫn hỏi: “Nói cái gì?”

“Nói Bách gia là loại địa phương rách nát, y không có thời gian tiến vào.”

Vừa nghe tin này làm Bách Tỷ Ngạn mặt mày biến sắc. Chỗ ngồi này của hần là Bách Tỷ Viên lừng danh cả võ lâm, Giang Tô đại quan tới đây làm quan, còn muốn tự mình dâng thiệp bái phỏng, nói nơi này của

hắn có lực lượng hùng hậu nhất vùng cũng không quá đáng. Không ngờ được rốt cuộc bị đại phu điên điên không biết ở đâu ra nói thành thấp kém như vậy. Hắn có chút phẫn nộ. “Khẩu khí người này thật lớn, khiến cho ta phải đi gặp mặt y.”

“Viên chủ có thể không gặp được y.”

“Người nói cái gì?” Thanh âm của hắn lạnh đi mấy độ.

Trương Trung vẻ mặt buồn rầu, lại sợ hãi sự uy nghi của hắn, thanh âm run rẩy nói: “Y bị quan phủ bắt, nhốt tại lao lý, đến hôm nay còn chưa được thả ra.”

Ai cũng không nghĩ tới đáp án này, điều duy nhất hắn có thể nghĩ đến thân là thầy thuốc, lại bị giam ở nhà tù thì chỉ có một lý do duy nhất.

“Là y chữa bệnh là chết người sao?”

Trương Trung dùng sức lắc đầu, lộ ra biểu tình hoàn toàn không biết nói thế nào cho phải. Đại phu này thực sự là người điên, vì loại sự tình này mà bị bắt tiến vào phủ quan, người bình thường ai phải làm như vậy?

“Y đem trống giải oan của nha môn trộm đi. Bởi vì quá nặng nên không ôm đi được nên mới bị phát hiện. Vì lấy trộm của công, bị quan tổng vào trong lao.”

Bách Tử Ngạn ngừng một hồi lâu mới từ khiếp sợ đến bình tĩnh, nhưng vẻ mặt vẫn không thể tin tưởng.

“Người..... Người nói y trộm cái gì?”

Nhìn thấy viên chủ nhà mình lần đầu tiên lộ ra biểu tình kinh ngạc giống mọi người, Trương Trung gật đầu. Bởi vì quá mức khiếp sợ, hắn lúc trước nghe xong thì hết sức kinh hãi nhưng còn cảm thấy phi thường buồn cười. Hắn hoàn toàn có thể đồng cảm với biểu tình kinh ngạc lẫn không tin được của viên chủ.

Chỉ e chính mình nói đùa còn chưa đủ thú vị. Hắn đứng lên khoa tay múa chân, nói rằng tất cả đây đều là chuyện phiếm của mọi người. Mọi người đều bị thầy thuốc điên điên này chọc cho vui vẻ. Ngay cả đồ tể Lý Lão Thất luôn sinh khí với hàng xóm nghe xong việc này, cũng cười đến nổi tát vào mồm cũng không thể ngậm lại. Thế gian này vẫn có kẻ điên như vậy. Thật là buồn cười mà.

“Y trộm trống giải oan của quan phủ, bởi vì lưng quá nặng nên không đi được, bị sai nha phát hiện, lúc đem y bắt lại, hắn đột nhiên ôm lấy hình bản (4) của sai nha, còn nói sai nha đề tên lên, khiến cho bọn họ dở khóc dở cười. Lại đe dọa y như thế nào, y chính là chết cũng không thả ra. Nói lấy không được cái trống kia, ít nhất cũng muốn lấy cái bản tử (5). Sau đó quan sai đem y cùng bản tử tiến vào trong đại lao.”

Bách Tỷ Ngạn một hồi lâu sau cũng chưa nói chuyện, bởi vì đã muốn không biết nên nói thế nào..Cuối cùng, lời kết thúc xác nhận của hắn thực giống như phản ứng bình thường của mọi người sau khi nghe chuyện này.

“Người này là kẻ điên đi.”

“Đúng là kẻ điên, nhưng là một kẻ điên có y thuật cao minh!” Trương Trung nhin không được nói nhiều đứng lên, càng nói càng muốn cười. Nhưng mà e ngại ở viên chủ trước mặt, không dám cười quá mức khoa trương, chính là khóe miệng co rúm, nhin không được mà co càng nhiều hơn.

“Vậy quan sai kia khi nào thả người?”

“Quan sai chưa nói, Huyện lão gia cũng không có cách với y. Hai ngày nay hắn là hội thẩm để giải quyết án này.”

“Ta đi bảo lãnh y ra ngoài trước, dẫn y hồi phủ để điều trị cho thân thể của A Hồ.”

Bách Tỷ Ngạn ngừng nói, bước hướng về phía bên ngoài thư phòng, ý bảo chuyện này đến đây chấm dứt. Hắn chỉ cần đi làm người bảo lãnh, sau đó dẫn người trở về. Việc đơn giản như vậy, hắn là không cần một khắc đồng hồ liền kết thúc. Đến lúc đó còn có thể nhàn hạ xử lý hồ sơ chồng chất như núi ở trong nhà, còn có chút việc vặt vãnh được bỏ lão giang hồ phó thác.

Bách Tỷ Ngạn đi tới quan phủ, gặp mặt Huyện lão gia, giải thích mục đích của việc viếng thăm này. Huyện lão gia không dám đắc tội hắn, gật đầu nói: “Nếu như ngài có thể cam đoan y về sau không làm bừa nữa, đương nhiên liền có thể phóng y ra ngoài.”

“Xin yên tâm, tiểu nhi tử bệnh thể hư nhược, còn cần đại phu này cứu trợ. Ta thì sẽ hảo hảo chiếu cố, cũng sẽ cho y biết phong tục của nơi đây, làm cho ngoại nhân này có thể thông hiểu, để tránh lại tái vi phạm điều luật của đất nước.”

“Như vậy cũng tốt, vậy kêu bổ đầu dẫn người đi đi.”

Sự tình giải quyết có vẻ dễ dàng hơn hắn nghĩ. Hắn thông thả đứng dậy, bổ đầu đã ở một bên, tôn kính hộ tống y ra tới cửa: “Thỉnh, Bách viên chủ.”

“Cảm tạ Uông bổ đầu.”

Uông bổ đầu trên đường dẫn hắn đến, tuy rằng biết hắn bắt cầu ngôn tiểu, nhưng là Uông bổ đầu vẫn trước tiên nên kể chuyện cho hắn, để tránh đến đó lại có việc xảy ra. Dù sao hết thấy nên cho biết trước, bằng không ai cùng đại phu này nói chuyện, bảo đảm không tới hai khắc liền cảm thấy được chính mình sắp hóa điên rồi.

“Vị này thầy thuốc họ Bạch, kêu Luật Nghi.”

“Đó là một cái tên rất hay.”

Uông bổ đầu nuốt xuống một chút nước miếng, tên mặc dù hảo, nhưng là một quái nhân.

“Y có điểm quái dị. Bách viên chủ, nếu là y nói gì đó loạn thất bát tao, ngài cứ coi như không nghe không thấy gì đi. Bởi vì cũng không ai hiểu y đang nói cái gì.”

“Ta tự biết chừng mực.” Hắc bình tĩnh trả lời một câu, trải qua bao nhiêu sóng to gió lớn, sẽ không ngại cả cái tên điên điên này cũng ứng phó không được.

Uông bổ đầu dẫn hắc tiến đến trước lao, trên mặt đất rơm rạ toán loạn có một người đang nằm. Y phục thập phần quái dị. Tuy rằng có màu trắng, nhưng bộ dáng đã muốn bắn đến không chịu được hơn nữa còn có bộ tóc ngắn kinh khủng. Y vừa nghe thấy thanh âm của bọn họ, đột nhiên từ mặt đất nhảy lên, hét lớn một tiếng rồi nhảy đến trước cửa nhà giam kêu to: “Đạo thứ nhất thông quan mật ngữ (6)!”

Bách Tỷ Ngạn hơi hơi lui về phía sau, trong lòng một trận nghĩ nghĩ “Người này không phải là hơi điên điên, căn bản là là điên rồi”. Chính là cảm giác nảy lên trong ngực, mà thanh âm Bạch Luật Nghi kêu to không ngừng. Còn theo từng chữ càng lúc càng lớn. Đại thanh âm có thể làm chấn động cái lỗ tai của mọi người.

” Naruto Uzumaki muốn trở thành: 1. phong ảnh, 2. thổ ảnh, 3. thủy ảnh, 4. hỏa ảnh. Cho năm giấy để đưa ra đáp án này.” Quá năm giây sau, y tự động nói: ” Bíp, năm giây tới rồi.”

Không nghĩ y còn chưa nói xong, trong ánh mắt cuồng nhiệt có một ngọn lửa đang bùng cháy, không vì nguyên nhân không ai trả lời được vấn đề này mà vụt tắt.

“Đạo thứ hai thông quan mật ngữ: [Fullmetal Alchemist] Alphonse Elric, em trai của Edward. Thứ nhất là một người khỏe mạnh đáng yêu, hai là một bức tượng làm bằng gỗ, ba là một võ sĩ làm bằng thép. Thỉnh trong 5 giây đưa ra đáp án”. Sau 5 giây, y lại tự động nói: “Bíp, 5 giây tới rồi”.

(Beta: Chú thích: Fullmetal Alchemist – tên tiếng Việt là Giả Kim Thuật, tác giả Arakawa Hiromu ; là một bộ shounen khoa học viễn tưởng, hành động, kịch tính. Bạn nào có hứng thú tìm hiểu thỉnh tự lên hỏi Gu Gồ bá bá ^^.)

Trong lời nói của y chỉ toàn những điều quái lạ, Uông bổ đầu vẻ mặt với biểu tình thực phiền não. Mà bọn họ không thể lên tiếng trả lời, thanh âm của y trong nhà lao càng ngày càng bị phần, trên mặt biểu tình một bộ dáng muốn khóc, không rõ lắm rốt cuộc y muốn làm cái gì.

“Ô oa oa, mấy vấn đề này quá khó phải không? Các người không đọc truyện tranh sao? Ta đây đổi lại câu hỏi khác. Người hiện đại luôn mang theo bên người, có thể chụp ảnh, cũng có thể nói chuyện, lại có thể

chơi trò chơi, vậy đồ vật này gọi là gì?– Gợi ý từ thứ nhất là cầm tay, từ thứ hai là.....”

Y với vẻ mặt tràn đầy hy vọng nhìn đến bọn họ, giống như muốn thấy bọn họ mở miệng nói ra đáp án. Bách Tỷ Ngạn động môi, nói nhỏ: “Bách đại phu, tiểu đệ họ Bách, trong nhà có nhi tử A Hổ thân thể ốm yếu, muốn thỉnh ngài đến trong phủ ta chữa bệnh.”

“Hỗn đản, ngươi đi tìm bác sĩ khoa nhi! Ta cũng không phải bác sĩ nhi khoa. Ô a —— nhân sinh của ta xong rồi, thăm! Ta vừa kiếm được một người đàn ông không tệ. Thế mà đang đêm hôm tự dưng chạy vào cái nhà ma kia, mó phải cái miệng giếng này là ngu rồi, rơi xuống cái chỗ thần không biết quỷ không hay này, hết đường sống rồi, hoàn toàn hết đường sống rồi!”

Y khóc giống như cha mẹ hấn mất, còn đệ muội y đau lòng gần chết. Tiếng khóc rung trời. Ngay cả Ưông bổ đầu đều chịu không nổi đành phải che cái lỗ tai lại, đảo cặp mắt trắng dã. Người này từ lúc bị đưa vào giam ở đây, cũng không có việc gì liên khóc một hồi. Cai ngục cùng mọi người đều biết được người này có tính nết quái dị.

Thấy y là nam tử bảy thước, nhưng lại khóc so với nữ tử đến mức khản giọng, Bách Tỷ Ngạn thoáng chốc cảm thấy chính mình là đang lãng phí thời gian ở đây. Người có cá tính yếu đuối như vậy, như thế nào có thể là một danh y.

“Nam tử hán đại trượng phu, có lệ cũng không được rơi dễ dàng giống như loại nam nhân yếu đuối này. Là ta tìm lầm người. Ưông bổ đầu, chúng ta đi thôi.” Nếu người này không phải danh y, thì chính mình sẽ không lãng phí thời gian ở đây, Bách Tỷ Ngạn chợt nghĩ rằng phải rời khỏi nơi này.

“Ta..... Ta vô cùng yếu đuối?”

Bách Luật Nghi nguyên bản là đang khóc lớn, quan sát thấy vành mắt hấn còn đỏ, thế nhưng lại có người dám dùng từ “yếu đuối” để miêu tả y, làm cho y tức giận đến mức dùng sức đánh mạnh vào cánh cửa gỗ của nhà lao. Người này, căn bản là không chút nào quan tâm tới người khác, đúng là hỗn đản!

“Người này đúng là hỗn đản không huyết không lệ. Nếu như ngươi đến thế kỷ 21, chỉ cần nhìn thấy xe chạy đầy đường sẽ bị dọa cho sợ hãi. Người nhất định chính là sẽ đứng ở giữa đường cái, cái loại người như ngươi sẽ bị xe đâm chết! Hỗn đản không huyết không lệ, chính là chết kiểu này rất thích hợp với loại người như ngươi!”

Y miệng đầy nguyên rửa, lệ cũng ngừng chảy, một mạch dùng ánh mắt ngoan độc nhìn hấn. Bách Luật Nghi y cho dù tới thời cổ đại, cũng không phải mặc cho người mắng mà không đáp trả, đánh mà không hoàn thủ thì chỉ là một tiểu Nao Nao mà thôi.

Nam nhân cổ đại này so với nam nhân bình thường đáng vẻ anh tuấn hơn một chút, cao hơn một chút, khí chất lại đặc biệt hơn, dáng người như thế cũng tốt hơn một chút. Nhưng tính y tuy thích nam sắc, cũng sẽ không đem hấn trở thành mục tiêu theo đuổi. Ai bảo nam nhân này nói chuyện khó nghe như vậy, mồm miệng như vậy thật là dễ tiện.

Loại nam nhân miệng lưỡi dê tiện này nhất định tự cho là mình rất anh tuấn, mới có thể dưỡng thành tính cách như vậy. Xem ra là hắn bị một đồng nữ nhân làm hư rồi. Hừ, hắn vừa rồi gọi y đến trị bệnh cho nhi tử. Một kẻ nặng nợ con riêng như hắn, nữ nhân thì bỏ cuộc còn nam nhân tốt cũng cần phải suy nghĩ kĩ càng đã.

Ít nhất ấn tượng đầu tiên của y đối với hắn đã hoàn toàn xấu.

“Người! Người muốn ta chữa bệnh sao. Trước tiên phải thỉnh thần y chữa bệnh. Ờ không đúng. Phải ba quỳ chín lạy, còn phải chuẩn bị một mâm vàng lớn. Nói cho người nghe, ta không thu bạc, chỉ lấy vàng. Vạn nhất nếu trở lại hiện đại, vàng hiện tại tăng tỉ giá rất cao ta liền kiếm được lợi nhuận gấp bội. Bất quá nếu không có vàng thì không sao. Chỉ cần có một cái gì đó thật kỳ quái, tỷ như xà đã tuyệt chủng, hoặc là thời hiện đại không có vải bó chân hàng thật giá thật, hay dụng cụ bằng sắt thoát nhìn cũng biết đồ cổ. Nếu là có trống giải oan cũng là một thứ mới mẻ. Kẻ có tiền nhất định rất yêu thích loại này. Đem mấy thứ này ra thị trường bán, hắn là rất nhiều tiền. Đến lúc đó ta có thể đến khu Tín Nghĩa mua nhà chung cư cao cấp, da!”

Bách Tỷ Ngạn lạnh lùng nhìn y. Hắn không hiểu đối phương đang nói cái gì, nhưng là hắn rất phần nộ khi y nói đến chữ chết. Rõ ràng là cố tình nguyên rủa hắn. Hiện tại vênh váo tự đắc, nhìn kỹ nếu như người này không có thái độ gì cũng có thể khiến cho người ta dễ chịu. Vậy mà người thấy hơi tiền là nổi lên sắc mặt tham tiền. Rõ ràng là trò hề của tiểu nhân trong một vở hài kịch.

“Từ xưa có nhiều lang băm tự xưng thần y. Hừ. Ta nghĩ người đúng là kẻ lừa đảo chuyên giả danh để lừa bịp đi!”

Dám nói mình là lang băm. Mẹ nó. Với kiến thức y học của y, có thể dọa cho nhóm người cổ đại này một trận.

“Chờ sau khi ta chữa cho bệnh tiểu hài tử nhà người. Đến lúc đó người lại khóc hướng ta giải thích là đã hiểu lầm thần y, ta sẽ rộng lượng tha thứ cho người. Nhiều lắm là đá người một cước, lòng dạ ta đủ khoan dung mà.” Luận về khua môi múa mép, y nhất định sẽ không thua.

“Ta sẽ không cho người chạm vào A Hổ nhà ta nửa phần. Ưông bố đầu, chúng ta đi. Loại tiểu nhân này, ta không muốn cùng hắn nói những lời vô dụng”

Bách Tỷ Ngạn xoay người muốn rời đi. Lập tức sau đó nghe thấy trong nhà giam vang lên tiếng cười to đầy ngạo mạn.

“Oa ha ha ha! Người là không phải trước đó đã hỏi thăm về y thuật của ta có bao nhiêu thần kỳ, cho nên hiện tại sợ rồi sao. Ta không chỉ có giấy chứng nhận của y thuật Trung Quốc lẫn phương Tây, còn có giấy chứng nhận của nhà bào chế thuốc.”

Tuy rằng những giấy phép đó ở thời đại này là vô dụng. Nhưng là Bạch Luật Nghi vẫn thực kiêu ngạo nói ra. Dựa vào đây, phải thổi phồng chính mình lên. Đương nhiên muốn nói thì phải nói thật lớn thật kiêu ngạo, mặc dù hiện tại không cần dùng đến. Dù sao người khác nghe xong, cũng sẽ cảm thấy thật vĩ đại.

Đây là quy tắc làm người tuyệt không thể thua mất mặt như thế.

Uông bổ đầu cũng là người ở nơi này đã lâu. Từ trước đến nay đều rất kính trọng Bách Tỷ Ngạn. Mà sau khi nương tử của Bách Tỷ Ngạn chết, con trai độc nhất trong nhà là A Hổ thân thể ốm yếu, đây là sự việc người dân lân cận đều biết. Từ lúc A Hổ còn nhỏ đến nay, không biết đã gặp qua bao nhiêu đại phu nổi danh, vẫn là không thể chữa khỏi bệnh cho A Hổ.

Hiện tại người này tuy rằng điên điên khùng khùng. Nhưng là nghe đồn đãi, y đích xác chữa được rất nhiều bệnh nan y, mà lúc này y vừa nói hấn các có loại giấy phép gì. Mặc dù nghe không hiểu ý tứ, nhưng trông như thật sự rất lợi hại, Uông bổ đầu cảm tay áo của Bách Tỷ Ngạn.

“Dừng lại trước đã, Bách viên chủ, người này tuy rằng điên điên, nhưng cũng đã chữa được bệnh cho không ít người. Không bằng xin mời hấn đến quý phủ giúp A Hổ thiếu gia xem bệnh đi.”

“Không cần, người này chẳng qua là một kẻ lừa đảo. Ta sẽ lại đi mời những đại phu xuất sắc đến khám bệnh cho A Hổ.” Thấy người này điên điên khùng khùng như vậy, rõ ràng y chính là một kẻ lừa đảo. Cho dù không phải gạt người, nhưng cũng là kẻ điên. Nếu là y được xưng y thuật cao minh, như thế nào trước đó không chữa bệnh điên điên của chính mình?

“Hừ, nam nhân lòng dạ hẹp hòi tựa như con kiến nhỏ cứ nói thẳng ra, cần gì phải chường ra bộ mặt sắc lạnh đấy. Nói cái gì ta là kẻ lừa đảo. Vậy ta đã lừa ai? Đến hỏi từng người được ta chữa bệnh qua, họ sẽ nói ta là kẻ lừa đảo sao? Người hết lần này tới lần khác chưa từng được ta trị qua bệnh, cũng chưa thấy qua y thuật của ta đã chữa được bệnh bao nhiêu người liền nói ta là kẻ lừa đảo. Ta cũng biết được lòng dạ hẹp hòi của người. Nói rõ ra là sợ ta chữa được bệnh cho A Hổ. Đến lúc đó người phải đập đầu giải thích cho ta, nói người lúc trước đã hiểu lầm ta.”

Y nói xong, sắc mặt Bách Tỷ Ngạn xanh mét, hấn xoay người mặt hướng Bạch Luật Nghi, Uông bổ đầu chưa từng thấy qua Bách Tỷ Ngạn tức giận lại lợi hại như thế, cả người phát ra một cỗ sát khí bức nhân chí tử (8).

Uông bổ đầu mặt trắng bệnh đứng tại chỗ, muốn cho hai chân của chính mình không run rẩy cũng thật là khó khăn. Hấn cảm thấy khó thở. Hơn nữa nhập khí càng ngày càng ít. Toàn thân da thịt giống như kim châm bó quanh người thật là khó chịu. Bách viên chủ không hổ danh là có võ công cao thủ, khí thế trên người thật sự là cường thế. Cảm giác trong phòng giam rơm rạ được lót trên mặt đất, giống như chuẩn bị bốc cháy.

Mà trước mắt là thần y bị nhốt tại lao lí, tựa hồ cũng là một người không dễ chọc. Y thần sắc tự nhiên, hi hi cười, tựa như hoàn toàn không cảm giác được có cái gì bất thường.

“Trùng cái gì mà trùng, ta nói sai sao?”

Muốn dùng loại khí thể lạnh như băng này để bắt y nhận thua, đều không có cửa. Y ở thời điểm công ty bách hóa hạ giá siêu cấp lớn, mọi người chen vào đều chính là nữ nhân, tất cả đều ở tình thế bắt buộc mà trở thành hung thần ác sát, ở trong chiến trường tàn khốc này y đều có thể đôi co với đám nữ nhân như

lang như hổ này, cướp được mười chiếc áo da siêu tốt được giới hạn giảm giá. Dạng hung ác này, không lừa gạt y được.

“Nếu là người không chữa được bệnh cho A Hổ?” Bách Tỷ Ngạn ngữ khí phi thường mềm nhẹ, rõ ràng là quá mức mềm nhẹ.

Hừ, còn muốn dùng khí thế áp y. Bạch Luật Nghi sẽ không mắc bẫy của hắn, y thanh âm cao ngạo nói: “Nếu là ta chữa không được bệnh cho bốn nhĩ tử nhà ngươi, ta đây cho người treo ngược ở đằng sau xe rồi tha đi giữa phố, được chứ.”

Bách Tỷ Ngạn nói nhỏ: “Thả y, ta muốn dẫn y quay về viên.”

“Chờ một chút, nếu là ta chữa được bệnh cho A Hổ? Người phải bồi tội như thế nào a? Sinh mệnh của tiểu hài tử khả ái không có giá trị gì sao?”

Hắn đã muốn nói hậu quả nếu mình chữa bệnh không được, còn chưa nói rõ sau khi chính mình chữa được, hắn phải trả giá như thế nào. Nam tử hán đại trượng phu, cái gì đều có thể ăn. Chính là thua thiệt không thể ăn. Mà y cũng không nghĩ đến mức mà lại làm hại bản thân mình.

Bách Tỷ Ngạn lạnh lùng trừng mắt liếc y một cái: “Ta sẽ đáp ứng người một cái thỉnh cầu. Bất kể là chuyện gian nan như thế nào ta đều cố gắng làm được.”

“Bao gồm việc bảo người tự sát không? Ha ha ha!” Ngữ khí của y không hề đứng đắn. Đương nhiên trong câu nói còn tràn ngập ác ý.

Hàn ý theo Bách Tỷ Ngạn từ trong cơ thể phát ra, hắn lên tiếng nói: “Không sai, cũng bao gồm việc tự sát hướng người tạ tội. Hơn nữa ta nhất ngôn cửu đỉnh, tuyệt không hối hận”.

Uông bổ đầu hút khẩu lãnh khí, có nhất thiết phải đánh cuộc lớn như vậy không? Xem ra Bách viên chủ đang đối đầu với tên đại phu điên điên này. Thật sự là trong mấy năm qua, tin tức này sẽ rất chấn động khắp phố phường.

END 1

CHÚ THÍCH:

(1) Sấn: Nụ cười

(2) Bất cầu ngôn tiểu: Nói năng thận trọng

(3) Thất tình lục dục: Thất tình bao gồm: hỉ, nộ, ái, cụ, ái, ố, dục. Lục dục bao gồm sáu loại dục vọng do: mắt, tai, mũi, lưỡi, thân và ý niệm mà ra. Thất tình lục dục chỉ những ham muốn và trạng thái tình cảm của con người.

(4) Hình bản: hình như là cái ván để gô cổ phạm nhân lại í ( ko biết đúng không)

(5) Bản tử: là cái ván mà người xưa hay dùng để đánh phạm nhân trong mấy bộ phim a.

(6) Thông quan mật ngữ: Như kiểu trao đổi mật khẩu í >"<:">:">

(7) Bức nhân chí tử: Kiểu như bức người cho đến chết ớ

### 3. Chương 2

Editor: Magi điền ( Osin)

Bê-ta: Nami-chan

Đại lâm viên Bách gia cỏ cây xanh miết, nhìn qua đường như không thấy điểm tận cùng, Bạch Luật Nghi oai miệng toài niệm (nói lảm nhảm): “Giai cấp quý tộc áp bức dân chúng khắp mọi nơi, cẩn thận giống với Queen Mary (1), bị đem lên đài chém, chém chém chém, chém chết cái thân tiểu nhân nhà ngươi.”

Dù sao hiện tại y đối với người này vô cùng khó chịu, cái gì cũng có thể thốt ra được.

Bách Tỷ Ngạn nghĩ rằng tốt nhất là không đếm xỉa đến lời y nói, dấu sao miệng y luôn phát ra diên ngôn loạn ngữ, không cần phải lắng nghe. Còn tôi tớ thì đang thi nhau run, bình thường viên chủ cũng là người không dễ tiếp cận, hiện tại hắn một thân lãnh khí, giống như muốn bắn ra một mũi tên mà hướng vào người này vậy, tôi tớ sợ đến mức cả người phát run lên.

Hơn nữa người khiến cho viên chủ tức giận, chính là kẻ đang đi theo ngay phía sau hắn. Quần áo bẩn thỉu, tóc ngắn tới vai, trang phục đang mặc không biết là của địa phương nào, Trương Trung bắt đầu tự trách chính mình lảm chuyện, tự đứng cùng viên chủ nói đến vị đại phu này, khiến cho hiện tại viên chủ giận dữ, chỉ sợ chính mình cũng sẽ đại họa lâm đầu.

“A Hồ thiếu gia, viên chủ đến thăm người.”

Để cứu vãn sự tín nhiệm của viên chủ đối với mình, Trương Trung vội vàng đem cửa phòng mở ra, Bách Ngữ Hồ hiện đang nằm trên giường, hắn đã ốm yếu nhiều ngày, phát sốt lúc nóng lúc giảm, giảm lại sốt, tỷ nữ chăm sóc cho hắn cũng thật sự là đau đầu.

“A cha.....”

Ý thức hẳn coi như thanh tỉnh, trông thấy Bách Tỷ Ngạn, sợ hãi mà kêu một tiếng cha, Bách Tỷ Ngạn gật đầu, mặt mày bất động ngồi ở trên ghế ngoắc tay, ý tứ chính là muốn Bạch Luật Nghi tiến lên xem bệnh.

“Ta là người, không phải là cẩu, người ngoắc là cái ý tứ gì?” Bạch Luật Nghi không thể nhịn được nữa liền mở miệng kháng nghị, y là người, không phải cẩu, không nghe theo mệnh lệnh bằng cách dùng tay ra hiệu

Bách Tỷ Ngạn cười lạnh một tiếng: “Người nếu như không muốn chữa bệnh có thể quay về, ở trong nhà của ta, điều ta nói chính là luật, chỉ cần ta động một cái ngón tay, không cần phải nói, tôi tớ cũng đều biết ta muốn chính là cái gì.”

“Mẹ nó, ta không phải là tôi tớ của người, ta là công dân tự do xã hội chủ nghĩa, ta có quyền lợi không bị làm nhục, ta đến khám bệnh tại phủ, ít nhất khẩu khí của người cũng phải hảo một chút chứ.”

Đối phương trở về vẻ mặt càng lạnh đậm hơn, thái độ khinh thường nói, “Người nếu không chữa bệnh, hãy mau lên đường hồi phủ, không cần ở trong này nói đông nói tây, che dấu sự vô năng của người.”

Y? Vô năng?

Ở hiện đại y là siêu cấp danh y, còn có thể được so sánh với bác sĩ quái dị Jack (2), tên hổ lạc bình dương bị chó cắn hay sao (3) ? Ở hiện đại, có bao nhiêu đối tượng muốn nịnh nọt y, chỉ cần tùy tiện vung tay lên, là có một đồng nam nhân chỉ ham mê nữ sắc muốn lên giường cùng y, còn có một đồng nữ nhân muốn làm lão bà của y, nhân số nhiều đến mức có thể bằng với một vòng lớn của Thái Bình Dương, y như vậy mà còn gọi là vô năng sao? Thế gian này tuyệt đối không có ai có y thuật thiên tài bằng y.

Bạch Luật Nghi nghiêng rằng ba bốn lần, y bắt đầu hối hận vì sao chính mình không mang theo mẫu bệnh dịch tả, bệnh đậu mùa đến nơi cổ đại này, đem vi-rút tiêm vào trong thân thể của người này. Chờ tên hỗn đản này bệnh đến kêu thiên bất ứng, gọi địa bất linh, lúc đấy, y không những muốn ngồi một bên cắn hạt dưa, nghe hẳn kêu thảm thiết như ngồi nghe nhạc nước ngoài, mà còn muốn uống hồng trà thơm ngào ngạt, ăn bánh ngọt cho đến ngán thì thôi, tâm trạng vui vẻ nhìn hẳn nuốt xuống một hơi cuối cùng.

Tâm y đen như vậy, cũng là bị nhân khí hắc của người này ảnh hưởng, y đưa ống nghe bệnh ra, Bách Tỷ Ngạn trừng mắt nhìn ống nghe bệnh của y, “Đây là đồ vật gì?”

“Là ống nghe bệnh, tránh ra chút, đừng ngồi ở chỗ này, vướng víu.”

Bách Tỷ Ngạn lãnh nghiêm mặt, chú ý chặt chẽ hành động của y. Chỉ thấy y áp sát tai vào cái thứ quái dị hiện đang trên người A Hổ, nghe xong vài lần liền nhú mày. Sau đó lại tái nghe tiếp một vài lần nữa, mặt mày càng ngày càng nhăn nhó, rồi buông cái quái dị đó ra, thu vào trong bao.

“Như thế nào?”

Bạch Luật Nghi ngay cả nói cũng không muốn đáp lại “Không như thế nào.”

“Cái quái gì gọi là không thế nào?”. Bách Tỷ Ngạn đối với y ngữ khí phi thường tức giận.

“Hắn nhiều lắm chỉ là cảm mạo, chính là bị trúng gió, không bị bệnh nặng gì cả, uống một ít thuốc sẽ đỡ ngay.”

Trương Trung nhỏ giọng nói: “Đại phu a, nhưng mà tiểu thiếu gia thường sinh bệnh, thể chất suy yếu, có nên phải dùng thêm thuốc để bổ sung?”

“Tốt nhất là nên bù đắp trước đã, ta xem hắn là không có bệnh cũng không có đau gì cả, cũng không phải thân thể có chỗ thiếu hụt gì, dựa vào y học hiện đại của chúng ta, hắn chính là không có vận động, mỗi ngày cho hắn chạy vài km, một tháng sau hắn liền có thể vui đùa chạy nhảy.”

“Nhưng thưa đại phu, tiểu thiếu gia chịu khổ không nổi, lúc trước theo viên chủ luyện công, hắn chỉ luyện có một ngày mà bị bệnh mất một tháng.”

“Luyện công?”

Ánh mắt y hướng về phía Bách Tỷ Ngạn, quả nhiên thoát nhìn đáng người không tồi nha, bất quá chỉ là do luyện võ mà thôi, trường học của bọn họ trước kia cũng có câu lạc bộ võ thuật, luyện tập được như thế thật vĩ đại a.

Vả lại lúc ở hiện đại có lên mạng chơi một trò chơi tên là “Luyện công”, cái loại rầm rỗi đấy không có cái gì hảo cả, lúc trước hắn chơi online, còn luyện đến cấp cao nhất, mỗi chức nghiệp đều có thể luyện được đến đỉnh cao, không có luyện công, thật là gạt người, mạng của y lúc đang “Luyện công” có mạnh hơn đâu.

“Không sai, hài tử này theo sau khi ta luyện mấy canh giờ, bỗng nhiên không đứng vững được mà ngã xuống đất.”

Bách Tỷ Ngạn trong giọng nói không hề ôn nhu, thậm chí trong ánh mắt vẫn ẩn một chút thất vọng lẫn trách cứ, làm cho thân thể nhỏ nhắn của A Hồ ở trên giường càng co rúm lại.

Nghe Bách Tỷ Ngạn nói làm Bạch Luật Nghi nhảy dựng lên. “Nguyên một ngày? Người bắt hắn phơi nắng luyện công, lại còn luyện mấy canh giờ? Người này đúng là hỗn trưởng lòng dạ độc ác, rõ ràng là người ngược đãi nhi đồng, tiểu hài tử này còn bé, người thật tàn nhẫn”. Y chuyển hướng tiểu hài tử nói: “Người này nhất định không phải lão cha thân sinh của ngươi, nhất định là không phải”.

“Người dám làm vậy bắn danh dự nương tử ta?”

Một lời không hợp nói ra, sắc mặt Bách Tỷ Ngạn lần thứ hai xanh mét, Bách Ngữ Hồ cũng sợ tới mức cả

người phát run, hấn co người khóc thút thít, chính là ở trước mặt Bách Tỷ Ngạn, thật sự không dám khóc thành tiếng.

“Người ta nói chính là người, không quan hệ gì tới nữ nhân kia, đầu óc người nên thông minh hơn một chút.”

Trương Trung ở một bên lo lắng bất an, thanh âm nhỏ đến mức không thể nhỏ hơn, cho tới bây giờ chưa từng thấy qua sắc mặt khó coi đến như vậy của viên chủ, xem ra vẫn là trước tiên nên đem đại phu này tống xuất ra cửa, có thể khiến cho tâm tình của viên chủ tốt hơn.

“Viên chủ, có phải hay không muốn đưa đại phu xuất môn?”

“Không cần tống y, ta phải cột ngược y lại để dạo phố đã”. Bách Tỷ Ngạn thanh âm trầm thấp, ý cười mang theo một cổ u ám, hiển nhiên trong đầu đang muốn đem người này cột sau xe đi trên phố mặc cho người người nhạo báng.

“Đi cái rắm, người để cho ta trụ ở đây hơn một tháng, cam đoan đứa con của người một tháng sau liền thay da đổi thịt, đến lúc đó là người phải khấu tạ bản đại phu, người có dám không a?”

Bách Tỷ Ngạn nghe y nói mạnh miệng lại khinh bỉ, đứa nhỏ này từ nhỏ thể chất đã suy yếu, nếu là một tháng có thể điều dưỡng tốt hơn, hấn mười năm qua đã chi bao nhiêu tiền vào dược liệu, không phải tất cả uống đều lãng phí hay sao.

“Hừ, ta khoan hồng độ lượng, cho người trụ ở đây hai tháng đều vô ích cả thôi, ta chờ hai tháng sau, ở sau xe cột lấy người tha trên đường dạo phố, làm cho toàn bộ mọi người trong trấn biết rằng người là loại người không học vấn không nghề nghiệp, là kẻ lừa đảo chỉ giỏi mở miệng gạt người, coi như ta là vì dân trừ hại, ta cho người ở lại Bách viên hai tháng.”

Hai tháng, thực là khinh người mà. Bạch Luật Nghi trong lòng oán thầm phi thường khó nghe, ngay cả hai chữ “cái rắm” đều có thể nói ra, mà khẩu khí này tuyệt đối không thể thua, nếu mà thua y sẽ đâm đầu vào đậu hũ mà tự sát.

“Không cần hai tháng, một tháng là tốt rồi, một tháng ta là có thể cho người nhìn ta với cặp mắt khác xưa.”

Bách Tỷ Ngạn đứng dậy rời đi, không thèm cùng y bàn lại.

Bạch Luật Nghi ở sau lưng hấn bỗng nhiên bày ra bộ mặt quỷ quái, tên cổ đại này đầu óc không phải là không có gì, chính là vì hấn luôn chưng ra bộ mặt lạnh như tảng băng. Mất y hướng tới Bách Ngũ Hổ, trong đầu đã bắt đầu có kế hoạch lập thời khóa biểu tập thể dục. Ngay cả khi y tham gia giảm béo cho cả một nhóm, mọi người đều nói những món ăn kiêng hấn đưa ra đều đặc biệt rất tốt, bất quá đây chỉ là huấn luyện tiểu băng hữu này, thân hình gầy nhom so với một đám mập mạp mà khó hơn ư? Thật là xem thường y đi.

“Ừ, tiểu bằng hữu, chúng ta trong một tháng này phải hảo cố gắng, cam đoan người một tháng sau so với thân thể lão cha người còn cường tráng hơn.”

Bách Ngữ Hồ mở to đôi mắt đắm lệ nhìn y, mười năm nhân sinh ngắn ngủi của hắn, cho tới bây giờ chưa thấy qua người nào dám dùng loại ngữ khí khủng bố này nói với cha hắn, cũng cho tới bây giờ cũng chưa thấy cha hắn sinh khí khủng bố đến như vậy, hắn nhỏ giọng hỏi: “Người..... Người không sợ cha ta sao?”

Sợ? Thật sự là cũng đúng vậy, Bạch Luật Nghi nhéo cái mũi nói: “Nhân sinh của ta không có từ sợ, ta chính là từ nơi hiện đại tối tân rơi xuống cái nơi cổ đại không có cái gì này, nếu như ta sợ, từ lúc bị rơi xuống đây đã sớm tự tử rồi. Còn có, film kinh dị xem nhiều như vậy, ta cũng chưa sợ qua, há chẳng lại sợ loại người cổ hủ, lúc nào cũng đeo cái bộ mặt lạnh lùng, đáng ghét đấy ư?. Tất nhiên là không sợ, y cũng không phải là Godzilla (4), cũng không phải người ngoài hành tinh, lại càng không phải là Sadako gì đó (5), ta sợ hắn cái rắm”. (aaaa, Sadako em biết nè, nếu mà nói sợ thì có lẽ đây là ám chỉ Sadako Yamamura trong phim kinh dị The ring ver Japan, phim này xem rồi coi lại vẫn thấy hay)

“Nhĩ hảo đừng cảm, cha không cần lên tiếng, chỉ cần dùng mắt trừng, mọi người đều phi thường sợ hãi.....”

Cái gì Godzilla, người ngoài hành tinh, Sadako, A Hồ nghe cũng không hiểu đại bộ phận trong lời nói của y là cái gì, nhưng là thanh âm của hài tử này càng ngày càng nhỏ a, trong tâm trí của nó cha thực đáng sợ, có lúc cha liếc mắt một cái, cũng sẽ khiến cho nó bất an cúi đầu xuống, sau đó cha lại càng trở nên lãnh đạm hơn.

“Không cần sợ, lão cha của người trưng ra cái bộ mặt dọa người, ta cũng sẽ như thế a.”

Y làm ra bộ mặt quỷ quái, trông giống bản mặt lạnh lùng của Bách Tỷ Ngạn, làm cho Bách Ngữ Hồ cười phá ra, hắn cười đến mức khó thở, Bạch Luật Nghi phải giúp hắn thuận khí, hắn mới có thể hỗn hển thở lại được.

“Cơ thể của ta thật sự sẽ khỏe?” Hắn lo lắng hỏi. Hắn biết chính mình không bằng kỳ vọng của cha, nơi này cha là người vĩ đại nhất, nhưng hắn chỉ là một đứa trẻ ốm yếu, làm bất cứ cái gì cũng đều là kẻ vô tích sự.

“Yên tâm đi, có ta ở đây, người một tháng sau sẽ uy vũ hùng tráng, toàn thân đều là muscle (cơ bắp)”.

“Mã..... Mã tác là cái gì?” A hồ tò mò hỏi. Vị đại phu trẻ này tuy rằng quần áo kỳ quái, giọng nói cũng có chút đặc biệt, hơn nữa dùng từ khi nói chuyện cũng không giống bọn họ, nhưng là tinh thần của y tựa hồ rất sung mãn, nhìn y, thật giống như tinh thần ấy cũng ảnh hưởng tới bên trong cơ thể của chính mình.

“Chính là người sẽ cường tráng, khỏe mạnh a!”

Y bật cười sáng khoái, khiến cho A Hồ nhìn ngẩn ngơ, bỗng nhiên cảm thấy rằng mặc kệ thầy đại phu này lưu nhiều đoản tóc (tóc ngắn), quần áo ăn mặc có bao nhiêu quái dị, khẩu âm có bao nhiêu kỳ lạ, những thứ đó đều đã trở nên không trọng yếu, bởi vì lúc đại phu cười lộ lên, so với bất luận kẻ nào đều đẹp hơn, hơn nữa là rất đẹp, rất hiếm có, hắn cho tới bây giờ chưa bao giờ thấy thầy thuốc nào lại cười đẹp đến như

vậy.

Nếu có thể hình dung được cái gì để miêu tả, A Hổ sẽ nói, giống như là sau khi trải qua một mùa đông lạnh lẽo khó chịu, đầu mùa xuân mặt trời chiếu xuống căn nhà mang theo ánh sáng màu vàng óng ả, như vậy thật quý hiếm, ấm áp, thật cảm động lòng người.

---

“Người..... Người nói cái gì?”

Trương Trung co rút thân mình, lúc viên chủ vô cớ tức giận thì khẩu khí hạ thấp xuống, hắn bỗng nhiên cảm thấy được rằng số lần viên chủ tức giận gần đây nhất, so với số lần tức giận của cả đời hắn còn nhiều hơn.

Không đúng, phải nói số lần tức giận gần đây nhất của viên chủ, tuyệt đối vượt qua số lần la hét giận giữ của cả đời hắn. Từ khi hắn vào viên trong 10 năm qua, cho tới bây giờ không thấy viên chủ tức giận đến mức suýt chết bất đắc kỳ tử, hiện tại thì thường xuyên thấy, gần như trở thành một phần cuộc sống hàng ngày.

“Đại..... Đại phu đem A Hổ thiếu gia mang đi, cho nên thiếu gia mới không có ở trong phòng tĩnh dưỡng.”

Cố định mỗi tháng là lại đến thăm tiểu hài tử của mình một lần, không ngờ vào trong phòng của A Hổ, không thấy bóng dáng nó đâu, gọi hạ nhân tới, hạ nhân lại ấp a ấp úng, sau khi hắn nghe xong sự tình, mặt đã nổi đầy gân xanh.

” Tại sao các người cho phép một người xa lạ tự mình mang theo A Hổ rời khỏi viên?”

“Bởi vì đại phu nói muốn cho thân thể của A Hổ thiếu gia hảo tốt lên, chính là nên dẫn hắn ra ngoài nhiều một chút. Y nói chính mình tự soạn ra một khóa huấn luyện, viên chủ lúc trước cũng bảo chúng ta không được ngăn cản, hắn muốn làm cái gì thì cứ để cho hắn làm, cho nên lúc hắn dẫn A Hổ thiếu gia đi ra ngoài, chúng tiểu nhân cũng không dám ngăn.”

” Ta là nói để mặc cho y chữa bệnh trong viên lý, mới khiến y không tiếp tục nói lạc đề, nói rằng ta khắp nơi ngăn cản y, đến nỗi khiến y không thể chiếu cố thân thể A Hổ hảo, nhưng không bảo các người để cho y một mình mang theo A Hổ đi ra ngoài.”

Trương Trung khúm núm, Bách Tử Ngạn phát tay áo, trong lòng hắn khó chịu như muốn hỏa thiêu, từ khi đại phu kia trụ tại đây, không hề nói chuyện chọc giận hắn, chính là ở trước mặt hắn thoát ẩn thoát hiện, khiến cho hắn luôn phiền muộn trong lòng.

Đại phu họ Bạch kia trụ tại Bách viên, việc thứ nhất chính là kê thực đơn, y và A Hổ phải cùng nhau ăn, nếu là được vật hiếm quý, tài lực của Bách gia không phải là không mua nổi đi.

Nhưng sau khi đầu bếp nữ kia tiếp thu thực đơn, một phen nước mắt, nước mũi kể khổ, nói rằng không biết trong thực đơn viết cái gì, hần tiếp đến nhìn vào mảnh giấy, viết cái gì là mười cốc màn thầu (6), salad hoa quả, trà Bá Tước hàng đầu của Vương quốc Anh, hai cây cần tây, một quả trứng trắng, mà những thứ này chỉ là những thứ cần cho bữa ăn sáng thôi, càng đừng nói tới thực đơn của bữa trưa, bữa tối còn có bao nhiêu quái dị.

Đầu bếp nữ khóc đến mặt đầy nước mắt, nàng làm ở Bách viên lâu như vậy, tại những vùng lân cận gần xa trù nghệ cũng có chút danh tiếng, đồ ăn cho dù nhiều thế nào khó thế nào cũng có thể nấu được, nàng cũng tự hào tay nghề của chính mình, không ngờ được lúc thầy thuốc đưa ra tờ thực đơn này, đã khiến cho một đầu bếp tự phụ như nàng đành phải bó tay, lòng tự trọng bị tổn thương, hỏi sao không khóc, không oán, không khó chịu.

“Tiện nữ....Tiện nữ không muốn sống nữa, ngay cả trong tờ thực đơn này thế nhưng lại không có lấy một đạo đồ ăn tiện nữ có thể làm được, nhân sinh của tiện nữ vậy là không còn ý nghĩa nữa.”

Nữ đầu bếp trợn hai mắt dính đầy lệ lên nói muốn tự sát, còn lập tức phải đi, không ai có thể ngăn cản, chuyện này làm huyên náo đến Bách Tỷ Ngạn khiến đầu hần đau muốn chết, vội vàng gọi người đem nàng đỡ đến.

Nàng tuy là đầu bếp tốt nhất nơi này, nhưng nàng cũng là người phụ nữ dễ xúc động nhất trong vùng phụ cận này, hần hiện tại cũng đã chính mắt thấy được sự xúc động của nàng khiến hần đau đầu vạn phần, mà hết thấy đều là do tên đại phu vạn ác kia gây ra, hại hần phải xử lý tình huống náo loạn hiện tại.

“Gọi Bạch đại phu đến đây cho ta.”

Hần tức giận đến nổi phách người đi gọi đại phu quái đản kia đến, mà y ngủ thẳng đến lúc mặt trời lên cao mới lộ mặt dậy, lưng thưng bước đi chậm chạp, hần ném tờ thực đơn đến trước mặt y, chửi ầm lên: “Đây là loại thực đơn gì, người tự xưng muốn sinh sự sao, nếu có loại đồ ăn này, ta lập tức sẽ nuốt tờ giấy này.”

Bạch Luật Nghi thoát nhìn thật cao hứng lại vô cùng hưng phấn mà hỏi: “Là thật sao? Người thực sự sẽ nuốt vào sao?”

“Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy!” (7)

“Chuyện này rất đơn giản a, đại thẩm, người như thế nào khóc thành như vậy, ác, đúng rồi, thời đại này còn chưa lưu hành phương pháp dưỡng sinh, bất quá dưỡng sinh cũng chỉ là liệu lý đơn giản qua loa mà thôi, đại thẩm, ta nói với người phải làm như thế nào này.”

Y lôi kéo đầu nữ đầu bếp đến trù phòng, một lời giải thích, nói xong, nữ đầu bếp vừa sợ vừa nghi hỏi lại: “Làm như vậy, thật sự có thể ăn sao?”

“Đương nhiên có thể, thiếu gia nhà người thể chất suy yếu, cần thức phẩm có chứa nguyên tố vi lượng bổ sung, sau đó lại thêm cái kia, cái đó nữa.” Y gãi gãi đầu, “Đơn giản mà nói, chính là sáu đại nguyên tố

mà ta đã chuẩn bị, ta giảng cẩn thận, người nên nhớ lại: rễ cây ngũ cốc, sữa, trứng, đậu, cá, rau và trái cây các loại, còn có khi xuống bếp, mỗi ngày chỉ dùng một ít mỡ, một người chỉ cần 2-3 muỗng canh vào thức ăn là được.”

Y cầm một cái muỗng nhỏ, đưa cho nữ đầu bếp xem, “Một người, một ngày đại khái chỉ ăn có từng ấy lượng dầu mỡ mà thôi.”

Y giải thích kỹ càng tỉ mỉ khiến cho nữ đầu bếp vô cùng sửng sốt, chờ y nói xong hết toàn bộ, nàng đã bắt tay vào làm mười cái mìn thêu ngũ cốc, sau khi làm xong, nữ đầu bếp ăn trước một ngụm, cảm giác nhai không có hương vị gì, nhưng càng ăn càng thơm, đầu bếp nữ vui vẻ nhảy dựng lên, “Cũng không hề khó ăn lắm.”

Bạch Luật Nghi cắn một ngụm, ca ngợi nói: “Ăn ngon thật.”

Lời khen của y cộng với nụ cười tuần suất của mình, làm cho nữ đầu bếp tuổi đã năm mươi sắc mặt hồng nhuận, tựa như cô gái thẹn thùng. Nhưng là Bạch Luật Nghi đã quay đầu đi, nụ cười trên mặt từ thuần khiết như thiên sứ, biến thành ác ma muốn đem linh hồn người tốt kéo xuống địa ngục.

“Ờ giấy này, nghe nói trước đây có người đã hứa là phải ăn?”

Bách Tỷ Ngạn sắc mặt đen lại hơn một nửa, Bạch Luật Nghi ở trước mặt hắn phe phẩy tờ giấy, cười đến lộ ra hai hàm răng trắng lóa, vẻ mặt gian trá như trên đại gian thần muốn hãm hại người thiện lương.

“Đại trưởng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy. Đã lâu chưa từng nghe câu thành ngữ này, trước kia tại thời điểm lão sư bắt ta phải học câu này thì phiền toái muốn chết, hiện tại được nghe, thật sự là câu nói hay nhất ta từng được nghe qua trong đời.”

Sắc mặt Bách Tỷ Ngạn khó coi, hắn là người bắt đầu vậy mà bây giờ chính mình lại trở thành người bị động, hắn không muốn ăn tờ giấy kia, tuyệt đối không muốn, nguyên nhân không phải vì đó là mảnh giấy, mà nhiều hơn chính là hắn không nuốt nổi khẩu khí của này.

Không sai, chỉ là nhìn thấy người trước mặt vênh vang đắc ý, trên mặt tên gian trá kia lộ rõ vẻ hớn hở, hắn chết cũng nuốt không trôi tờ giấy kia.

“Lúc trước ta nói chỉ cần làm ra được những thứ này ta sẽ ăn tờ giấy kia, salad hoa quả, trà bá tước hàng đầu Anh quốc, cây cần tây tất cả đều không có ở trên bàn.”

Hắn trước kia, tuyệt sẽ không vì loại chuyện nhỏ này mà khắc khẩu không nuốt, hắn đã nói thì sẽ làm, nhưng hiện giờ, để tránh phải ăn tờ giấy này, mở miệng tranh luận tại chỗ, nhưng vừa nói ra, hắn liền bối vì chính mình nguỵ biện mà khuôn mặt đỏ lên.

“Oa!”

Bạch Luật Nghi đuổi đầu lưỡi, salad hoa quả thì còn có thể trộn được một ít, nhưng mà lấy đầu ra trà bá tước Anh Quốc lẫn cây cần tây đây, y nghĩ tốt nhất nên nói hươu nói vượn, chỉ hươu bảo ngựa, nhưng nghĩ lại, nhìn thấy nam nhân trước mắt mặt đỏ tía tai, vòng vo một hồi cũng có thành quả a.

Ha hả, làm người cũng nên khoan dung độ lượng, dù sao hiện tại y còn đang ở nhà hắn, còn có nhiều thời gian mà chỉnh hắn.

“Có một số thứ nơi này không có, chỉ có ở địa phương của ta, ta có thể thay đổi thực đơn.”

Trận tranh luận này cũng đã đến hồi kết thúc, nhưng nhìn thấy Bạch Luật Nghi cười đến mức muốn sái quai hàm, làm cho người cùng tồn tại trên bàn cơm là Bách Tỷ Ngạn tức giận đến mức không nuốt nổi thứ gì, hắn quả thực là đã thỉnh một tên ôn thần về nhà quậy phá rồi mà, đúng là tự mình làm khổ mình.

Nhưng là nam tử hán đại trượng phu, chỉ cần có thể chống đỡ chuyện này trong vòng một tháng.

Đúng vậy, chỉ cần kiên nhẫn một tháng là được rồi, nhưng là mỗi ngày đều thống khổ như bằng một năm, hắn thật sự có thể chống đỡ được sao?

Ngay cả chính hắn cũng không có nắm chắc mười phần!

END 2

Chú thích

(1) Queen Mary I, 1516-1558

Thế kỷ 16 là thời kỳ khó khăn nhất của nước Anh dưới sự trị vì của Nữ hoàng Mary I, một tín đồ Da-tô cuồng bạo. Là con gái vua Henry VIII – ông vua đa tình và tàn bạo, nổi danh chém đầu vợ, Mary thậm chí còn vượt xa cha mình về độ tàn ác đến nỗi dân chúng phải phong cho bà biệt danh “Mary đầm máu”.

Sau khi trở thành Nữ hoàng, Mary kiên quyết phục hồi đạo Da-tô và quyền lực của Giáo hoàng ở Anh quốc bất chấp mọi chỉ trích chống đối. Một trong những tội ác kinh hoàng của Nữ hoàng Mary I trong lịch sử nước Anh là lệnh thiêu sống 300 người trên giàn lửa đỏ giữa những tiếng la hét vang dội cả một góc trời.

Trong suốt thời gian nắm quyền hành, bà thực sự đắm chìm trong thú tiêu khiển thiêu sống những ai chống đối. Ngay cả những vị chức sắc trong Giáo hội Anh như Tổng giám mục Cranmer, Nicolas Ridley, Hugh Latimer... đều cùng chung số phận, lần lượt bị Mary I ra lệnh đóng vào cột gỗ dựng giữa quảng trường và thiêu sống vì họ đã lớn tiếng chống đối những hành động ngang ngược của bà.

Sau khi kết hôn với vua Philip II – một bạo chúa nổi danh của Tây Ban Nha, Mary như cá gặp nước, học thêm được nhiều phương thức giết người mới.

Về cuối đời, bà sống một cách âm thầm, cô độc trong tuyệt vọng và ân hận trong một lâu đài ít người thân thăm viếng và thường xuyên được nghe những lời than oán, nguyên rủa của dân chúng nói về bà. Theo nhiều lời kể lại, trước khi chết, Mary I còn quần quai rên xiết rằng: “Ôi! Máu, máu! Máu ngập cả người ta!”.

(2) Bác sĩ quái dị: tên tiếng anh là Black Jack. Là một bộ manga về y học đã được xuất bản ở VN, ai chưa đọc thì có thể lên google search để đọc:>. Cá nhân mình thì rất thích bộ này

(3) Tên hổ lạc bình dương bị chó cắn: hổ lạc xuống đồng bằng sẽ bị chó khi dễ. Em thụ chế từ ca dao Tàu: Long du thiên thủy tao hà hỷ. Hổ lạc bình dương bị khuyến khi :))J)

(4) Godzilla: là quái vật khổng lồ hư cấu của Nhật Bản

Link

(5) Sadako (hay còn được gọi là Trinh tử): Như beta đã giải thích  $\sim$ , ám chỉ Sadako Yamamura trong phim kinh dị The ring ver Japan. Khuyến mãi thêm cái hình ảnh ==))=))

(6) Mười cốc màn thầu: Bánh bao làm từ 10 loại ngũ cốc của Trung Quốc. Mình cũng không chắc lắm nhưng chắc là cái này

(7) Đại trượng phu nhất ngôn ký xuất, tứ mã nan truy: Một lời đã nói ra, xe 4 ngựa kéo cũng khó đuổi kịp. Ý bảo nếu đã nói ra thì phải chịu trách nhiệm với câu nói của mình

## 4. Chương 3

Editor: Magi diên (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

“Luật Nghi đại ca, chúng ta đi ra ngoài, liệu có sao không?”

A Hổ nguyên bản thận trọng gọi y là Bạch đại phu, Bạch Luật Nghi nghe vậy rất phiền lòng, nên bảo hần gọi mình là Bạch đại ca. Y cảm giác như tất cả đại phu đều giống trên TV, đều là lão nam nhân có hai chòm râu dài, mà y còn chưa già như vậy, không muốn gánh loại xưng hô này, vì vậy mới bảo A Hổ gọi là Luật Nghi đại ca.

Mà Bạch Luật Nghi thực sự là chưa từng thấy tiểu hài tử nào giống như A Hổ, trong mọi lúc hần đều quá mức lễ phép. Khi ăn cơm, hần ngồi rất nghiêm chỉnh, thắt lưng so với khúc gỗ còn muốn thẳng hơn, tất

nhiên vẫn chỉ là khiêm tốn so với lão ba của hắn mà thôi, hơn nữa, lúc ăn hắn hoàn toàn im lặng, tuyệt đối không nói cái gì. Từ lúc mang theo hắn đi ra ngoài, hắn đã hỏi câu này mười lần: “Chúng ta đi ra ngoài, liệu có sao không?”. Y cảm thấy tiểu hài tử này dường như bị lão ba hắn tẩy não quá nghiêm trọng rồi.

Những tiểu hài tử mười tuổi bình thường khác không phải là rất có sức sống sao, sau đó thấy cái gì tốt đều kích động hỏi đông hỏi tây nếu như siêu cấp muốn một thứ gì đó, sẽ khóc nháo ra đem phụ mẫu tra tấn một phen, nhưng hài tử này không có như vậy, ngược lại còn quá trầm tĩnh.

“Đương nhiên là không sao cả, mỗi ngày tản bộ một vạn bước, thân thể khỏe mạnh, tâm tình lại tốt. Người có khát không? A Hổ?”

“Ta không khát.”

Miệng thì bảo không khát, nhưng bọn họ đã đi ra ngoài khá lâu, tính toán thời gian, cũng đã gần một canh giờ, trên trán A Hổ ướt đầm mồ hôi, mắt hắn cũng đang hướng về phía bà cụ bán nước ngọt bên đường.

“Ta mua một bát cho người uống, được không?”

“Không, ta thực sự không khát mà.” A Hổ cực lực từ chối.

Bạch Luật Nghi mắt tròn trắng, hài tử này rõ ràng là khát muốn chết, còn giả bộ cái gì, thật là làm người khác phải đau đầu mà.

“Người không khát, nhưng ta khát. Bà, cho ta hai chén.”

Y đưa cho A Hổ một chén, vẻ mặt hài tử chợt lóe sáng, rồi lại xoay tay ngượng ngịu một hồi mới tiếp nhận, cái miệng nhỏ bé ngấp một ngụm, trên mặt hắn liền bởi vì tư vị ngọt của nước mà lộ ra vẻ tươi cười đặc biệt của tiểu hài tử, khiến cho Bạch Luật Nghi rốt cuộc cũng cảm nhận được hắn còn có điểm bình thường.

“A Hổ, nơi đó có cái gì vậy, dường như vô cùng náo nhiệt?”

Ngón tay hướng tới một nơi khá yên tĩnh, phát giác thấy nơi đó có rất nhiều người ngồi hoặc đứng, xa xa nhìn thì đúng là rất đông, A Hổ cũng không biết lắc đầu nói: “Ta cũng chưa ra khỏi nhà bao giờ, không biết được đó là cái gì.”

“Chúng ta đến đó nhìn được không?”

Hài tử này một chút lòng hiếu kỳ cũng không có, cũng chưa bao giờ ra khỏi nhà, cảm giác tựa như con chó nhỏ bị nhốt trong nhà, về sau ai cùng hắn nói chuyện nhất định sẽ buồn đến chết, y cũng không thể ngồi xem loại bị kịch này phát sinh được. Cái loại khó ưa này thì có lão cha của hắn là đủ rồi, hài tử này không thể không bình thường như lão cha của hắn được.

“Nhưng là không còn sớm, nên trở về, nói không chừng cha sẽ tức giận.” Hấn nhỏ giọng nhắc nhở Luật Nghi đại ca, lỡ như cha sinh khí thì sẽ không được rồi.

“Sinh khí cái gì, ta thấy hấn suốt ngày trưng ra cái mặt như cương thi, dù sao hấn thích thì cứ để hấn trưng cho đủ”. Không thèm quan tâm đến cái tên mặt như người chết kia, y hướng về phía có tiếng người ồn ào, “Chúng ta mau mau đến đó xem, dường như siêu náo nhiệt a, nhất định phải có thứ gì thú vị để ngoạn, mới có thể khiến nhiều người tụ họp lại như vậy”.

A Hổ bị y kéo đi, đến nơi, tầm mắt bỗng nhiên trở nên bao la rộng lớn. Máy chục người đang thả điều, ngẩng đầu xem, có rồng, có hổ, có bướm bướm, màu sắc rực rỡ, sống động như thật, có một cái đặc biệt lớn, bay cao vô cùng, thoát nhìn giống như một con rồng uy vũ sinh phong đang bay lượn trên trời.

“Oa a!”

A hổ bắt giác kêu lên, từ lúc được sinh ra đến giờ chưa bao giờ gặp qua vật nào lớn như vậy, xinh đẹp như vậy, có lực rung động như vậy. Ánh mắt của hấn căn bản là không thể lý khai những con điều lớn đang bay theo chiều gió trên bầu trời, dường như bay nhanh hơn bất cứ cái gì kể cả những đám mây trắng.

“Thời cổ đại không có các loại cột điện lằng nhằng, thoát nhìn bầu trời có vẻ rộng lớn hơn, A Hổ, chúng ta mua một con để thả có được hay không?”

“Thả cái này?”

A Hổ ngốc lảng, nhưng trong lòng mơ hồ dao động, nếu thật sự có thể thả con đại hổ kia lên trời, nhất định là phi thường thú vị nga, thế nhưng.....thế nhưng thực sự có thể chứ?

“Bất quá cũng chỉ là thả điều mà thôi, cũng không phải đại sự gì, trước tiên chúng ta cần chọn một con điều để thả, chờ sau đó đã quen, nói không chừng còn có thể thả được một con lớn hơn, bay xa hơn, cao hơn, đẹp hơn thế nữa. Rất hấp dẫn nha.”

Y chỉ vào con rồng đang bay cao trên bầu trời rộng lớn kia, A Hổ không thể tưởng tượng được một lúc nào đấy, hấn sẽ có một con điều bay cao hơn, xa hơn, đẹp hơn con điều kia.

“Nhưng nếu không nhanh về nhà, cha sẽ lại.....” Hấn sợ nếu về nhà chậm trễ, cha sẽ sinh khí.

Một phen bịt cái miệng của hấn lại, nếu không lại phải nghe hấn lải nhải những câu nào là phải nhanh về nhà, cha hấn sẽ sinh khí ra sao, thức ăn trong dạ dày y như muốn nôn hết ra ngoài. Rất nhanh chạy đến tiểu quán được bày trí bên cạnh, dù sao thời cổ đại cùng thời hiện đại cũng có điểm giống nhau, bên kia có người phát động trào lưu, thì ắt có người bán đồ vật này nọ.

Cũng giống ở bờ biển nhất định có người bán áo tắm, mũ bơi; ở công viên thì nhất định có bán kem, đồ uống; còn ở vườn bách thú thì chắc chắn sẽ bán thú bông; ở viện hải dương học thì sẽ có bán đồ lưu niệm

hình cá heo. Vì vậy cho nên nơi thả điều, đương nhiên sẽ có một đồng người đang bán điều.

Y mua một con được chủ quán giới thiệu là bay rất tốt, sau đó dạy cho A Hổ cách thả điều, lúc con điều đang dần bay cao lên, ánh mắt A Hổ lóe sáng hưng phấn chăm chú nhìn vào con điều, cho dù phải chạy đến nỗi người đầy mồ hôi, thế nhưng ở thời điểm con điều đang bay giữa không trung, hần lộ ra vẻ tươi cười siêu cấp đáng yêu, cười đến toe toét, vẫn hưng phấn đến cực điểm mà gọi tên y.

“Luật Nghi đại ca, người thấy không? Bay lên rồi, bay rất cao rất cao a!”

Thanh âm trẻ con của hần rất cực cũng có điểm giống với tiểu hài tử mười tuổi. Bạch Luật Nghi đối với hần hài lòng gật đầu, xuất ra khăn tay, lau khô mồ hôi cho hần, – để tránh khỏi bị cảm lần nữa.

Sau khi thả điều xong, bởi vì sắc trời đã tối nên không thể không về nhà. Nhưng là A Hổ vẫn gắt gao ôm chặt lấy con điều, dọc đường về nhà chỉ luôn nói về chuyện con điều, không còn bộ dáng im lặng quý dị như trước nữa. Xem ra chỉ cần đem hần xuất môn vài lần, quen với cảnh sinh hoạt của dân chúng, hần sẽ thay đổi trở thành bình thường a.

Lúc tiến vào gia môn, Bách Tỷ Ngạn đang ngồi ở đại sảnh, vẻ mặt nghiêm trọng, A Hổ vốn đang nói chuyện với Bạch Luật Nghi, vừa thấy cha hần sắc mặt thập phần khó coi, còn hung dữ trừng mắt lên, đột nhiên liền im miệng, thân hình cũng thu nhỏ lại vài phân, hần nghĩ rằng nếu bên cạnh có một cái động, hần nhất định sẽ hội lập tức chui vào trong đó, làm cho chính mình không xuất hiện trước mặt cha, khiến cho cha lại không vui.

“Người dám một mình mang A Hổ ra ngoài, từ nhỏ hần đã ốm yếu...”

“Ta với A Hổ đang đói bụng, muốn giáo huấn cái gì chờ chúng ta ăn xong hẵng nói.”

Vừa vào tới cửa thanh âm vang lên như tiếng chuông, Bạch Luật Nghi tức giận trả lời, Bách Tỷ Ngạn lại thêm đại hỏa, hần sai ba bước, hần chỉ cần hai ba bước đã đến trước mặt A Hổ, thanh âm trầm thấp như thạch (đá).

“Đây là cái gì? Người cầm cái đồ vật rách nát này làm gì?” Hần định cầm lấy con điều, nhưng A Hổ vẫn giữ chặt con điều, không chịu đưa cho hần, thanh âm của hần trầm xuống dường như đang rất tức giận: “Buông tay!”

Về mặt A Hổ như muốn khóc, Bạch Luật Nghi đi lên đứng đằng trước hần, chặn Bách Tỷ Ngạn lại.

“Chính là chỉ mang tiểu hài tử này đi thả điều mà thôi, người cần gì phải làm cái bộ dáng như lưu manh thế kia!”

“Cha, người đứng lấy đi, ta rất muốn cái này.”

A Hổ tuy rằng rất sợ cha hấn, nhưng là hấn rất muốn có được con điều này, bởi vì từ khi sinh ra đến giờ, chưa bao giờ được vui vẻ như hôm nay, vì vậy hấn nhỏ giọng nói ra.

Nhưng là hai bên đều dùng lực, khí lực của Bách Tỷ Ngạn lại rất mạnh, con điều mỏng manh lập tức bị đứt thành hai mảnh. A Hổ ngây người, thứ hấn rất muốn vậy mà bị phá, lại là bị cha hấn phá hỏng, hấn lập tức thất vọng và khổ sở vô cùng, bắt đầu khóc thành tiếng.

“Hỏng, hỏng, nó hỏng rồi!”

Hấn khóc rung trời, mà Bách Tỷ Ngạn ngược lại rất sững sốt, hài tử này từ nhỏ ở trước mặt hấn rất ít khóc nháo, không thể tưởng được chỉ vì một con điều nhỏ mà khiến hấn khóc đến chặn động cả mái nhà.

Hấn bị tiếng khóc này khiến cho ồn ào lại có phần lúng ta lúng túng. A Hổ lại lòi một nửa bị xé ra từ trong tay hấn, khóc nức nở ôm con điều rách đôi chạy thẳng về phòng, giống như là Bách Tỷ Ngạn đã phá hư bảo vật trân quý nhất trong lòng hấn, mà không phải là một con điều tầm thường.

“Người điên rồi à, là tiểu hài tử thì phải đi ra ngoài nhiều một chút, thể xác và tinh thần mới có thể bình thường. Hơn nữa, người không thấy lúc hấn đi thả điều trở về, khí sắc, sắc mặt hấn đều không giống như bình thường sao? Ta hôm nay tỉ mỉ an bài một kế hoạch cho hấn hảo hảo vui chơi một phen, tất cả đều là do người phá hỏng.” Bạch Luật Nghi thấy thể lập tức chửi ầm lên. Chưa thấy qua người nào làm lão ba khó ưa như hấn, thật đáng giận, đã vậy còn làm tổn thương tâm tư của tiểu hài tử, chỉ đi thả điều thôi mà hấn đã tức giận mắng rung trời, hấn căn bản là không biết thương tiểu hài tử.

Y dùng sức đánh thẳng vào ngực hấn, Bách Tỷ Ngạn đại khái là chột dạ đến cực điểm, chình là vừa rồi nghe tiếng khóc của A Hổ đã khiến hấn tâm hoảng ý loạn. Bạch Luật Nghi đánh hấn một cái, hấn liền lui về phía sau một bước, chờ y đánh thêm mấy cái, hấn dù muốn lui cũng không thể lui được nữa. Lấy võ công của y, còn thiếu chút nữa là té nhào ngay giữa phòng khách nhà mình, thật sự là chặt vật vạn phần, chột dạ đến mức không thể hình dung được.

Nguyên bản là hấn muốn ngồi đợi ở đại sảnh để khởi binh vấn tội, cả ngày ngồi đợi không thấy A Hổ với Bạch Luật Nghi trở về, hấn càng chờ tâm tình lại càng ác liệt. Vừa thấy bọn họ vào cửa, tự nhiên không thể kiềm chế cơn giận được nữa.

Nhưng là không thể tưởng được là hấn chỉ phá hư con điều rách nát trong tay A Hổ, hấn lại có thể khóc khổ sở thương tâm đến như vậy, mà nhìn vẻ mặt của Bạch Luật Nghi dường như tất cả đều là hấn sai, cũng khiến hấn càng ngày càng bất an, vậy là chính mình sai thật sao?

Vốn hấn phải mắng chửi người nhưng lại biến thành bị người mắng chửi, hơn nữa Bạch Luật Nghi đánh mấy chưởng khiến ngực hấn rất đau, đối hấn gào lên thanh âm lớn đến nỗi có thể phá thủng màng tai hấn. Hấn là Bách viên chủ thường ngày uy phong bát diện, hiện tại trong lòng lại run sợ, giống như làm vỡ bát lúc ăn cơm, như tiểu hài tử lúc làm sai, nói sai chuyện gì.

“Người này làm lão ba có bao nhiêu khác thường? Tiểu hài tử cả ngày bị nhốt trong nhà, thật vất vả để đi ra ngoài chơi đùa, chỉ là đi thả điều mà thôi, nhưng người lại đem con điều của hấn phá thành như thế.”

“Người..... lúc các người đi ra ngoài vốn là nên báo lại cho ta, ta đòi từ ban ngày cho đến tối, người mang theo con trai độc nhất của ta xuất môn, chẳng lẽ ta lại không nóng lòng sao?”

Hắn rút cuộc cũng mở miệng, còn nói rất có đạo lý.

Đúng vậy, hắn tuyệt đối không có sai, là Bạch Luật Nghi sai, y đưa hài tử xuất môn cũng không thông báo cho phụ mẫu hắn, tự nhiên sẽ khiến cho phụ mẫu hắn nóng ruột, cho nên hắn mới có thể lòng nóng như lửa đốt hơn nữa vô cùng lo lắng, nên mới đối với A Hồ hung hăng như thế.

“Nóng lòng? Người là nóng lòng vì tiểu hài tử, hay là nóng lòng việc rút cuộc cũng có có làm khó ta?”

Bạch Luật Nghi lại đâm chột vài câu trong lời nói khiến hắn á khẩu không trả lời được, hô hấp của hắn càng ngày càng yếu, tâm tình lại càng ngày càng loạn, thốt ra lời nói yếu ớt, nghe hết thấy giống như giả tạo nha!

“Hắn là con trai độc nhất của ta, ta như thế nào lại không thương hắn.”

“Thương yêu hắn? Cho nên người một tháng mới nhìn hắn có một lần, cho nên khi nhìn thấy người, cả người liền cứng ngắc, người đã bao giờ ngồi đầu giường kể chuyện cho hắn chưa? Người có thường dẫn hắn ra ngoài chơi không? Người có tỉ mỉ ngồi nghe hắn gần đây xảy ra chuyện gì không? Người có biết hắn thích ăn cái gì, không thích ăn cái gì không?”

Cứ một câu, lại khiến Bách Tỷ Ngạn ngày càng chặt vật, hỏi đến khi khiến cho đầu hắn đau như bị công kích, tâm hắn càng ngày càng nguội lạnh, cả lưng ướt đẫm mồ hôi lạnh. Tài ăn nói của hắn bỗng nhiên lại trở thành giống như kẻ nói ngọng, rõ ràng tự giác biết y nói không sai, nhưng là hiện giờ gia đình phú quý nào, cũng đem hài tử cho hạ nhân chăm sóc, hắn làm vậy hắn là không sai đi.

Nhưng là hắn tổng cảm thấy lời hắn vừa thốt ra, sẽ bị nam nhân có khẩu âm quái dị trước mặt lạnh lùng mà thóa mạ, thậm chí sẽ bị y đâm thẳng cho đến khi người đầy lỗ thủng, đâm đến khi chết không có chỗ chôn thì thôi.

“Ồ Bách viên này, mọi chuyện đều do ta xử lý, ta không có nhiều thời gian rảnh rồi, hơn nữa hài tử này giao cho hạ nhân chiếu cố, hạ nhân chiếu cố hắn rất tốt.....”

Không đợi Bách Tỷ Ngạn thao thao bất tuyệt nói cho xong, Bạch Luật Nghi thật muốn cho hắn một quyền.

“Hạ nhân cũng không phải cha hắn, người cũng không phải là nghèo đến mức không đủ sống, mà vì sinh tồn, cho nên không có thời gian để chiếu cố tiểu hài tử của mình. Ta nói cho người biết, những bà mẹ độc thân ở thời đại của chúng ta, một ngày phải công tác mười mấy giờ, mỗi ngày kiêm ba loại công việc, đến buổi tối vẫn ngồi bồi tiểu hài tử trò chuyện. Người không phải lo cái ăn cái mặc, nhưng cũng không dành một chút lực chú ý trên người A Hồ, khiến cho hắn ngày càng tự khép kín bản thân. Không phải thân thể hắn không tốt, mà hắn chính là đối với chính mình không có tự tin, đối với thế giới bên ngoài lại càng sợ hãi rụt rè, này hết thấy đều là do ai, ta nói cho người biết ——” hắn chỉ thẳng vào mặt Bách Tỷ Ngạn,

“Đây đều là lỗi lầm của người!”

Không khí gần như đông lại, tất cả hạ nhân đang đứng ngoài cửa đều nghe thấy thanh âm cãi vã, nhưng là không ai muốn đâm đầu vào chỗ chết mà tiến vào, Bách Tỷ Ngạn bị nói như vậy, sắc mặt như tro tàn, Bạch Luật Nghi oán hận đá hấn một cước.

“Ta nếu có thể cùng nữ nhân một chỗ, sau khi sinh tiểu hài tử ta sẽ hảo hảo chiều cố hấn, không giống như loại người như ngươi, sinh hài tử ra, đem hài tử trở thành heo thành chó mà dưỡng, ngươi cho rằng chỉ cần cho hấn ăn đủ cơm là được sao? Ngươi không quan tâm hấn, cũng không tự mình chiều cố hấn. Nhìn thấy hấn liền trưng ra vẻ mặt thế kia, tuy rằng không trực tiếp nói hấn vô dụng, nhưng mà biểu tình của ngươi cũng nói rõ ngươi cho rằng hấn căn bản một tiểu hài tử vô dụng. Loại lão ba như ngươi, ta thấy là loại tội tệ nhất, ngươi căn bản không xứng làm cha của người khác!”

Bạch Luật Nghi sau khi nói xong, chẳng muốn cùng nam nhân đầu gỗ này nói tiếp. Y nhanh chóng chạy đến phòng của A Hồ ở phía sau, A Hồ đã chui rúc vào chăn bông khóc thật lâu, hấn vừa thấy Bạch Luật Nghi liền khóc càng lợi hại hơn.

Bạch Luật Nghi nhẹ nhàng vuốt đầu hấn, y cũng chưa từng dưỡng qua tiểu hài tử nào. Thế nhưng qua nhiều ngày ở chung, y biết hấn là một tiểu hài tử thông minh, không nỡ nhìn hấn khóc nước mắt như vậy.

Y cả giận: “Đừng để ý đến cha ngươi, đầu óc hấn bị hỏng rồi. Người như thế thì không đáng làm người khổ sở.”

Dưới sự an ủi ôn nhu của y, A Hồ ngược lại nhịn không được lại càng gào khóc, chính mình từ nhỏ đến giờ chưa có người nào bồi tại bên người, lúc muốn khóc thì chỉ có ngồi một mình mà rơi nước mắt, hận chính mình thân thể không tốt lên, cho nên cha mới có thể ngay cả nhìn cũng không thèm liếc mắt một cái.

Mãi cho đến khi tiếng khóc dứt quãng, A Hồ mới nói ra lời nói ẩn sâu trong lòng, hấn nghẹn ngào nói: “Luật Nghi đại ca, cha nhất định rất chán ghét ta, người khác nói ta mệnh trung đại sát, cho nên tại thời điểm ta sinh ra đã giết chết nương, cha mới chán ghét ta như thế, hấn không chịu thân thiết với ta, nhất định cũng là bởi vì hấn sợ ta sẽ khắc chết hấn”.

“XXX, đây là tên hỗn đản nào nói, ta đi vặn gãy cổ hấn.”

Bạch Luật Nghi nhẹ nhàng nói lời thô tục, loại mạo danh kỳ diệu (không hiểu tại sao) này, lời đồn đại hạ lưu độc ác kiêu loạn thất bát tao này, cũng dám nói ra dễ dàng như vậy, thậm chí loại khẩu khí này nói ra chắc là để lấy lòng cha hấn, loại người nói ra câu này phải bị đày xuống địa ngục, hơn nữa phải xuống 18 tầng địa ngục, bị đầu trâu mặt ngựa ném lên nồi chảo, sau đấy biến thành con gà quay.

Từ trước đến nay chưa hề tin vào tôn giáo, nhưng Bạch Luật Nghi vẫn hi vọng thực sự có 18 tầng địa ngục, có thể trừng phạt những tên siêu cấp đại hỗn đản đi đồn đại chuyện nhảm nhí đó.

A Hồ dường như muốn cười lên, nhưng cuối cùng nước mắt hấn lại chảy xuống.

“Thật là khổ sở, Luật Nghi đại ca, ta thật sự cảm thấy khổ sở a, cha không thích ta, nương lại đã chết, ta là hài tử không ai thương, có phải hay không?”

“Không đúng, người nói sai rồi”.

Bạch Luật Nghi xoa xoa khóe mắt sắp rơi lệ của hắn, hài tử này an tĩnh quá mức, còn không phải là muốn không sảo không nháo (không âm ỹ) mà là vì muốn lấy lòng mọi người cạnh mình, có tiểu hài tử mười tuổi nào lại có tâm địa thiện lương như vậy, một lòng chỉ muốn lấy lòng người khác, người trong Bách gia này, nhất là Bách Tỷ Ngạn, cần phải đi gặp A Hổ xin lỗi một vạn lần.

Không thể để hắn khổ sở như thế này nữa, mấu chốt bây giờ là, có thể kể chuyện xưa để khích lệ nhân tâm hắn, ít nhất còn có một nhân vật trong sách so với A Hổ có phần giống nhau.

“Để Luật Nghi đại ca kể cho người nghe cổ sự của một Ninja phi thường vĩ đại. Người được gọi là Ninja, là phải rất nhẫn nại. Ở thật lâu thật lâu trước kia, có một ninja, lúc hắn còn là một tiểu hài tử, đã bị mọi người trong thôn chán ghét.....”

“Ninja là cái gì?” A Hổ mở to hai mắt đăm lệ hỏi.

“Chính là võ công cao thủ.”

Quyết định nói đơn giản hơn một chút, để tránh giải thích những vấn đề quốc tịch bất đồng, lược giảm câu chuyện một cách đáng kể, cho nên Bạch Luật Nghi quyết định sử dụng danh từ của tiểu thuyết võ hiệp Trung Quốc, làm cho A Hổ có thể dễ dàng hiểu được chuyện này hơn.

“Đây là cổ sự về một cao thủ võ lâm vĩ đại, bởi vì hắn bị yêu hồ cổ đại phong ấn trên người phi thường đáng sợ, vì vậy mới bị mọi người trong thôn chán ghét. Hơn nữa hắn lại không có cha mẹ, vừa sinh ra đã là trẻ mồ côi, mọi người trong thôn nghĩ hắn là người mang đến tai họa, cho nên đều phi thường chán ghét hắn”.

A Hổ khóc ròng nói: “Hắn dường như so với ta còn thảm thương hơn, người trong nhà này, phần lớn đều đối với ta tốt lắm.”

“Đúng vậy, hắn là một tiểu hài tử rất đáng thương, nhưng là hắn chỉ dựa vào chính mình, đã khiến cho ngày càng nhiều người thừa nhận hắn, Luật Nghi đại ca kể cho người nghe a.....”

Truyện Naruto bị y đổi thành truyện Trung Quốc, nhưng khi kể đến lúc Naruto hoàn thành nhiệm vụ, trong mắt A Hổ cũng tràn ngập nước mắt cảm động.

“Người xem ngay cả có võ công hạng bét, nhưng hắn có thể hoàn thành nhiệm vụ, tất cả đều dựa vào quyết tâm và nghị lực của hắn, A Hổ, rồi một ngày nào đó người cũng sẽ được như thế.”

“Ân, Luật Nghi đại ca, Naruto có hoàn thành nhiệm vụ sau đó không?”

Bạch Luật Nghi lần nữa kể tiếp. Mỗi lần nghe được một đoạn cảm động, trong mắt A Hổ lại lấp lánh nước mắt. Hắn ôm chặt Bạch Luật Nghi, sau khi nghe được một nửa câu chuyện, vì quá mệt mỏi, hắn nằm trên đùi Bạch Luật Nghi mà ngủ, có chết cũng không buông, giống như Bạch Luật Nghi là mảnh gỗ nổi lên trên đại dương mênh mông tĩnh mịch của hắn.

Mà Bạch Luật Nghi lại sợ kinh động đến hắn, vì vậy đành để hắn ngủ như vậy, còn lại chính mình thì dựa vào đầu giường ngủ, cho dù có điểm không thoải mái, nhưng là đêm nay tâm tình A Hổ lúc nghe xong chuyện y kể cũng đã tốt hơn nhiều, không uống công y nói đến mức đau hết cả miệng.

Y hoàn toàn không biết ngoài phòng A Hổ có một bóng người cao lớn, hắn trầm mặc nhìn hết thấy mọi chuyện, đứng nửa canh giờ, chờ sau khi bọn họ đều ngủ, hắn mới lặng lẽ đi vào phòng.

Gò má A Hổ còn đọng lại những giọt nước mắt, trong tay còn nắm chặt con điều bị phá hỏng, thời điểm hắn cần an ủi nhất, không phải tìm người cha thân sinh ra mình, mà là hướng một người xa lạ mới ở tại Bách viên không đến một tháng. Lẽ nào hắn thực sự sai rồi sao? Sai trầm trọng rồi sao, cũng sai đến mức khiến cho phụ tử chí thân xa lánh như vậy sao?

Hắn lui ra ngoài, sau đó hiếm thấy, một đêm mà hắn không cách nào chìm vào giấc ngủ.

END 3

## 5. Chương 4

Editor: Magi diên (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

“Này..... Đây là cái gì?”

“Thoạt nhìn có điểm giống một con điều”. Bạch Luật Nghi dụi dụi đôi mắt còn đang nhập nhèm vì mới ngủ dậy.

“Nhưng là cái này thật đặc biệt, thật uy phong nga, hơn nữa cũng rất lớn, Luật Nghi đại ca, đây là người mua cho ta phải không?”

Bạch Luật Nghi đưa tay quẹt nước miếng còn dính bên mép. Y vừa mới tỉnh ngủ, ngủ đến thiên hôn địa ám, còn không biết hiện tại đã là giờ gì, sau đó lại bị một tiếng thét chói tai của A Hổ làm cho giật mình

tỉnh giấc. Còn A Hổ thì như một con cún to, hướng trên người y mà nhào tới, vẻ mặt hưng phấn giờ lên con điều có màu sắc tươi sáng bên cạnh mà kêu to.

“Không có, không phải là ta tặng, ta vừa mới tỉnh ngủ.” Y nói thật. Trên thực tế, chính mình cũng không biết là do ai tặng.

“Nếu không phải của người, vậy cái này là ai tặng cho ta? Vật này đặt bên giường ta, chính là muốn cho ta phải không?” A Hổ vụn phần quý trọng mà vuốt ve con điều. Hai bên nó có dải lụa xinh đẹp không cách nào hình dung, nếu có thể cho nó bay lên trời, nó nhất định sẽ trở thành con điều được chú ý nhất trên bầu trời.

“Tiểu thiếu gia, thỉnh ăn sáng.”

Trương Trung đẩy cửa phòng ra, gọi hai người bọn hắn dậy ăn điểm tâm. Dù sao Bạch Luật Nghi cho rằng, vấn đề mà mình không biết, thì đương nhiên là cần người giải đáp, tại sao miệng sinh ra ở trên người, đáp án phần lớn là để hỏi tới, không phải sao? Người hiện đại chính là luôn muốn tự mình cố gắng, không thể khiến cho bản thân bị bức bách mà chết được.

Bạch Luật Nghi hỏi hắn: “Con điều này là do ai tặng cho A Hổ?”

Trương Trung nhìn khắp xung quanh không có người mới dám mở miệng, “Là viên chủ lúc nửa đêm, đi khắp trong thành tìm kiếm danh gia làm điều nổi tiếng, cố ý mua cho bằng được.”

“Là... là phụ thân mua sao?”. Ánh mắt A Hổ gần như giật mình đến choáng váng, hoàn toàn không dám tin vào lời nói của Trương Trung.

Bạch Luật Nghi chắc lưỡi vài tiếng, nói ra những lời không dễ nghe, “Là trời muốn hạ hồng vũ, hay là mùa hè muốn nổi cơn bão tuyết a? Cái tên bạch mục nam (1) sao lại có thể làm ra được loại chuyện này”. Sau chuyện tình đêm qua, y cũng đã tự động đem đối phương gọi là “bạch mục nam”.

Trương Trung đối với A Hổ cũng rất thương yêu, bằng không cũng sẽ không đi nghe tin tức khắp nơi trên phố, biết được y thuật của Luật Nghi rất tốt, hắn liền vội vã thỉnh viên chủ mời Bạch đại phu đến khám bệnh cho A Hổ.

“A Hổ thiếu gia, viên chủ chẳng qua là công việc quá bận rộn, chứ không phải là không thương yêu người, có khi chỉ cần khiến người uống được một ít được, là những người làm công bên ngoài liền có thể được thưởng thêm ngân lượng. Nếu như không thương yêu người, viên chủ liệu có bỏ ra nhiều ngân lượng như vậy, ở trên thân thể của người hay sao?”

“Thật là như vậy sao? Cha không phải là chán ghét ta sao? Bởi vì ta một chút cũng không giống cha hùng tráng uy vũ (mạnh mẽ quyền thế).” A Hổ như thế nào cũng không dám tin tưởng, ngấm lại thái độ lãnh đạm của cha đối với mình, còn có thân thể của chính mình còn chưa tốt hơn.

Trương Trung lại an ủi A Hổ, theo hắn thấy, viên chủ chẳng qua là cách biểu đạt không tốt lại thêm cá tính lạnh đậm, nhưng tuyệt đối không lạnh lùng mặc kệ tiểu thiếu gia. Từ những được liệu quý hiếm đắt như giá trên trời, ở trên người tiểu thiếu gia, không biết đã uống bằng mấy ngôi nhà của những người bình thường.

“Tiểu thiếu gia, người đừng nghĩ nhiều, người xem, hiện tại có đại phu tốt như vậy, thân thể của người cũng sẽ rất nhanh cường tráng hơn, đến lúc đó người có thể theo viên chủ xuất môn, viên chủ cũng có thể ăn nói với nương của người”.

A Hổ vuốt ve dải lụa của con diều, một mặt cúi đầu nghĩ tới lời nói của Trương Trung, còn Trương Trung giúp hắn rửa mặt, thay giày.

“Tiểu thiếu gia, viên chủ đã bảo nữ đầu bếp ngày hôm nay làm điểm tâm người thích nhất, tiểu nhân dẫn người đi ăn, được không?”

“Hảo!”

“Ta cũng cùng đi, xem cái tên bạch mục nam này rốt cục là đang giở trò quỷ gì.”

Sự tín nhiệm của y đối với Bách Tỷ Ngạn, nói ngắn gọn, chính là ZERO, chính là số không. Y không thể tin tưởng lời xằng bậy của Trương Trung được, bạch mục nam này chắc chắn đang giở thủ đoạn hạ lưu tệ tiệt nào đó.

Ra khỏi phòng, vòng qua hành lang, đi vào phòng ăn, nhìn thấy Bách Tỷ Ngạn đang ngồi ở chủ vị, A Hổ có chút khiếp sợ, Bách Tỷ Ngạn nhẹ giọng hỏi: “Đêm qua có ngủ ngon không, A Hổ.”

“Rất tốt, thưa cha.”

“Vậy ngồi xuống bàn ăn cơm đi.”

Tất cả mọi thứ thoát nhìn có vẻ thực quy củ, lúc Bạch Luật Nghi ngồi xuống, còn dùng lực trừng cái tên bạch mục nam kia một chút. Tốt nhất là y cùng hắn lại bắt đầu âm ỷ, kéo dài hỏa chiến hôm qua, y hận không thể là người bắt đầu, hôm nay y nhất định sẽ đem tất cả ủy khuất của A Hổ mang ra hết mới thôi.

“Bạch đại phu, cảm tạ ngài hôm qua mang tiểu nhi xuất môn du ngoạn, thật là làm phiền ngài. Nếu như xuất môn có dùng đến ngân lượng, ta sẽ bảo phòng thu chi thanh toán cho ngài.”

Oa a! Hắn thế nhưng lại ôn tồn gọi y là Bạch đại phu, hơn nữa lại nói bằng tiếng người, chuyện này thật sự là trời muốn đổ hồng vũ, trên mặt đất núi lửa muốn phun trào mà. Y nguyên bản là định nói cái gì đó kích động đối phương một chút, không thể ngờ được Bách Tỷ Ngạn lại chuyển hướng A Hổ, nói nhỏ: “Hôm qua đi thả diều thực rất thích sao?”

“Thực..... thực thích.”

A Hổ khiếp sợ gật đầu, một mặt nhìn lên người cha thân sinh ra mình, hôm qua cha còn vì chuyện con điều mà giận giữ, không ngờ được hôm nay lại thân thiết hỏi chuyện thả điều của hấn, chẳng lẽ Trương Trung nói là sự thật, con điều mới kia là do cha mua cho hấn sao.

“Nếu sáng hôm nay ta không có việc gì, phụ tử chúng ta sẽ cùng nhau đi thả điều”.

A Hổ lập tức ngẩng đầu, mắt lóe sáng, rồi lại lập tức cúi đầu, do dự nhỏ giọng nói, từ nhỏ đến lớn, cha luôn bận rộn mọi việc, làm sao có thời gian cùng hấn chơi đùa.

“Cha cần giải quyết rất nhiều việc, liệu có rảnh không?”

“Cho nên ta mới nói nếu như.” Bách Tỷ Ngạn bình tĩnh tính toán, nếu để mọi việc hoãn lại xử lý sau, có lẽ còn có chút thời gian, nhưng là thật sự không thể chắc được.

Vừa nghe đến hai chữ “nếu như”, vẻ mặt rạng rỡ của A Hổ liền biến mất, Bạch Luật Nghi nghe xong thiếu chút nữa đau tim. Tên bạch mục nam này đúng là bạch mục nam, ngay cả đồ tiểu hài tử mà cũng thất bại như vậy, đúng là chưa từng nuông chiều ai, thực là một tên nam nhân ngu ngốc không biết dỗ dành người khác.

Y oán hận dùng chiến đũa chọc chọc vào chiếc bánh bao trong bát, trừng mắt nhìn tên nam nhân ngu ngốc trước mặt, cười ngọt ngào như mật nói: “A Hổ, cha ngươi đã bảo là sáng nay hấn vô cùng rảnh rồi nga, vậy đợi lát nữa chúng ta cùng đi thả điều a”.

“Ta chưa nói là ta vô cùng.....”

Lời nói của Bách Tỷ Ngạn bị chặn đứng, bởi vì Bạch Luật Nghi ở dưới bàn cố sức dùng chân đá hấn một cái. Đá xong, Bạch Luật Nghi thốt lên một tiếng đau đớn, cảm thấy xương chân của mình dường như muốn nứt ra, chân cái tên bạch mục nam này thật cứng quá, cứng đến mức khiến y cảm thấy đá hấn như đá sắt thép, y đau đến nỗi thiếu chút nữa nước mắt tuôn ra.

Mà Bách Tỷ Ngạn bị y đá một cái như vậy, sững sờ nhìn y, nhưng là hiển nhiên cũng đã hiểu được ám hiệu, hấn liền thay đổi lời nói, “Sáng nay chắc ta có rảnh.”

“Là thật phải không? cha?”

Khi A Hổ ngẩng đầu lên, hai tròng mắt kia tỏa sáng tràn đầy kỳ vọng. Bạch Luật Nghi đau đớn xoa xoa cái chân, cảm thấy sáng nay sự thống khổ của y cuối cùng cũng được đền đáp. Sau khi ăn sáng xong, y liền lái nhái bắt bạch mục nam mang theo A Hổ, cùng nhau đi ra ngoài thả điều.

“Đặt tên con điều này là Tiểu Hổ, được không?”

A Hổ có được con điều, trên đường đi bắt đầu nói nhiều hơn, ngoài ra còn bận rộn giúp con điều nghĩ ra một cái tên thật hay. Bởi vì tên A Hổ có chữ Hổ cho nên Bách Tỷ Ngạn mới mua một chiếc thật oai phong lẫm liệt, con điều hình miêu hổ, làm cho A Hổ lập tức thay hẳn lấy tên là Tiểu Hổ.

“Được, đương nhiên được, đó là một cái tên rất hay.”

Bách Luật Nghi ở một bên nói một câu nghe xuôi tai, nhưng mà lão cha hẳn thật giống một tên mộc đầu nhân (kẻ đầu gỗ) , Bách Luật Nghi một phen hung hăng đánh vào tay hắn, lần va chạm này khiến y tuôn nước mắt một phen.

Tên bạch mục nam này toàn thân nhất định đều là làm bằng sắt, đánh một lần là khiến y đau muốn chết, đánh thêm vài cái nữa, chắc y sẽ chết luôn.

Hiếu được gợi ý của sự va chạm này, Bách Tỷ Ngạn cuối cùng cũng nói một câu tiếng người, “Ân, Tiểu Hổ rất được.”

Tới bãi đất trống, không nghĩ đến bởi vì con điều của A Hổ quá mức khổng lồ, không phải người nào mới tập thả cũng có thể thả được, Bách Luật Nghi cũng thử mấy lần, nhưng không cách nào làm cho nó bay lượn trên không trung, chứ đừng nói tới kỹ thuật của A Hổ.

“Mẹ nó, tại sao lại khó như vậy a?”

Bách Luật Nghi đầu đầy mồ hôi, nam nhân ngồi bên cạnh bình tĩnh như một tảng đá, khiến tâm tình của y thoáng chốc xấu đi, thiếu chút nữa giận chó đánh mèo mà chửi ầm lên trước thái độ của tên bạch mục nam này.

Bọn họ mệt muốn chết, người này nếu cầm lon coca ngồi ở bên cạnh, liền thật sự giống như người đi xem thả điều trong công viên.

“Ta không thả nữa, ta mệt rồi, đổi cho người.”

Y gì cũng không thèm quản mà vất cho Bách Tỷ Ngạn, chuẩn bị ngồi xem cái tên bạch mục nam này không thể thả điều được, sau đó hảo hảo cười nhạo hắn một phen.

Không thể tưởng được Bách Tỷ Ngạn chỉ cần thuận tay một cái là có thể thả được con điều, con điều hình hổ bay lên không trung, trong lòng y ác độc nguyên rửa nó mau mau té xuống.

“Bay lên đi.....”

A Hồ vừa mới nói một câu bay, con điều lại lập tức rớt xuống, A Hồ chép miệng một cái, Bách Tỷ Ngạn cứ hai chân như vậy mà chạy, ở trước mặt Bạch Luật Nghi vụt qua một cái, chạy nhanh tựa như gió thổi từ phía đông rồi về phía tây, thấy vậy miệng y thiếu chút nữa rớt xuống, nguyên lại vô hiệp khinh công không phải là gạt người a.

Bởi vì nhờ tốc độ kia, nên con điều bay cao lên, hơn nữa tay của Bách Tỷ Ngạn còn cuốn hai ba lần như thế, chắc cũng sẽ không thể rơi xuống được, trên không trung nó ngẩng đầu mà bước chậm giữa những đám mây, tựa như một lão hổ trắng uy phong lẫm lẫm, khiến cho A Hồ vui vẻ suýt chút nữa thét lên chói tai.

“Cha thực là lợi hại a!”

Ánh mắt của A Hồ tràn ngập sự sùng bái, còn Bách Tỷ Ngạn sau khi làm cho con điều bay ổn định, mới giao con điều đưa cho A Hồ chơi đùa.

Ổng tay áo của hắn phiêu phiêu, tư thế oai hùng ào ào đi tới, tựa như siêu cấp ngôi sao là nhân vật chính trong những bộ phim thần tượng, vóc người thẳng lại cao, hơn nữa lại có thân hình mỹ nam như thế kia, khiến cho Bạch Luật Nghi suýt chút nữa như bị điện giật.

Chẳng qua là thiếu chút nữa mà thôi, y chùi một góc bên miệng mình, suýt chút nữa là chảy nước miếng thật khó coi, mẹ ơi, sau khi hắn đến thời cổ đại này, lâu lắm rồi không phát tiết sao?

Tại sao nhìn thấy một Bạch mục nam có con riêng thì liền giống như đói khát quá độ mà mất hết lý trí, nghĩ đến y đã trải qua bao ánh mắt tựa sóng to gió lớn, còn có kinh nghiệm thân chinh vượt trăm trận tình trường nam sắc.....

“Không thể tưởng tượng được đi thả điều lại thú vị đến vậy.”

Thanh âm mềm nhẹ trầm thấp như hoà nhập vào làn gió nhẹ, Bách Tỷ Ngạn trên mặt có chút mờ hồ, có thể là do hôm nay khí trời vẫn còn nóng, hắn liền nghiêng đầu, xuất ra khăn mặt để lau, động tác kia thật quá gợi cảm, hơn nữa lại cộng thêm khuôn mặt vô cùng anh tuấn, nhất định sẽ khiến cho nữ nhân chân như nhũn ra.

Ít nhất là cũng làm cho một tên nam nhân hảo nam sắc như y miệng đầy nước miếng, như thế nào muốn nuốt đều nuốt không xong, phải liên tục nhắc nhở bản thân nam nhân này là một tên bạch mục nam, mới có thể ngăn lại dục vọng ngu ngốc của mình.

“Bạch đại phu, ánh mắt ngươi có vẻ căng thẳng, có phải khát nước không?”

Y không phải chỉ con mắt thẳng, mà ngay cả phía dưới cũng thẳng!!

Mà tên bạch mục nam này trước đây chưa bao giờ có thái độ tao nhã lễ phép như vậy. Đưa cho y một cái hồ lô nhỏ, thái độ hòa hảo thân mật kia chắc đầu tiên là muốn cùng y giảng hòa. Có lẽ là do đêm qua bị y

chửi rửa thậm tệ cho một hồi, cho nên lương tâm hắn mới nổi dậy, biểu hiện ngày hôm nay so trước hoàn toàn bất đồng.

Ví dụ như hôm nay hắn mang A Hồ đi ra ngoài chơi, hơn nữa còn vì A Hồ mà thả điều, ngay cả sáng hôm nay lúc ăn cơm cũng ân cần thăm hỏi mấy câu. Rõ ràng là, hắn muốn tạo dựng quan hệ thân thiết mà.

Hơn nữa, tiểu hồ lô chính là bình nước thời cổ đại, hắn lại còn hữu hảo đưa nước cho y uống, giống như là sợ y khát quá hay sao.

Trong lúc này, y mới phát hiện, bạch mục nam này ngay cả ngón tay cầm bình hồ lô cũng vô cùng thon dài đẹp mắt, tuy rằng hơi mảnh mai, nhưng lại lộ ra khí thế cao quý vô cùng, mà nghe nói nam nhân có ngón tay nhỏ dài thì kỹ xảo làm tình đặc biệt cao siêu.....

Y vội vàng lắc đầu, là do y đói khát quá lâu sao? Như thế nào đầu óc toàn nghĩ những chuyện như thế kia. Đáng chết, y đến cổ đại, bất quá cũng chỉ mới một, hai tháng mà thôi, có cần phải đói khát đến nỗi trở thành bộ dáng như thế này không? Hay là do y đã trở nên không quá kén chọn?

“Ta không khát, ngươi uống đi.”

Thanh âm khàn khàn của y vang lên, đối phương cũng không có từ chối, hắn cầm lấy hồ lô hướng đến sát miệng mình, cái cổ như một mỹ cảm cuồng dã kia khiến cho cả người y như lửa nóng, nhất là sau khi uống nước xong hắn còn liếm liếm khóe miệng, khiến cho bản thân y hướng đến đối phương ngày càng có những suy nghĩ kỳ quái.

“Bạch đại phu, trước đó vài ngày đã đắc tội nhiều lần, mong ngài tha lỗi.” Người này thật giống như đã lựa chọn sẽ đối y lấy lòng. Bởi vì đây là lần đầu tiên, hắn hướng y mà tươi cười.

“Ngô..... Cái, cái gì?”

Phùm phụt!! Nghe được thanh âm lý trí của mình dường như bị cắt đứt phụt.

Người này trong mắt y cư xử không hề lạnh nhạt, hơn nữa ở thời điểm bình thường, thật sự là đẹp trai đến không có lương tâm. Đặc biệt lúc hắn cho y nhìn thấy nụ cười cởi mở đầy nam tính của mình, y căn bản là không có cách nào tưởng tượng khí chất lúc tươi cười của hắn lại đẹp đến như vậy, khiến y bị chấn động đến nỗi đầu óc choáng váng, thiếu chút nữa gục dưới quần Tây trang của hắn.

A, sai rồi, là thiếu chút nữa là gục dưới trường khổ (quần dài) cổ đại của hắn, nhìn thoáng qua quần dài của hắn, lúc này mới phát hiện, nam nhân này ngay cả chân cũng dài vô cùng, hắn căn bản là thân thể giống như trong Shoujo manga (2), tỷ lệ vóc người đã đạt đến cấp độ hoàng kim.

“Đêm qua ta luôn nghĩ mãi lời nói của Bạch đại phu, thực sự là ta không hề chu đáo, A Hồ tuổi còn nhỏ, lúc sinh ra đã mất đi mẫu thân, ta đáng nhẽ ra phải là trụ cột lớn nhất trong lòng hắn, chính là phải dành

ra chút thời gian để làm bạn với hân. Lời nói của đại phu tuy rằng khó nghe, nhưng là có thể khiến tại hạ cảm động đến rơi nước mắt.”

Miệng nói cảm kích là được rồi, người đừng có ngồi gần như vậy, cũng đừng lại hướng ta tươi cười, cười khiến cho ta đầu óc nặng nề choáng váng, không phân biệt được đông tây nam bắc!

Bạch Luật Nghi phát hiện chính mình đối với suất ca thật không có tự tôn, cũng không còn nguyên tắc, đối diện với sắc liền ngu ngốc quên cả tên của mình, đối với người anh tuấn một chút là không còn đường sống để chống cự, hân đối với y cười, y liền thiên toàn địa chuyển, thậm chí nhìn thấy lớp vải mỏng manh hân mặc trên người, y bắt đầu ảo tưởng \*\*\*g ngực của hân phải rất săn chắc đi.

Trần định! Bình tĩnh! Đừng nữa có mà ngây ngốc hoa mắt nữa!

Người này chính là một cổ nhân đó, ngẫm lại xem thời điểm người sinh ra, hân đã chết mấy trăm năm, thậm chí là hơn một ngàn năm, như vậy nên bình tĩnh một chút có được không?

Hoàn toàn không thể mà, bởi vì A Hồ chạy tới, Bách Tỷ Ngạn đứng lên, khoảng cách gần hơn, y phục bao chặt cơ thể hân, tấm lưng hoàn toàn lộ ra đường cong hoàn mỹ, vừa nhìn đã thấy thân thể trắng kiêu không có miếng thịt thừa nào. Yết hầu của y như có một cục than đang đốt, thiêu đốt làm cho chính y tưởng như mình sắp biến thành món thịt nướng BBQ.

Hỏa này, nếu nói không sai, chính là dục hỏa, y sắp dục hỏa đốt người!

Người này nếu là thoát quần áo ra, dáng người hân nhất định sẽ siêu cấp hoàn mỹ, nếu có thể sờ sờ cơ thể này, tay y cứ thế mà sờ hết chỗ này đến chỗ nọ xung quanh.....Mồ hôi nóng hổi bắt đầu chảy từ trên trán xuống, y khát khao muốn chết, ngay cả hai tay đều ướt đầm mồ hôi.

Oa nha! Y sắp phát xuân.

“Luật Nghi đại ca, người nhìn thấy không? Tiểu Hồ bay thật là cao a.”

May là thanh âm của A Hồ đã cứu vãn lý trí của y, y ngẩng đầu nhìn lên, con điều kia quả nhiên là bay rất cao, mà A Hồ cả buổi sáng đều phi thường cao hứng, lúu rúu nói không ngừng. Bách Tỷ Ngạn luôn bình tĩnh ngồi nghe, chỉ thỉnh thoảng trả lời vài câu, nhưng là được người cha thân sinh đáp lại mấy câu, cũng đã khiến cho A Hồ vui vẻ đến mức hai gò má đỏ bừng.

Đến giữa trưa, khí trời bắt đầu chuyển nóng, hơn nữa A Hồ cũng đã mệt mỏi rồi, Bách Tỷ Ngạn liền mang theo hai người họ trở về Bách viên dùng bữa trưa. A Hồ không giống như trước kia im lặng không tiếng động, lúc ăn cơm, giống như một tiểu hài tử bình thường, hân nói rất nhiều, sau đó lại còn nói ra một chuyện, làm cho Bạch Luật Nghi trợn to hai mắt.

“Cái gì? Hậu viện nhà người có ôn tuyền (suối nước nóng)?”

Sau khi hần đến thời cổ đại, thống khổ nhất chính là vấn đề tắm rửa, không có vòi nước thì làm gì có nước nóng, thật là một chuyện phiền phức a, đúng là văn minh thực tiện lợi, người thứ nhất nên cảm tạ, chính là người đã phát minh ra máy nước nóng.

Ở cổ đại, muốn tắm rửa bằng nước nóng không phải là chuyện đơn giản. Nếu như bản thân muốn tắm, thì cần phải điều động nào là hạ phó, tỳ nữ nâng lên một chậu, sau đó đổ nước nóng vào. Cho dù những hạ tỳ này nói rằng không mệt, nhưng y cảm thấy làm như vậy thật là hành hạ người quá đi, cho nên sau khi đến thời cổ đại, mặc dù rất yêu thích việc tắm rửa, nhưng y vẫn chưa từng tắm qua.

A Hổ gật đầu, chậm rãi kể về suối nước nóng nhà mình, “Đúng vậy a, phía sau ngọn núi có phun ra nước nóng, nước cũng vừa đủ độ ấm, khi đó tổ phụ liền cảm thấy nơi này thực thích hợp cho việc an dưỡng tuổi già, cho nên mới ở chỗ này xây dựng nên Bách viên.” Hần liếc mắt nhìn Bách Tỷ Ngạn một cái, giống như là sợ chính mình nói sai cái gì, “Việc này là Trương Trung kể cho ta nghe.”

Bách Tỷ Ngạn đối hần gật đầu, được tán đồng khiến cho trên mặt A Hổ lộ ra biểu tình vui mừng vô cùng.

“A Hổ nói không sai, chỉ là một nơi nhỏ hẹp, nên cũng chỉ có ta sử dụng. Nương của A Hổ là người phụ nữ chuẩn mực, không thể không cảm thấy xấu hổ mà lỏa thân giữa ban ngày, bởi vậy nàng cũng không có dùng qua. Hiện nay cũng chỉ có ta với A Hổ dùng, nếu Bạch đại phu muốn sử dụng, có thể tự nhiên.”

“Ôn tuyền, vậy mà hâu viện nhà ngươi cũng có cả ôn tuyền, cái này đúng là hưởng thụ cấp năm sao a, tất nhiên ta phải tắm, ta nhất định phải tắm, hơn nữa còn phải tắm ba tiếng đồng hồ mới có thể đứng lên, ta đã lâu rồi không tắm rửa sạch sẽ.”

Y hưng phấn muốn chết, hận không thể để A Hổ lập tức dẫn y đi phao tuyền (tắm suối nước nóng), nhưng tiểu hài tử từ nhỏ đã nhìn quen suối nước nóng trong nhà mình, không hiểu y vui về cái gì, sau khi cơm nước xong xuôi, A Hổ còn muốn Bạch Luật Nghi cùng mình đi nghỉ trưa, sau đó luyện mấy trang thư pháp, rồi lại quần quýt lấy y đòi kể chuyện xưa, đến khi sắc trời tối sầm, làm cho Bạch Luật Nghi nóng lòng không thôi.

Y cần phải tắm rửa sạch sẽ a, y không thể đợi đến ngày mai nữa!!

Cuối cùng A Hổ rốt cục cũng thả y ra, y vội vàng cuộn vài bộ y phục, cực kỳ kích động phóng ra phía sau, chỉ thấy đằng sau cửa gỗ giản dị, đẩy ra chính là suối nước nóng lộ thiên.

Vậy mà bọn họ dám nói là nhỏ, ôn tuyền này căn bản là lớn đến nỗi có mở ra một khách sạn lớn rồi. Xem ra ở cổ đại này đất không quá đắt, cho nên kẻ có tiền đều ở những nơi siêu lớn, Bách viên chỗ này cũng rộng đến không thể tưởng tượng được, lúc y vừa mới tới Bách viên còn thường đi nhầm đường, trách không được bọn họ nói cái suối nước nóng này nhỏ, còn y đã cảm thấy phi thường lớn rồi.

Ở bên trong bố trí sạch sẽ, có một vài hòn non bộ cây cỏ xanh biếc. Bao quanh hồ chính, có hồ lớn, hồ nhỏ, chúng được ngăn cách bằng những hòn non bộ, hết thấy tựa như phong cách tạo nhả của những khách sạn lớn.

“Đẹp quá, chỗ này thực là quá tuyệt vời!”

Y vui vẻ cọ rửa thân thể của chính mình, kiểm tra nhiệt độ nước phù hợp chưa, sau đó không chút suy nghĩ liền nhảy vào, nước ấm bao quanh thân thể, chính là nước từ suối nước nóng, khiến cho y phát ra long ngâm hổ gầm sảng khoái không gì sánh được.

“Thực tuyệt vời quá!”

Nước ấm trong hồ rất nóng, nhưng mà cũng không đến mức làm người bị phỏng, chẳng qua là tắm lâu sẽ hơi đổ mồ hôi, y vội vàng trèo lên đi ra, nhưng lại luyến tiếc rời suối nước nóng, liền đưa hai chân ngâm trong nước, nửa người trên hưởng thụ một chút gió mát lướt nhẹ qua da thịt mát rượi.

Y đang lau mồ hôi, chợt nghe thấy cửa gỗ vang lên một tiếng, nghĩ chắc là A Hổ cũng chạy tới tắm, đang định gọi, không thể ngờ được người đi vào thân so với A Hổ cao hơn nhiều, hơn nữa hắn còn dễ dàng cởi quần áo, nhìn thấy cơ bụng sáu múi của hắn mà nước miếng chảy ròng ròng.

Lúc Bách Tỷ Ngạn mặc quần áo, Bạch Luật Nghi nghĩ là đáng người hắn chắc cũng không tệ, không ngờ được lúc hắn không mặc quần áo, đáng người so với suy nghĩ của y càng thêm hùng tráng anh vĩ.

Y thưởng thức những bắp thịt kiện mỹ chặt chẽ trên cơ thể hắn, còn có hai nhũ hoa trước cơ ngực rắn chắc kia như hai quả mâm xôi hoang dại màu đỏ sẫm thật khiến cho kẻ khác thèm nhỏ dãi, tầm mắt dần dần không quy củ mà hạ xuống dưới, xuống chút nữa.

Ai bảo đối phương không mặc quần áo, lại cho y xem miễn phí. Nếu là ăn bào ngư miễn phí, bản thân y người hiện đại có tiện nghi liền nhất, như thế nào lại có thể bỏ qua.

Y giống như một kẻ xoi mói đang coi lén, nhìn xuống hai quả mâm xôi hoang dã của hắn thoát nhìn ăn chắc rất ngon, cơ thể rắn chắc kia thật là khiến xuân tâm của y nhộn nhạo, thiếu chút nữa cái miệng cũng theo bản năng mà rung lên.

Mẹ ơi, ngoại trừ những nam nhân kiện mỹ trên áp phích ra, y chưa tận mắt thấy qua người nào có thể luyện thành cơ bụng như vậy.

Nghĩ đến sáng nay chính mình đá hắn một cước, lại đụng phải tay hắn một chút, tất cả đều cứng tựa như sắt thép, còn khiến cho tay của mình bị đau. Lúc hắn thả điều, cũng chỉ một tay khi triển khinh công, người này đúng thật là “Luyện công”, so với “luyện công” trong trò chơi online của y thực là một bất đồng lớn a.

END 4

Chú thích

(1) Bạch mục nam: Cái này mình cũng không chắc lắm. “Bạch” là trống không, “mục” là mắt, “nam” là nam nhân. Ở đây, chắc em Nghi cố ý bảo anh là một nam nhân không để cái gì vào trong mắt, có mắt mà như không:D:D

(2) Shoujo manga: Hiểu đại khái là truyện tranh dành cho thiếu nữ:>:>=))))). Thể loại này tại hạ ko chơi bao h =))))))

## 6. Chương 5

Editor: Magi điên (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

Tầm mắt y nhìn thẳng vào khó hạ của Bách Tỷ Ngạn, cự vật đang lẳng lặng nằm úp sấp dưới bụi cỏ màu đen rậm rạp.....Bạch Luật Nghi vội che miệng lại, cái thứ kia quả thực là thiên phú dị bẩm mà..... Y nuốt nước miếng, lại có thêm một món ăn đặc sắc nữa nha.

Y thực là đói bụng, cả đời này chưa bao giờ thấy đói đến như vậy!

“Bạch đại phu, ngài cũng ở đây sao?”

Y khó khăn nâng hai mắt của mình lên. Ánh mắt hoàn toàn luyến tiếc không nỡ rời đi món ngon hoạt sắc sinh hương trước mặt, vậy mà đột nhiên phải rời bỏ nó, thật làm mình đau đến không muốn sống mà!.

Nhưng mà lão Thiên gia cũng thật là có mắt quá đi, chắc gần đây y làm được nhiều việc thiện, nên ngài đã quyết định để cho y “All you can eat”, gần gũi ngắm nhìn nam tử nhập dục (tắm rửa). Lúc Bách Tỷ Ngạn đi tới, cặp móng nhọn bóng bước đi uyển chuyển, khiến thần hồn của y không biết đã bay đi đâu.

Sau khi Bách Tỷ Ngạn tẩy rửa xong, bước vào hồ, đi tới trước mặt Bạch Luật Nghi, ngâm mình trong nước, thuận tiện cùng y nói chuyện. Mái tóc ẩm ướt của hắn rũ xuống che khuất ánh mắt, hắn dùng mu bàn tay vén lên, nhìn thấy cái cổ gợn cảm kia khiến cho toàn thân y như bị điện giật cho tê rần, làm cho y thiếu chút nữa thật mất mặt mà nhỏ nước dãi vào trong ôn tuyền.

“Bạch đại phu, ta thấy A Hồ mấy ngày nay sắc mặt hồng nhuận, thân thể được điều dưỡng tựa hồ đã khởi sắc. Nữ đầu bếp mỗi ngày đều theo chỉ dẫn của người mà nấu ăn, tuy rằng đồ ăn có hơi nhạt một chút, nhưng mà chính bản thân ta cũng ăn theo, cũng cảm thấy được thân thể linh hoạt hơn trước nhiều, quả nhiên được bổ không thể bằng được thức ăn bổ dưỡng a.”

Đúng vậy, được bổ cũng không bằng thực phẩm bổ. Cho nên hiện tại, y siêu cấp muốn dùng cơ thể này của hắn để bồi bổ tiểu động đang cơ khát muốn chết của chính mình.

Nhìn ngắm cơ thể hần ở khoảng cách gần hơn, cơ thể này thực đúng là hàng thật giá thật mà. Hơn nữa hai quả mâm xôi hoang dã kia đang ở ngay trước mắt, trong suối nước nóng thoát ẩn thoát hiện, hại yết hầu của y cơ khát đến chết, thật là muốn uống một ngàn CC nước ép mâm xôi hoang dã mà. (cc ở đây là đơn vị đo lường, kiểu như 1000 cc máu ấy)

“Bạch đại phu, trước đó vài ngày, lúc ta cam kết với ngài, cũng thật sự là quá mức thất lễ. Nhưng là ngày đó, ta cũng đã nói, nếu ngài chữa khỏi bệnh cho A Hổ, ta nguyện ý trả bất cứ giá gì.” Hần nhếch miệng cười một tiếng, “Hy vọng không phải là ngài muốn ta tự vẫn chứ.”

Đây là do lúc trước còn đối chọi gay gắt, nên lúc đó cũng chỉ đùa cợt mà nói thôi, hiển nhiên cũng muốn bác quân nhất tiểu (1). Ngày đó, ngữ khí lạnh lùng của Bách Tỷ Ngạn vẫn còn văng vẳng bên tai, nhưng hiện giờ tâm tư trong mắt Bạch Luật Nghi cũng chỉ toàn là tâm địa xấu xa đang cầu nhàu lải nhải mà loạn chuyển.

Mặc kệ hần là người cổ đại hay hiện đại, mặc kệ là một tên nam nhân đã có con riêng, không có chút giá trị. Nam nhân trước mắt này, từ trên xuống dưới, từ trái qua phải, từ sợi tóc đến lông chân, căn bản là một hảo tuyệt phẩm nam nhân mà, kết luận một câu —— không ăn, thật là có lỗi với bản thân!

Y thà rằng đắc tội với thiên thiên vạn vạn người trong thiên hạ, cũng sẽ không bao giờ đắc tội với chính bản thân mình! Đây chính là nguyên tắc sống không bao giờ thay đổi của y.

“Người có biết đồng tính luyến ái là gì không?”

Y đi thẳng vào vấn đề trọng điểm mà nói ra, dù sao cá tính của y vốn không phải là loại người thích vòng vo. Nếu có người lấy kim đâm y, cam đoan rằng y nhất định sẽ lấy hỏa tiễn đánh trả.

Cho nên tuyệt thế mỹ nam tử này, hiện tại cứ dùng thân thể lỗ lỏ của chính mình mà hấp dẫn y, hơn nữa lại còn ướt đầm trong nước mà biểu hiện phiến tình đến như vậy. Những bọt nước ấm áp kia, lướt qua làn da màu tiểu mạch lại càng thêm nóng bỏng mê người hơn. Y không thể khách khí được nữa, trong mắt y chỉ có bốn chữ này mà thôi: “thượng rồi hăng nói”.

“Cái gì? Bạch đại phu?” Bách Tỷ Ngạn hiển nhiên một chút cũng không hiểu những từ ngữ hiện đại trong lời nói của y.

Không thể chờ được nữa, suy nghĩ một chút nên dùng từ ngữ cổ đại nào cho phù hợp, rốt cục khiến cho y trong óc toàn sắc đục cũng tróc ra được mấy từ.

“Long dương, đoạn tụ chi phích (2)?”

Chỉ sợ Bách Tỷ Ngạn là lần đầu tiên bị người khác hỏi trực tiếp như vậy, hơn nữa lại là một vấn đề đặc biệt thế này, biểu tình không hiểu nguyên do gì. Khiến cho Bạch Luật Nghi giống như một sắc ma, lôi kéo hần muốn hần đi lên, hần theo phản xạ mà nhảy lên, Bạch Luật Nghi lập tức liền dính lấy hần.

“Cho ta!”

Không chút nào che dấu nhu cầu của bản thân, y đã nhanh chóng bị mỹ nam tử này làm cho đầu óc choáng váng rồi. Y muốn thương hắn, nhất định phải thương hắn.....Ách, không đúng, y là muốn bị thương, nhất định phải được mỹ nam tử cổ đại này thương đến loạn thất bát tao. A! y mặc kệ, tóm lại y chính là muốn làm rồi.

Giờ phút này, y gần như đã kề sát vào người hắn, người ngu ngốc đến thế nào cũng có thể rõ ràng tình huống hiện tại thực không hề thích hợp. Gương mặt đứng đắn của Bách Tử Ngạn rốt cục cũng lộ ra một chút hoảng hốt, tất nhiên hoàn toàn không hiểu y đang muốn làm cái gì: “Bạch đại phu, đến tột cùng.....Ách!”

Không để cho hắn nói xong, bàn tay hư hồng của y liền vươn tới, \*\*\*g ngực của hắn thực giống như y nghĩ, không, so với suy nghĩ của y lại càng tuyệt hơn.

Ngực hắn rắn chắc giống như tường xi măng. Sau đó, ma thủ của y còn trực tiếp sờ qua cơ bụng sáu múi của hắn, dần dần hạ xuống khổ hạ, vượt qua vài cái bằng cách đổ nước nóng lên khu rừng rậm rạp kia, mục đích cuối cùng, đương nhiên sẽ sờ tới chỗ sẽ làm cho chính mình dục tiên dục tử.

Tay phải y cầm cái thứ thiên phú dị bẩm kia của Bách Tử Ngạn, chỉ tiếc là bây giờ còn hơi nhuyễn. Nhưng đảm bảo dưới ma thủ tàn sát bừa bãi của y, hắn sẽ rất nhanh ngạnh tựa như sắt thép.

Bách Tử Ngạn bỗng chốc cả kinh, dường như kinh hãi đến mức không biết nên làm gì tiếp theo. Hô hấp của Bạch Luật Nghi ngày càng nhanh hơn, cảm vật này lên, cảm giác thực quá mức tuyệt vời, làm cho kẻ ham mê nam sắc như y, giống như hóa thành một cuồng ma háo sắc mãnh liệt mà liếm môi, thực là một bữa tiệc lớn nha! Phải bắt đầu thúc tiến mới được.

“Ta không cần người tự sát, chỉ cần người hảo hảo đến với ta một hồi.” Suy nghĩ kỹ trước bữa tiệc lớn xa hoa này, y cần phải sửa lại lí do để thoái thác, đến một lần có phải là quá ít, mình có phải sẽ lỗ lớn không?.

“Có lẽ đến vài lần chắc không sao.” Bạch Luật Nghi trấn an hắn nói: “Người không phải đồng tính luyện ái.....Ách, thời đại này phải gọi là long dương, người cũng không phải là long dương, cũng không phải là đoạn tú. Nhưng dù sao người cũng đã làm cùng với nữ nhân, phần lớn là sơ với cùng nữ nhân cũng không khác nhau là mấy, người chỉ cần hưởng thụ là được rồi, OK?”

Bách Tử Ngạn đại khái là quá khiếp sợ, mắt trừng thẳng nhìn y, lộ ra vẻ mặt kinh hãi quá độ. Mà y lại dĩ nhiên không chút khách khí trực tiếp hưởng bộ phận khiến nam nhân chịu không nổi này mà liếm.

“Bạch đại phu, chuyện bí ối như thế.....”

Thanh âm hắn có phần nghiêm khắc hơn, nhưng đồng thời cũng che dấu không để tiếng run rẩy của chính mình phát ra. Thế nhưng dựa vào kỹ xảo cao siêu của Bạch Luật Nghi, chắc chắn một chút nữa, hắn sẽ không có thời gian mà nói chuyện.

Bạch Luật Nghi hấp, mút, liếm, đôi bàn tay lại càng không nhàn rỗi mà xoa xoa, vỗ vỗ, rồi vuốt ve, khiến thanh âm Bách Tỷ Ngạn càng ngày càng run rẩy. Y càng hấp, thứ đó lại càng nhập sâu vào miệng y hơn, y thở ra một hơi rồi ngậm tới dưới đáy, làm cho đầu tinh khí của Bách Tỷ Ngạn đâm sâu vào cổ họng mình, sau đó một hơi phun ra, khiến cho hắn hưởng thụ đến mức không thể nói nên lời. Quả nhiên là Bách Tỷ Ngạn sau khi kêu lên một tiếng đau đớn rồi không nói gì được nữa, trên trán hắn bắt đầu nhỏ từng giọt mồ hôi lạnh.

“Bách viên chủ không còn nương tử, cho nên chúng ta cũng không thể xem là ngoại tình được. Người không có lão bà, ta cũng không có bạn trai, không có gì là không thích hợp a.”

Câu trả lời của y hoàn toàn được thốt ra từ miệng của một nam nhân hiện đại, nam hoan nữ ái, ách, nói sai rồi, nam hoan nam ái, cứ dựa vào cảm giác mà tiến là được rồi.

Mồ hôi trên trán Bách Tỷ Ngạn chảy xuống từng giọt, “Hai nam tử nhưng lại làm cái việc bại đức (bại hoại đạo đức) này, chính là .....Hô hô.....Chính là.....”

Hắn hiển nhiên bị liếm đến mức quên cả lý trí, nói không ra lời. Bởi vì, phía dưới của hắn đã cương cứng như một khối sắt. Không những thế Bạch Luật nghi còn đem cái thứ kia của hắn thành kẹo que mà mút, lại còn không nề hà mà hấp trăm lần, đối với luận lý đạo đức lỗi thời của hắn, y chỉ lộ ra dáng vẻ tươi cười ngọt ngào.

“Bại đức thì mới cảm thấy kích thích, nơi này của Bách viên chủ đã bao lâu không dùng đến? Cho ta mượn để dùng cũng sẽ không chết được đâu, đúng không? Đêm nay ta mượn xong, ngày mai liền trả cho người thôi.”

“Nói hươu nói vượn, người học võ nên giữ tâm thanh tịnh, những việc tục tĩu hạ đẳng như trong tửu lâu thấp hèn như thế, ngô.....”

Bách Tỷ Ngạn ngay cả lưng cũng tràn đầy mồ hôi, bởi vì Bạch luật Nghi tuy không còn hôn chỗ kia của hắn, nhưng lại nâng thất lưng lên, cầm bộ vị của hắn trong tay, bộ phận nóng như lửa ấy, không chút suy nghĩ chậm rãi dút vào một nơi. Nơi đó ẩm ướt, non mềm, lại nóng ẩm, khiến cho nửa bụng dưới của hắn, tất cả lập tức rối loạn cả lên.

“Không, không! Rút..... Rút ra!” Hắn quát chói tai.

Bạch Luật Nghi cũng bị nửa người dưới của hắn làm cho thiết chút nữa chết đi sống lại.

“Muốn chết sao, có gì đâu mà lại làm lớn chuyện lên như vậy, rất khó mà đi vào, sau khi tiến vào rồi lại đột nhiên rút ra, người định làm hỏng chuyện sao.”

Bách Tỷ Ngạn trong nháy mắt rút ra. Làn da nhạy cảm trên thân đang cương cứng đều đang run lên, hắn buồn bực rống lên một tiếng. Ngay sau đó, Bạch Luật Nghi một lần nữa ngồi xuống, tiểu huyết non mềm lập tức nuốt lấy côn thịt đang run lên. Hơn nữa mới vừa rồi còn đang ở ngoài không khí lạnh lẽo,

hiện tại lập tức bị tiểu huyết non mềm nóng ẩm kia trụ bao quanh, không gian xung quanh bỗng chốc nóng lên. Bách Tử Ngạn há to miệng, hiển nhiên sắp không thể khống chế được khoái cảm mãnh liệt này.

“Siêu sáng khoái a, ta thực muốn ngắt, thực là đủ thoả mái, a a!”

Y di chuyển thất lưng, từ trên xuống dưới phun ra nuốt vào cái kia của Bách Tử Ngạn. Cơ thịt trên mặt hắn vận vẹo, không ngừng thở dốc, hiển nhiên cũng sắp bị y làm cho không thể hô hấp được nữa.

Ngay sau đó, Bách Tử Ngạn điên cuồng hét lên một tiếng, bên trong y bắt đầu ẩm ướt, Bách Tử Ngạn đã bắn ở đây, chỉ có bản thân y là chưa tới cao trào. Còn thiếu một chút nữa thôi, lần này ngay cả y cũng bị choáng váng, thất vọng đến thiếu chút nữa thủy tâm đốn phế (3). Quả nhiên là bữa tiệc lớn nhìn có vẻ xa hoa đẹp mắt, nhưng ăn so với những quán ven đường còn khó khăn hơn a.

“Thì ra người trông thì ngon mà không dùng được a!!”.

Bạch Luật Nghi vẻ mặt thất vọng, còn vẻ mặt của Bách Tử Ngạn lại xanh mét, cái câu “Trông thì ngon mà không dùng được”, bất luận là từ cổ chí kim, nhất định nghe đều hiểu được ý tứ, nhất là hiện tại vào lúc này, người ngu ngốc đến mức nào nghe cũng hiểu được hàm nghĩa trong lời nói.

“Ta không phải là trông thì ngon mà không dùng được.” Thanh âm hắn trầm thấp lạnh lẽo giống như băng tuyết hàn nguyệt.

Đáng chết, y đại khái là muốn nói tất cả nam nhân từ cổ chí kim lúc thượng đều có nhược điểm, là từng sớm tiết. Nam nhân không cách nào thỏa mãn tình nhân, tuyệt đối cũng không chịu được những lời này, bởi vì hai mắt Bách Tử Ngạn đỏ lên, khóe miệng lại càng vận vẹo, đảm bảo nếu mà có răng nanh, hắn nhất định sẽ hướng yết hầu của y mà cắn.

“Ách, biểu hiện của người cũng được, chính là do ta có điểm hơi lâu, cứ cho là như thế đi”

Y cố gắng an ủi một chút lòng tự ái của nam nhân sớm tiết này, không nghĩ tới sắc mặt Bách Tử Ngạn càng đen lại, hơn nữa ngày càng khó coi. Thời điểm Bạch Luật Nghi đang định bỏ chạy, Bách Tử Ngạn tựa như con gá máu xách con gà con lên rồi đè y xuống.

Lực ở cánh tay hắn thực quá mạnh, Bạch Luật Nghi lập tức ngã úp sấp xuống đất, ngay cả muốn đứng cũng không đứng nổi. Hắn không phải là muốn hủy thi diệt tích (giết người diệt khẩu) chứ, như vậy sẽ không người nào biết hắn ở phương diện này có bao nhiêu kém cỏi.

“Chờ một chút, có nói gì thì xin thứ lỗi, không nên vì chuyện này mà đại khai sát giới được không, dù sao cũng chỉ có nương tử đã mất của người biết người không còn dùng được, nhưng là nữ nhân đó trước kia đều một lòng mà theo người đến cuối đời, cho nên nàng cũng không so đo, hơn nữa nàng cũng đã qua đời, sẽ không thể đi ra bên ngoài kể chuyện người không còn dùng được. Không những thế, người đối với ta thì lại càng yên tâm, ta rất nhanh sẽ trở về hiện đại, ta đoán là vào lúc này ta chỉ dạo chơi ở thời cổ đại này có mấy ngày mà thôi, càng không có khả năng phá hoại danh dự của người, đúng không!?”

Y cố gắng nhu hòa khuyên bảo, tất cả mọi thứ dưới sức mạnh cánh tay của hắn đều trở thành hư ảo, muốn trốn cũng trốn không thoát, luận về khí lực, y không có khả năng là đối thủ của mãnh nam này a.

Luận về tài ăn nói, y ăn nói mặc dù tốt, nhưng hắn hiện tại đang nổi nóng, tất nhiên sẽ không dễ dàng mà nguôi giận, y không phải là chết chắc sao?

“Hay là như vậy đi, ta giới thiệu cho người một bác sĩ chuyên về bí niệu (tiết ra nước tiểu) được không? Cam đoan bất kỳ những bệnh không tiện nói ra của người cũng sẽ rất nhanh được trị liệu a.”

Mặc dù không hiểu cái quỷ quái gì trong lời nói của y, nhưng từ ngữ khí của y cũng có thể hiểu được y đại khái nói về cái gì, Bách Tỷ Ngạn gầm nhẹ nói: “Ta không cần trị liệu.”

Cái bình không mở ra, chính mình liền tự mở ( đại khái là ko đánh mà khai í.”>), đúng là ngu ngốc mà. Y cố ý nở một nụ cười có lực thuyết phục: “Kỳ thật là vừa rồi ta cũng tới cao trào, là thật đấy, người làm cho cho ta dục tiên dục tử, người thật là có đủ khả năng a.”

Đến bước đường cùng, y ngay cả lời nói dối cũng nói ra được, chỉ cần có thể tránh được tử kiếp, muốn y nói biểu hiện vừa rồi của Bách Tỷ Ngạn có bao nhiêu dưng mãnh phi thường, y cũng sẽ thuận miệng mà bịa đặt lung tung.

Nói đến câu “dục tiên dục tử” này, khiến cho sắc mặt Bách Tỷ Ngạn đen ngày càng đáng sợ, bởi vì ở tình huống vừa rồi, dục tiên dục tử hiển nhiên chỉ có một mình Bách Tỷ Ngạn.

“Thực sự, chúng ta chuyện gì cũng nên từ từ”.

Y chỉ thiếu là không quỳ xuống đất cầu xin tha thứ, nhưng là hiện tại bị hắn làm cho nằm úp sấp, y cũng không có biện pháp mà quỳ xuống đất cầu xin, hai con người lạnh lẽo của Bách Tỷ Ngạn nhìn y, mà giữa hai chân y lại đang chảy ra thứ mà hắn bắn ở bên trong.

“Ta thừa nhận là lúc này có chút hấp tấp, nhưng mà nói tóm lại, người cũng rất thoải mái rồi, cho nên không tính là người chịu thua thiệt, nghĩ như vậy, người có hay không cảm thấy được tâm tình tốt hơn nhiều?” Y nhỏ giọng hỏi, thái độ hèn mọn vô cùng, sau khi y đến cổ đại, chưa từng phải hèn mọn như vậy.

“Không thấy!”

Bách Tỷ Ngạn tựa hồ đang trừng mắt nhìn cái thứ đang chảy ra từ chỗ ấy của y, mà y lại không có biện pháp đem hai chân khẹp, hắn đành cam chịu mà nói: “Cái thứ này phải.....”

Tâm tình hắn không tốt, ác liệt nói: “Ta biết đó là cái gì!”

“Hảo, người biết là tốt rồi, thôi không nên tức giận như vậy nữa. Thời điểm vừa rồi, lúc ta liếm,— mùi vị của người rất nồng, chắc là lâu lắm không phát tiết, nên mới nhanh như vậy đã sớm tiết ra, nghĩ kỹ lại thì nường tử của người cũng đã chết nhiều năm nay.” Y cố gắng tìm một cái cớ.

“Câm miệng.” Thanh âm lỗ mãng nghe hết sức phần hện, hoàn toàn không giống thanh âm của Bách Tỷ Ngạn: “Ta sẽ cho người dục tiên dục tử!!”

Nam nhân đã nói đến chuyện này, thật đúng là vô trí (4) lại kiên trì a!

Bạch Luật Nghi giả bộ ngu ngốc bày ra khuôn mặt tươi cười, còn muốn bịa chuyện trước kia một chút, nhưng mà ngón tay của Bách Tỷ Ngạn đã phù phù mà tiến vào địa phương không thoải mái vừa rồi của y.

“Chờ một chút, lão huynh, chuyện gì cũng nên từ từ, người đừng nên nóng giận, chúng ta bình thủy tương phùng (5) chính là hữu duyên, hơn nữa cũng đã ở nhà người ăn cơm được vài ngày rồi, tuy rằng hiện tại không có bác sĩ nội khoa ở đây, nhưng mà ta như vậy cũng có biết sơ sơ kiến thức y học về cái này, có thể giúp người xem một chút, người cũng nên kiên nhẫn a”.

“Câm miệng, câm miệng!”

Bách Tỷ Ngạn rống lên giận dữ, rút mạnh ngón tay ra đập vào nước tạo thành một thanh âm thật lớn, hai chân Bạch Luật Nghi trong lúc đó vô tình mở ra rộng hơn, bởi vì y lúc này thật không đến được sảng khoái, thật vất vả mới làm cho hắn dục hỏa đốt người, nhưng lại làm được một nửa rồi không được cái gì, cũng không trách được y mới vừa rồi hy vọng rất lớn, thất vọng lại càng lớn hơn nữa, chuyện này thật sự cũng không trách y được.

“Có thể tiếp tục đụng chạm chỗ vừa rồi một chút nữa được không?”. Y mặt dày nói, nhiệt liệt vừa rồi vẫn đang thiêu đốt trong cơ thể.

“Câm miệng!”

Bách Tỷ Ngạn chỉ biết nói một câu, nhưng là vừa rồi hắn đào lộng chỗ đó, phía trước Bạch Luật Nghi đứng thẳng lên, trong miệng cũng bắt đầu rên rỉ ân ân a a, thời điểm tuyệt tiền liệt (6) của nam nhân bị công kích, không cử động cũng sẽ đứng lên, giống như cái thứ hiện tại đang thẳng tắp của hắn.

“Ân a..... Lực đạo của người đang đè lên tay ta có thể nhẹ một chút được không?”

Sức mạnh trên cánh tay của Bách Tỷ Ngạn có phần nhẹ hơn, y lắc mông, tới gần bàn tay Bách Tỷ Ngạn, tuy rằng ánh mắt hướng tới cây đại bồng của Bách Tỷ Ngạn, nhưng mà nghĩ đến bữa tiệc đại xa hoa này so với ăn đậu hũ những quán ven đường ăn một lần đã chịu không nổi rồi, thì có chút đáng tiếc.

Hắn khiến cho y một chút cũng không sảng khoái. Nếu không phải hắn cầm dục quá lâu, chắc chắn tiết cũng không được. Y đối với mỹ nam tử này không khỏi ai thán mấy tiếng.

Không, không, người y hần phải ai thán chính là nường tử đã chết của hần, bởi vì mỹ nam tử này vóc người khỏe khoắn, khuôn mặt tuấn suất, cái kia cũng cứng rắn, nhưng kỹ xảo làm tình của hần thực là tồi tệ, hết sức tồi tệ mà!

Sau lần ném qua này, y liền không còn chút hứng thú ăn món ăn này rồi!

“A cha, sớm!”

“Sớm, A Hổ.”

“Luật Nghi đại ca sớm.”

“Sớm nha, A Hổ.”

Một Bạch Luật Nghi thanh âm luôn rất lớn, tiếng cười lại còn lớn hơn, buổi sáng hôm nay, thanh âm dường như nhỏ hơn phân nửa, A Hổ ngồi vào cái ghế bên cạnh bàn ăn.

Bách Luật Nghi buổi sáng hôm nay im lặng ngồi ăn cơm, cha cũng im lặng ngồi ăn cơm, không khí dường như có điểm là lạ. A Hổ cảm thấy được, nhưng lại nói không ra quái lạ ở chỗ nào.

“Cha, người sao chỉ có ăn cơm mà lại không ăn đồ ăn?”

Rốt cuộc thì cũng phát hiện quái lạ ở chỗ nào, thức ăn trên bàn còn nguyên, ngay cả Bạch Luật Nghi cũng chỉ lo ăn cơm, không ăn đồ ăn. A Hổ chuyển hướng sang nhìn Bạch Luật Nghi, không biết vì sao Luật Nghi đại ca cũng làm sự tình giống như vậy.

A Hổ khó hiểu hỏi: “Luật Nghi đại ca, làm sao mà người cũng chỉ ăn cơm chứ không ăn thức ăn, đồ ăn hôm nay khó ăn sao?”

A Hổ gấp một ngụm đồ ăn, nếm thử hương vị trong miệng, nữ đầu bếp làm vẫn ngon như thường, nhưng mà Bạch Luật Nghi hiển nhiên đã ăn xong cơm, đứng lên, cười gượng nói: “Ta đã ăn no, ta đi trước đây.”

“Ta cũng đã ăn xong, A Hổ, người cứ từ từ ăn, cha có việc gấp phải đi trước.”

Bách Tỷ Ngạn xoay người bước đi, tốc độ nhanh vô cùng, hai người cũng bởi vì đi quá nhanh, thiếu chút nữa va chạm ở lối ra vào. Lúc sắp đụng phải góc áo, Bách Tỷ Ngạn lùi ra sau vài bước, còn Bạch Luật Nghi sải bước về phía trước nhanh hơn, khoảng cách giữa hai người ngày càng xa, hơn nữa lúc đến cửa, một người đi về phía trái, một người quay về hướng phải, chuẩn xác vô cùng, A Hổ thấy vậy lấy làm kì lạ mà thắc mắc, chưa bao giờ thấy bước chân của hai người lại nhất tề đến như vậy.

Từ đó hai người cứ duy trì cục diện vương bất kiến vương, Bạch Luật Nghi tính thời gian, đi ăn cơm trước ba mươi phút, Bách Tỷ Ngạn cũng lấy cớ là có sự tình khẩn cấp, nên sau khi cơm trưa qua một lúc lâu mới tiến vào phòng để ăn. Trước kia hai người ngoại trừ lúc ăn cơm ra, căn bản là không có cơ hội gặp mặt, bởi vậy sau mười lăm ngày hoàn toàn chưa gặp nhau.

Bạch Luật Nghi vẫn thân thiết cùng A Hổ nói chuyện, mà cha cũng thường lui tới đối với hần ân cần hỏi han, nhưng A Hổ cảm thấy không khí trong nhà ngày càng quái lạ, thậm chí còn tới mức quỷ dị.

Cha vừa nghe đến tên Bạch Luật Nghi, cả người liền cứng ngắc. Luật Nghi đại ca vừa nghe đến hai chữ phụ thân, khuôn mặt tươi cười liền vặn vẹo vài phần, làm cho khuôn mặt dễ nhìn của y cũng biến dạng.

Thế nhưng mười lăm ngày sau, xuất hiện một người khiến cho sắc mặt của Bách Tỷ Ngạn trầm xuống. Người nọ là bá mẫu bà con xa của Bách gia, mặc dù chỉ có một ít quan hệ huyết thống, nhưng dù sao cũng là bà con xa, nàng cũng đã gần già, mặc một bộ hồng y tượng trưng cho sự tươi vui, một bước đi vào cửa, chính là trong mắt tràn đầy ý cười.

“Tỷ Ngạn, bá mẫu ta lại đến đây.”

Về mặt Bách Tỷ Ngạn muốn tránh né chỉ e là không kịp, mười năm nay, bà mẫu hàng năm đều tới. Lúc A Hổ mới được một, hai tuổi cũng là siêng năng đến nhất. Hiện tại A Hổ đã lớn, nàng liền ít tới hơn, nhưng vẫn là mỗi năm đều chịu khó đến một lần. Hôm nay nàng đến, chắc chắn chỉ bàn về một chuyện mà thôi.

“Tỷ Ngạn a, A Hổ tuổi còn nhỏ, Bách Viên người lớn như vậy. một người thì làm sao có thể chiếu cố được. Chính là nên có một người vợ hiền giúp người đảm đương, như vậy người sẽ không phải lo lắng cho A Hổ. A Hổ bệnh nhiều năm như vậy, nhất định chính là không được hạ nhân chiếu cố, hơn nữa nếu hần có tình thương của nương, ta cam đoan hần lập tức sẽ khỏe lên.”

Đây là cái gọi là đưa tay không đánh nổi người có khuôn mặt tươi cười, bá mẫu này chính là muốn làm bà mối để kiếm thù lao mà, thật ra cũng không phải chuyện ác ý gì, cho nên Bách Tỷ Ngạn cũng khó mà vô lễ với nàng, đành phải thỉnh nhân thượng trà, nghe nàng dài dòng nói.

“Ai nha, nam nhân a, chính là cần một nữ nhân tốt tới giúp người quản lý công việc nhà, người ngẫm lại xem, bá mẫu tuyệt đối sẽ không hại người. A Hổ cũng đã được mười tuổi, hiện tại chính là thời điểm cần một người mẹ nhất à”.

Bá mẫu tuổi cũng lớn, tuy rằng tướng công đã chết mười năm nay, nhưng mà nàng dám nói dám làm, bằng không mười năm nay không ngừng đến đây chỉ để bàn về một chuyện. Mặc dù đáp án của Bách Tỷ Ngạn tất cả đều là không cần, nàng vẫn như cũ không chút nản lòng, nàng cười một phen vỗ ngực Bách Tỷ Ngạn.

“Ta nói Tỷ Ngạn nha, nửa đêm trên giường nên có một nữ nhân sưởi ấm chăn gối cho người, không phải là rất tốt sao? Bằng không nữ nhân bên ngoài cũng không sạch sẽ gì, nhất là ở kỹ viện, ai mà biết có bệnh hay không, người chính trực mà lại còn trẻ, cũng phải quan tâm cái phương diện kia chứ.”

Nhắc đến chuyện giường gối, làm cho sắc mặt Bách Tỷ Ngạn đen xuống vài phần. Liền thật khéo léo, Bạch Luật Nghi vừa mới dẫn A Hồ tiến vào, có thể cũng nghe đến câu vừa rồi, khóe miệng y hơi run run, bụm miệng cười, khiến cho Bách Tỷ Ngạn giận đến mức đầu óc như muốn nổ tung, ngay cả bá mẫu đang nói cái gì cũng không nghe được.

END 5

Chú thích:

(1) Bác quân nhất tiểu: Bác là uyên bác, hiểu biết; quân là nam nhân; nhất tiểu: nở nụ cười. Về phần nghĩa, ta cũng chưa hiểu lắm về câu này, nàng nào biết có thể chỉ giáo cho ta với:D:D

(2) Đoạn tụ chi phích: Đoạn tay áo chi phích

Câu này bắt nguồn từ mối tình của Hán Ai Đế và Đồng Hiền

Hán Ai Đế cắt áo vì người yêu

Đồng Hiền là nhân vật chính trong câu chuyện “tình yêu cắt áo” của Hán Ai Đế rất nổi tiếng. Ai Đế vì Đồng Hiền đã cam tâm tình nguyện bỏ đi không ít những người đẹp trong hoàng cung để sủng ái một mình ông ta, thậm chí còn muốn đem giang sơn nhường lại cho ông ta. Mối tình giữa họ trở thành hình mẫu cho những người đồng tính luyến ái ở đời sau.

Đồng Hiền tự là Thánh Khanh người vùng Vân Dương. Cha là Đồng Cung từng làm đến chức ngự sử. Vào thời đó, Đồng Hiền còn là một người hầu bên cạnh thái tử. Ban đầu, Đồng Hiền không được chú ý nhiều. Cho đến một hôm, Đồng Hiền đang làm việc trong cung, đứng lúc dừng lại ở trước điện thì Ai Đế, khi đó đã là hoàng đế nhìn thấy. Chỉ nhìn một cái, Ai Đế đã phát hiện, dường như mấy năm không gặp vì Đồng Hiền đã trưởng thành và tuấn tú hẳn lên và đem so với những cung nữ phấn sáp trong lục viện anh ta còn kiều diễm hơn. Ai Đế không cầm được sự vui mừng lệnh cho Đồng Hiền theo sau mình hầu hạ. Từ đó Ai Đế đối với Đồng Hiền ngày càng sủng ái hơn. Ngồi cùng xe, ngủ cùng giường, làm gì cũng không rời xa Đồng Hiền. Ông ta còn phong cho Đồng Hiền làm Hoàng Môn Lang, bắt Đồng Hiền lúc nào cũng phải ở bên cạnh mình. Cha của Đồng Hiền là Đồng Cung cũng được thăng lên Bá Lăng Lĩnh rồi Quang Lộc đại phu.

Theo sử sách còn ghi chép lại, Đồng Hiền không chỉ có khuôn mặt giống mỹ nữ mà từ ngôn ngữ cử chỉ đều giống phụ nữ, “tính tình dịu dàng”, “giỏi quyền rũ”. Vì vậy Ai Đế ngày càng sủng ái Đồng Hiền hơn. Có một lần ngủ trưa, Đồng Hiền gối lên cánh tay áo của Ai Đế mà ngủ. Ai Đế muốn quay người nhưng cũng không muốn làm tỉnh giấc của Đồng Hiền nên lấy kiếm cắt đứt cánh tay áo của mình. Người đời sau gọi mối tình đồng tính là “mối tình cắt tay áo” cũng là có nguồn gốc là điển cố này.

Sau sự kiện đó, Đồng Hiền biết rằng hoàng đế có lòng yêu thương mình thật sự nên vô cùng cảm động. Nhưng để tránh những sự việc như vậy tái diễn, ông ta tổ chức một cuộc cải cách y phục trong hoàng cung. Ông ta là người đi đầu trong việc mặc loại y phục tay bó tã ngắn, vừa hoạt động thuận lợi, dễ dàng không giống tập quán trang phục của triều Hán về trước, lấy việc mặc áo lót rộng và ống tay dài làm đẹp. Cách cải cách này của Đồng Hiền trở thành một trào lưu trong hoàng cung. Các cung nữ phi tần đều tranh nhau

học theo cách mặc của ông ta, cắt ống tay áo mặc một bộ đồ giản tiện và cho đó là một thời thượng.

Để biểu hiện sự sùng ái của mình đối với Đồng Hiền, Ai Đế còn phong Đồng Cung là đại thần là một chức quan chuyên lo gỗ đá cho các công trình xây dựng. Ai Đế còn lệnh cho Đồng Cung xây dựng cho Đồng Hiền một tư dinh mới thật tráng lệ, quy mô vượt hơn hẳn các vị đại thần. Những ngọc lạp châu quý trong cung đều để cho Đồng Hiền tự chọn lấy, thậm chí nhiều đồ dùng của vua như giày, quần áo và xe ngựa đều dùng chung với Đồng Hiền. Vợ và em của Đồng Hiền nhiều lần được ban thưởng mà không rõ lý do vì sao.

Ăn sủng trong nội cung còn chưa đủ, Ai Đế còn muốn người được mình yêu thương có một địa vị đứng đầu trong triều chính. Ai Đế muốn phong Đồng Hiền tước hầu nhưng mãi vẫn chưa tìm được cơ hội thích hợp. Sau đó vừa lúc thừa tướng Vương Gia chết, trong triều giảm đi một thế lực phản đối Đồng Hiền, Ai Đế đã bãi miễn chức Đại tư mã đang do một người họ ngoại đảm nhiệm, phong cho Đồng Hiền chức Đại tư mã. Đây là chức quan cao nhất trong triều đình nhà Hán.

Đồng Hiền mới bước vào tuổi 22 mà đã đạt đến chức vị đó, quyền lực rất lớn, cơ hồ đã có thể chia đôi thiên hạ cùng với hoàng đế. Theo sử sách còn ghi chép lại thời đó có một vua của Hung Nô đến Trung Quốc để triều kiến hoàng đế triều Hán. Ông ta thấy người giữ chức Đại tư mã quyền lực nhất triều lại là một thiếu niên mỹ mạo tuấn tú, bất giác cảm thấy kinh hãi vô cùng. Khi ông ta hỏi dò, hoàng đế mới đáp rằng: “Tuy Đại tư mã tuổi còn rất trẻ nhưng là người hiền đức nhất nước này. Vì tài năng mới được thăng chức vị cao như vậy”. Kết quả là, Thiên Vu của Hung Nô tin đó là sự thật mới kính cẩn hướng về phía Đồng Hiền hành đại lễ còn chúc mừng hoàng đế triều Hán có được một hiền thần tuổi rất trẻ như Đồng Hiền.

Sau đó, tình yêu của Ai Đế tựa hồ như không còn biết làm thế nào để tỏ sự sùng hạnh đặc biệt của mình đối với Đồng Hiền. Có một ngày, Ai Đế mở yến tại điện Kỳ Lân cùng chư thần, sau khi uống vài chun rượu, đột nhiên Ai Đế nhìn Đồng Hiền bằng đôi mắt đầy thâm tình rồi cười nói rằng: “Trẫm muốn theo vua Nghiêu vua Thuấn thực hiện việc nhường ngôi, liệu có được không?”. Ý của câu này chính là Ai Đế muốn học theo cách làm của các vua thời trước lấy ngôi vị của mình nhường lại cho Đồng Hiền. Một câu nói của thiên tử khiến cả triều văn võ bá quan ngỡ ngàng, nói cũng không thành lời.

Đợi khi các đại thần tỉnh lại, một người mới tiến lên phía trước nói: “Thiên hạ này là thiên hạ của Cao hoàng đế chứ không phải là thiên hạ của bệ hạ. Bệ hạ chỉ là người kế thừa lại thiên hạ này của tổ tông mà thôi. Nếu truyền lại ngôi vị thì chỉ có thể truyền lại cho con cháu đời đời mà thôi. Bệ hạ là vua một nước, cần phải biết rằng thiên tử không nói đùa, cho nên ngàn vạn lần không nên nói những lời như vậy!”. Ai Đế nghe lời nói này, im lặng không nói thêm lời nào nữa nhưng hiển nhiên là không còn hứng thú gì. Ai Đế ra lệnh đuổi người đó ra khỏi bữa tiệc về sau có mở yến tiệc cũng không cho ông ta tham gia nữa.

Ai Đế khi đó còn rất trẻ nhưng đã sớm nghĩ đến những ngày sau khi mình chết đi sẽ không còn Đồng Hiền nữa, thấy rất thương tâm. Ai Đế bèn lệnh cho các đại thần xây dựng bên cạnh lăng mộ của mình một phần mộ khác để chuẩn bị sau này nếu Đồng Hiền có chết thì sẽ an táng bên cạnh phần mộ của mình. Ý muốn của ông ta là sau khi chết cũng muốn được chôn cùng người yêu của mình, “sống thì cùng giường, chết thì cùng huyệt”. Nhưng điều đó là không thể được, ngày họ phải chia tay đã sớm đến. Tháng 6 năm Nguyên Thọ thứ hai, Ai Đế mới chỉ 26 tuổi mắc bạo bệnh mà chết. Thái hoàng thái hậu để cho Vương Mãng làm chủ triều chính. Vương Mãng cực lực phản đối Đồng Hiền, không muốn để cho ông ta tiến cung. Đồng Hiền cũng biết mình gặp đại họa đến nơi rồi, vì vậy ông ta và vợ con cùng tự sát tại nhà để tránh hậu hoạn và cũng là chết để đáp lại mối tình của Ai Đế dành cho mình.

Nguồn: HERE

(3) Thủy tâm đồn phé: đại khái là tim đang đập bỗng nhiên ngừng lại

(4) Vô trí: ý chỉ là người không có đầu óc, trí thông minh.

(5) Bình thủy tương phùng: bèo nước gặp nhau, ý của em Nghi trong này là 2 người gặp nhau là một cái duyên:”>.”>

(6) Tuyến tiền liệt: cái này ta gg và tìm được trong wp của bạn vanvulau:”Trong quan hệ \*\*\* đồng tính thì tuyến tiền liệt được ví von như G-spot của nam giới hay còn gọi nà điểm nhạy cảm. Trong truyện tranh hay đam mỹ thường thì các bạn hay nghe những câu như: “Ồ...trúng...trúng rồi...” (phát biểu bởi thụ) hay “Chỗ này sao?” (tuyên ngôn bởi công) =]] =]], đó chính là lúc chạm phải nó nha. Nhưng ngoài đời thực thì không phải dễ trúng vậy đâu, tuyến tiền liệt nằm ở ngay dưới bàng quang, tuốt sâu bên trên, muốn đụng được đòi hỏi anh công phải có “Chiều dài” nhất định, hí hí. Cơ mừ theo lời người trong cuộc thì một khi chạm trúng sẽ có cảm giác như “dòng điện 3000V đánh thẳng lên não, rất chi xung sướng”.

cảm ơn bạn vanvulau

thỉnh mọi người qua đây cho rõ hơn ạ:”>.”> Here

## 7. Chương 6

Editor: Magi điền ( Osin)

Bê-ta: Nami-chan

“Bá mẫu, thỉnh người trở về, ta hôm nay vừa vặn có chuyện quan trọng, thật sự là không tiện bồi người.”

Hắn đứng dậy đuổi người. Bá mẫu cũng không phải là đèn đã cạn dầu, bằng không nhiều năm như vậy cũng sẽ không dững cảm đối mặt với khuôn mặt lạnh như băng của hắn mà đến thăm hỏi. Nếu cùng đại nhân này đàm phán không thông, đương nhiên nàng cũng sẽ có cách khác.

“Ai nha, đây không phải là A Hổ sao? Lớn như vậy rồi, thực sự là đáng yêu đến cực điểm, người có hy vọng sẽ có một mẫu thân để hảo hảo chiều cõ người không? A Hổ.”

Nàng một phen kéo lấy A Hổ. Bạch Luật Nghi trong tức khắc cũng giật mình sửng sốt. Bởi vì nghe thấy Bách Tỷ Ngạn gọi người này là bá mẫu, là thân thích của Bách gia, y lại là ngoại nhân, cũng không có lý do gì để kéo A Hổ trở lại, đành phải ngốc lẳng đứng một bên.

Đột nhiên có một tiếng ầm ầm vang lên. Ở ngoài phòng truyền đến từng thét chói tai của tỳ nữ, Bạch Luật

Nghi cũng sợ tới mức sắc mặt xanh mét. Trời đất lúc đó dường như đang rung chuyển ngày càng mạnh, bọn họ tựa như đang đứng trong một cái nôi, bị một bàn tay lớn đùa dai mà không ngừng lay động, bên cạnh là một chiếc tủ gỗ lớn, chịu không nổi trận rung động này, hướng người mà đổ xuống.

Bá mẫu kia kêu lên một tiếng thảm thiết, đẩy A Hổ ra, cái tủ ngã đè xuống với tốc độ cực nhanh, trước khi Bách Tỷ Ngạn vọt lên phía trước, sớm đã không còn kịp nữa rồi.

A Hổ nước mắt nước mũi chảy ròng ròng, hấn ngã ở một bên, cánh tay chỉ bị trầy da một chút. Người đẩy hấn ra và bị đè dưới chiếc tủ gỗ là Bạch Luật Nghi.

A Hổ khóc to, “Luật Nghi đại ca! Cha, người mau tới, Luật Nghi đại ca bị tủ đè rồi.”

Bách Tỷ Ngạn tim đập như nổi trống, công lực của hấn rất cao, tay trái vừa nhấc lên, cái tủ đã trở về chỗ cũ. Còn nam tử từ trước đến nay luôn làm hấn tức giận thì lại đang nằm im không nhúc nhích trên mặt đất. Trong phòng nhất thời tĩnh lặng vài giây, hấn lặng lẽ đứng im tại chỗ, nhìn nam tử luôn làm hấn vừa tức vừa giận chết trong nhà mình, trong lòng dâng lên một cảm giác khó nói nên lời.

“Cha!” Tiếng khóc rống của A Hổ lập tức làm lý trí hấn dần thanh tỉnh lại.

Hấn lập tức ngồi xuống, xem xét mạch đập của y, mạch đập tuy có phần yếu ớt hơn bình thường, nhưng vẫn chứng minh được là Bạch Luật Nghi vẫn chưa chết.

Bạch Luật Nghi vẫn còn hơi thở, y cắn chặt răng, đau đến mức nước mắt cũng tuôn ra, thân thủ giữ chặt lấy bàn tay đang đo mạch cho mình: “Chân của ta hình như bị cái tủ đè gãy xương, đau quá, người đỡ ta ngồi xuống, để ta tự khám tự chữa xem.”

Bách Tỷ Ngạn lập tức chạm tới chân y, Bạch Luật Nghi đau đớn kêu lên một tiếng. Xương của y không bị cái tủ gỗ làm gãy, chẳng qua là chỉ bị lệch vị trí thôi. Xem ra kết cục của việc bị cái tủ đè, ít nhất là không bị gãy xương, ngày mai y cùng lắm là nổi vết thâm đen đầy người thôi, chuyện này coi như là trong họa có phúc.

“Ta phải chỉnh lại khớp xương của ngươi một lần nữa, ngươi nên kiên nhẫn một chút.” Hấn lập tức nhận định, đó là hấn cần phải chỉnh lại khớp xương về chỗ cũ.

“Cái.....cái gì?”

Về mặt Bạch Luật Nghi biểu tình như nghe lầm, mà Bách Tỷ Ngạn sắc mặt nghiêm túc dùng hai tay kìm lại, Bạch Luật Nghi lập tức phát ra tiếng kêu so với mổ lợn còn khủng bố hơn.

Y đau đến mức oa oa kêu to, giữa hai khớp xương phát ra tiếng răng rắc, căn bản là đang làm thập đại cực hình dưới thời Mãn Thanh mà, đau đến đến mức nước mắt y lập tức tuôn trào ra.

“Người muốn chết à, dám quan báo tư thù ( lợi dụng việc công để trả thù việc riêng), không được tái lộng!”

Bách Tỷ Ngạn sắc mặt vẫn rất nghiêm túc nói: “Càng chuẩn bị nhanh càng tốt, chân của người sẽ càng nhanh đỡ. Không những thế bả vai của người cũng bị lệch đi một chút.”

Tay hắn đã ấn đến bờ vai y, sắc mặt Bạch Luật Nghi trắng bệch, càng liên tục kêu gào thảm thiết, sự thống khổ của lần nối xương nhanh chóng vừa nãy trong ký ức của y vẫn còn rất mới mẻ. Y lập tức giãy dụa đứng lên, y thuật tệ hại như vậy, khiến cho y đau muốn chết, y mới không cần hắn trị liệu.

“Không, không cần, ít nhất cũng phải có tiêm thuốc gây mê, người tuyệt đối không được chạm tới bả vai ta, ít nhất cũng phải được bác sĩ có giấy phép đảng hoàng chữa, ta không cần phương pháp trị liệu truyền thống của dân gian.”

Bách Tỷ Ngạn dùng lực nhấn xuống một cái, bả vai phát ra tiếng xương liền lại, nhưng Bạch Luật Nghi cũng đồng thời kêu khiến cho ngay cả A Hổ cũng phải bịt lỗ tai lại, không dám nghe tiếp lần nữa, chỉ dám nâng hai mắt nhắm lệ lên nhìn Bạch Luật Nghi

Bạch Luật Nghi hiện tại mới biết rõ Bách Tỷ Ngạn đúng là loại người lòng dạ độc ác, y khóc lóc nhìn về phía A Hổ, khẩn cầu nói: “Bảo lão cha người dừng tay được không, ta không chết rồi cũng sẽ bị hắn giết chết, A Hổ, nhanh gọi cha người dừng tay được không, Luật Nghi đại ca sắp chết rồi.....”

A Hổ không dám ngăn cản, còn nhẹ nhàng xoa tay, một lòng cũng vì muốn tốt cho thân thể của y, “Vô công của cha rất mạnh, Luật Nghi đại ca, cha sẽ giúp xương người liền lại tốt hơn.”

Mà Bách Tỷ Ngạn thật giống như đón nhận, từ bờ vai của y, chạm đến khuỷu tay y, tham âm trầm mặc nói: “Chỗ này hình như cũng bị lệch.”

Nghe hắn nói lời quỷ quái, chính y cũng có thể xác định, vừa rồi tuyệt đối không có thương tổn tới khuỷu tay.

“Nói hưu nói vượn, ta căn bản là không thương tổn đến chỗ này, người chính là báo thù việc riêng đúng hay không? Người nhanh bắn như vậy thì liên quan gì tới ta, do người không chịu kiên nhẫn lại còn trách ta.....Oa a a a!”

Không cho y có cơ hội nói xong, ánh mắt Bách Tỷ Ngạn tối sầm lại, ngón tay phát ra tiếng càn cạch, Bạch Luật Nghi kêu lên cực kỳ bi thảm, đã gần như không có khí lực mà mắng chửi người. Y bắt đầu khóc thút tha thút thít, nếu bị hắn làm lần nữa, y thật sự khóc không ra nước mắt!

“Người.....Người nhớ cho ta.....Nhớ kỹ.....”

Tuy mồm phát ra lời nói hung ác nhưng căn bản là yếu đuối, không còn sức lực, Bạch Luật Nghi bị nâng trở về phòng, đau đến mức cả người không thể động đậy được. A Hổ bồi một bên nói nhỏ: “Cha đã đến

trần, muốn xem coi sau trận động đất lần này, tình hình trong trần ra sao.”

Y khó khăn lên tiếng: “VẬY Bách gia có sao không?”

“Ta nghe tỳ nữ nói là có một số người bị thương. Nhưng mà ở trong thị trần có vẻ rất nghiêm trọng, cho nên các đại phu còn đang điều trị cho người trong trần, tạm thời không thể lên núi được.”

Bạch Luật Nghi chịu đựng đau đớn, gắng gượng nửa ngồi dậy hỏi: “Rất nhiều người bị thương sao?”

A Hổ gật đầu: “Hình như vậy.”

Hai chân y đưa xuống dưới, vừa chạm đất trong nháy mắt đã đau thấu tâm phách, nhưng ít nhất vẫn có thể đứng thẳng. Bạch Luật Nghi mặc dù trong lòng đem tên hỗn đản Bách Tỹ Ngạn ra mắng gần chết, nhưng xét ở chỗ nào đó mà nói, hắn vẫn đã giúp y liền xương cốt, bằng không vừa rồi y bị ngã tử đề lên, tuyệt không thể nhanh như vậy đứng thẳng lên được.

“Đưa ta đi nhìn xem thương thế của những người này.”

“Nhưng Luật Nghi đại ca, người bị thương cũng rất nặng mà.” A Hổ muốn khuyên can hắn.

“Ít nói nhảm đi, đã là nam nhân thì phải làm một nam nhân biết gánh vác mọi chuyện. Hơn nữa lương y như từ mẫu, ở thời điểm này ta vẫn còn đứng được, đương nhiên cũng đủ để có thể xem bệnh, cái chỗ đau nhức, có thể nhận nhận một chút là được rồi.”

A Hổ ngốc lẳng đứng, Bạch Luật Nghi phủ thêm quần áo, ngay cả bước đi từng bước, mồ hôi trên trán vì đau đớn mà rơi xuống, nhưng mà trong ánh mắt vẫn lấp lánh quang huy, tràn trề nghị lực mạnh mẽ, giống như là..... A Hổ liền sáng tỏ thông suốt, bỗng nhiên đã rõ Luật Nghi đại ca giống ai.

Y tựa như phụ thân của mình.

Chẳng qua là cha trầm mặc ít nói, Luật Nghi đại ca láo nháo hay cười, nhưng tinh lực hữu thần trong ánh mắt bọn họ thì giống nhau như đúc, cho nên Luật Nghi đại ca đối với cha hắn nói chuyện có vẻ không được tự nhiên, mà cha đối với Luật Nghi đại ca nói chuyện có khi lại càng kẹp đao đeo gậy, chứng tỏ bọn họ chẳng qua là đồng tính tương xích mà thôi. (đồng tính tương xích là kiểu như cùng dấu nên đẩy nhau ấy)

“A Hổ, đỡ ta.”

“Hảo, Luật Nghi đại ca.”

“Kỳ thật Luật Nghi đại ca cùng cha cũng có điểm giống nhau nha.” A Hổ nói ra suy nghĩ trong lòng.

“Ai chết được tám kiếp rồi mới cùng hần giống nhau, A Hổ đừng nói chuyện khủng bố như vậy được không?” Bạch Luật Nghi thần tình không đồng ý.

Nghe thấy vậy, A Hổ cúi đầu bật cười, thật là rất giống mà, ngay cả cái nhú mày lúc không đồng ý cũng hoàn toàn giống nhau, nhưng nếu mà nói ra, Luật Nghi đại ca lại lộ ra biểu tình có chết cũng không có chuyện đó.

Hắn đỡ Bạch Luật Nghi, đi vào gian phòng được thu xếp cho người bệnh trong Bách gia, trần động đất lần này thập phần nghiêm trọng, nhưng Bách gia may mắn là gian nhà được xây dựng kiên cố, cho nên không bị sụp đổ, vì vậy những người này bị thương phần lớn cũng chỉ là những vết thương nhỏ.

Bạch Luật Nghi gọi người đem tới một chiếc khăn trắng, cùng với mấy thứ dược thảo được tìm thấy ven đường. Y thực may mắn là chính mình cũng đã học qua cả y thuật Trung Quốc lẫn Phương Tây, bằng không nếu chỉ học Tây y, hiện tại liền không thể sử dụng đến được.

Trong hai canh giờ, vừa khám vừa trị bệnh xong xuôi. Sau khi khám và chữa bệnh xong, sắc trời cũng dần tối sầm, Bách Tỷ Ngạn bước chân trở về, cả người đầy tro bụi, sắc mặt ngưng trọng, trên quần áo còn lưu lại không ít máu đỏ tươi.

“Người bị thương sao? Bách Tỷ Ngạn?”

Tuy rằng không muốn trị bệnh cho hắn, nhưng vì bản năng của một thầy thuốc, y vẫn là lập tức hướng nơi Bách Tỷ Ngạn đang đứng mà đi đến, sợ hắn bị thương tổn nặng. Như vậy A Hổ một tiểu hài tử phải chịu kiếp sống bơ vơ, cô đơn, nghĩ đến không khỏi cảm thấy quá bi thảm.

“Ta không bị thương, nhưng trong thị trấn thì có rất nhiều người bị thương, đại phu thì không có đủ.”

Lúc hắn nói đến câu đại phu không đủ, còn nhìn chằm chằm Bạch Luật Nghi. Bạch Luật Nghi trong lòng cũng biết rõ hắn đang suy nghĩ cái gì, hắn chắc chắn là đang nghĩ y sẽ không làm việc không công, bởi vì thứ y thu không phải là bạc, mà là vàng. Nhưng tài năng của y cũng không phải tồi đến như vậy, thu vàng, chẳng qua là để dành sau này quay về hiện đại, có thể đem vàng đổi thành tiền mặt mà thôi.

Thôi được, coi như là làm từ thiện như ở hiện đại trước đây thôi!

“Việc này không nên chậm trễ, chúng ta phải nhanh xuống núi thôi.”

“Ân, đi thôi.”

Ngay cả trong ánh mắt lóe lên một tia kinh ngạc đối với việc y đơn giản đi trị bệnh như vậy, Bách Tỷ Ngạn cũng không biểu hiện ra rõ ràng, hắn chỉ nói: “Chân người hắn là bây giờ đi vẫn còn không tiện, ta trực tiếp công người đi xuống cho nhanh.”

Hắn cong mình ngồi xổm xuống, Bạch Luật Nghi cũng không chút khách khí trèo lên, hiện tại thời gian như vàng, y cũng sẽ không khách sáo nữa. Chẳng qua là lúc trèo lên, vì muốn trả thù Bách Tỷ Ngạn lúc chiều dám làm cho y đau đến như vậy, y dùng lực định đập vào đầu hắn một cái.

Mà Bách Tỷ Ngạn cũng biết y đang làm trò xiếc gì, hắn đột nhiên nghiêng người lên, Bạch Luật Nghi vừa rồi đưa chân lên quá cao khiến cho ngón chân y va phải tấm lưng rắn chắc của hắn, đau đến mức khiến cho hai mắt y trào ra nước mắt, giận dữ hét lên: “Ngươi!”

“Bạch đại phu, phải đi ngay.”

Sau một khắc thanh âm chửi mắng của y liền biến mất trong không khí, Bạch Luật Nghi nếu không liều chết bám vào vai hắn, hai chân kẹp lấy thắt lưng của hắn, thì cam đoan rằng đã bị té rơi xuống dưới.

Bách Tỷ Ngạn người này thoát nhìn điềm tĩnh, vô vị, nhưng từ trong mắt cho thấy tâm địa xấu xa không muốn bại dưới tay y của hắn, cho nên mới dám chinh y như vậy.

Nhưng bởi vì quá mức sợ hãi, y đành phải bám víu vào người trước mắt, mà người đó hai mắt nhìn thẳng về phía trước, biểu tình điềm tĩnh trên khuôn mặt tuấn dật cũng không thể che giấu được sự lo lắng, Bạch Luật Nghi tuy rằng đối với hắn có chứa nhiều bất mãn, nhưng giờ phút này \*\*\*g ngực cũng nhịn không được mà nẩy lên một sự kính nể đối với hắn.

Bách Tỷ Ngạn đúng là thực tâm vì những người trong trấn mà lo lắng, người này dù hỗn đản như thế nào, vẫn là một nam nhân có tâm địa phi thường thiện lương nha.

Xem như là một hảo nam nhân đi! Trong lòng y không cam lòng mà khen hắn thêm câu nữa, cái loại này đúng là một nam nhân tốt vô cùng!

Thảm trạng trên trấn đúng là vượt qua sức tưởng tượng của Bạch Luật Nghi, gần nửa số nhà cửa trong thị trấn đã bị phá hoại, tiếng khóc rung trời, còn có tiểu hài tử đứng ở trước ngôi nhà sớm đã bị hủy hoại ngơ ngác rơi lệ.

“Sao lại nghiêm trọng đến như vậy?”

Bạch Luật Nghi nhìn đến mức choáng váng, y chưa bao giờ chứng kiến qua thảm họa nghiêm trọng như thế, dù sao trước kia y vẫn là sinh ra ở thời hiện đại thái bình. Hơn nữa nhà cửa thời hiện đại thập phần bền vững, chắc chắn, tuy rằng Đài Loan vẫn xảy ra nhiều vấn đề về thiên tai bão lũ, nhưng là chưa bao giờ chứng kiến thảm trạng tựa như địa ngục nhận gian thế này.

“Chỗ này khá là nghiêm trọng, những người ở đây, tất cả đều rất cần trị liệu, người mau chóng trị liệu đi.”

Bạch Luật Nghi cũng không nhiều lời, y khám và chữa bệnh ngay tại chỗ, có rất nhiều người được đưa tới, chủ yếu vẫn là những tình trạng bị gãy tay, gãy chân. Y cẩn chặt rằng, dùng vải trắng băng vội cho mọi

người, y chỉ có thể đơn giản là dùng rượu để khử trùng, sau đó băng bó lại một vòng kín nữa, chỉ hy vọng rằng miệng vết thương không bị nhiễm khuẩn.

Sau khi chờ xử lý miệng vết thương xong, cũng đã đến nửa đêm, bụng y đã đói cồn cào, Bách Tỷ Ngạn không biết khi nào đã đến bên người y, đưa cho y một cái bánh bao nguội. Bạch Luật Nghi vừa mệt vừa đói, nuốt luôn cả cái bánh, Bách Tỷ Ngạn cũng ngồi luôn tại đây, cũng đồng dạng bắt đầu ăn chiếc bánh bao nguội.

“Không có thuốc để chữa bệnh à.”

Y oán giận, tất cả dược liệu cơ hồ đều không có, xảo phụ nan vi vô mễ chi xuy (đàn bà dù khéo đến mấy cũng khó nấu thành cơm nếu không có gạo), y không cách nào phát huy được y thuật của mình.

Bách Tỷ Ngạn cả người đầy đất cát, ngay cả tóc cũng dính, khuôn mặt hắc đen lờm, còn dính không ít bùn đen, nhưng mà hắc chuyển hướng Bạch Luật Nghi, kiên định nói: “Ta sẽ kêu đại phu đưa dược lại đây, người thích dùng dược gì, hay dùng dược gì, tất cả đều được Bách viên ghi lại.”

Hắn kiên định nói làm ngược Bạch Luật Nghi một trận chấn động, người này mặc dù địa vị cao quý, giàu có ở nơi này, nhưng không thừa dịp thời điểm hỗn loạn này mà kiếm tiền. Nếu như hiện tại điều động tiền lời của dược vật, vậy số tiền khẳng định là sẽ lớn gấp mấy lần. Hắn thật là có phẩm cách của một nam tử hán chân chính.

Bách Tỷ Ngạn ăn dược một nửa lại một lần nữa đứng lên hoàn toàn không được nghỉ ngơi, bởi vì Ưông bổ đầu cả người đầy đất cát chạy tới, hét lên: “Bách viên chủ, phía dưới còn có người, hình như là bị thương rất nghiêm trọng, chúng ta không cách nào đem hắn ra được, hắn đang bị vùi lấp.

Bách Tỷ Ngạn buông nửa chiếc bánh bao còn lại ra, hắn kéo Bạch Luật Nghi chạy, Bạch Luật Nghi cũng biết bọn họ đang làm cái gì, bọn họ đang đi cứu nạn, mà Bách Tỷ Ngạn lại là người dẫn đầu cứu nạn. Cũng bởi vì võ công hắn cao cường, vì vậy xét về sức lực hắn cũng là người xuất sắc nhất.

Người nọ gần như bị một bức tường chế trụ, Bách Tỷ Ngạn hay tay nâng mặt tường lên, Ưông bổ đầu chạy nhanh gào to hét kêu thêm người hỗ trợ kéo người kia lên. Mãi cho đến khi sau khi người kia được đưa ra, Bách Tỷ Ngạn mới thả lỏng sức lực ở cánh tay, khiến mặt tường đổ sụp xuống, càng có thể thấy được sự giúp sức của hắn vừa rồi.

Trong khoảng thời gian ngắn khói bụi đầy trời. Bạch Luật Nghi đưa tay xem xét tim của người mới được đưa ra còn đập không, y khổ sở lắc đầu, ánh mắt Bách Tỷ Ngạn cũng tối sầm lại.

Phụ nữ, tiểu hài tử thương tật đầy mình ngồi vây quanh một bên, có người đối với những thi thể khóc rống, có người hai mắt trống rỗng nhìn về phía trước. Bạch Luật Nghi cả người hư nhuyền. Một ngày một đêm đi cứu nạn, Bách Tỷ Ngạn cũng không hề ngủ, y cũng vội vàng trị liệu cho người bệnh không nghỉ ngơi một tí nào, may mà tuy người bị thương rất nhiều, nhưng số người tử vong không gia tăng nhiều lắm.

Uông bổ đầu thanh âm nghẹn ngào nói: “May là có Bách viên chủ mạnh mẽ hỗ trợ, mới có thể vừa đúng lúc cứu được nhiều người như vậy.”

Trời vừa hừng đông thì trước mắt lại nổi lên trận mưa to, khiến cho tiến độ cứu viện ngày càng chậm chạp. Thế nhưng sau khi mưa trời trong xanh hơn, Bạch Luật Nghi ôm lấy hai vai, mưa sau đại thử (\*) là một điểm báo không tốt, đại biểu rằng nơi này sẽ sinh ra ôn dịch. Nếu càng có nhiều người chết, vi khuẩn, vi rút sinh sôi nảy nở sẽ càng nhanh, khẩn cấp rời khỏi nơi này mới là cách tốt nhất, y vội vàng chuyển hướng tới những người cứu tế, giải thích tình huống hiện tại.

Bách Tỷ Ngạn đã một ngày không hề ngủ, hần bình tình nghe y nói, Uông bổ đầu liên tục lắc đầu, “Thế nhưng những người này phải rời đi chỗ ở của họ, đơn giản chỉ dựa vào việc Bạch đại phu cảm thấy sẽ có ôn dịch, việc này..... việc này mà nói ra thì cũng quá mức hoang đường.”

Bạch Luật Nghi cũng đồng dạng một ngày không ngủ, y căn cứ vào lý luận của mình cố gắng giải thích: “Chuyện này cũng không phải là phỏng đoán, mà là có căn cứ khoa học. Vật thối rữa có thể sinh ra vi rút. Giả sử như nếu đun một vật gì đó, nếu trong chốc lát lạnh, trong chốc lát lại nóng, có phải là sẽ dễ dàng hư hoại hay không, hơn nữa nơi này lại chưa hề được khử trùng, ta chắc chắn bệnh truyền nhiễm rất nhanh sẽ phát sinh.”

Bách Tỷ Ngạn trầm tư hỏi: “Bệnh truyền nhiễm là ám chỉ ôn dịch sao?”

“Chính xác, đúng vậy, chính là ôn dịch.” Bạch Luật Nghi gật đầu.

“Nhưng mà cùng một lúc muốn di chuyển nhiều người như vậy, phải an trí những người này ở chỗ nào.”

Lời nói của Uông bổ đầu, làm cho Bạch Luật Nghi á khẩu, người của cả một thôn như thế này, có lớn có nhỏ, quả thật phần lớn đều là thương tật đầy mình. Ngay cả đem những người này rời khỏi đây như y nói, cũng không có chỗ nào có thể an trí cả.

“Phải rời khỏi đây bao lâu?” Bách Tỷ Ngạn hỏi.

Bạch Luật Nghi nói: “Ít nhất cũng phải một tháng, nếu trời đẹp, có lẽ chúng ta có thể nhanh quay về đây sửa sang lại chỗ này, nhưng đây là việc cấp bách, cần phải đem những người này rời khỏi đây.”

Uông bổ đầu lắc đầu hết lần này đến lần khác, không thể tưởng được Bách Tỷ Ngạn luôn luôn trầm tĩnh lại mở miệng, “Vậy đưa những người này lui tới tây viện Bách viên của ta, đợi đến lúc như trong lời nói của Bạch đại phu, sẽ đưa bọn họ trở về đây.”

“Bách viên chủ, người tin lời nói của đại phu điên điên khùng khùng này sao?” Uông bổ đầu không thể tin được, rõ ràng lúc hai người mới gặp nhau, còn rất bất hòa mà.

“Người này tuy nói chuyện có phần bừa bãi, nhưng đây là chuyện đại sự không thể nói vớ vẩn được. Chúng

ta đối với y thuật không hiểu biết, nhưng là thủy lao sau đại thử, trong sách cổ có nói qua đó là một dự báo không tốt, cho nên y nói thế cũng có thể đúng. Chúng ta trước mắt cứ rời khỏi đây, tóm lại việc chính là cứ làm cho lòng dân yên ổn là được.”

Bách Tỷ Ngạn dựa vào lương tâm của mình mà nói ra, Bạch Luật Nghi cũng đồng ý gật đầu, dưới quyết định rõ ràng của Bách Tỷ Ngạn. Huyện thái gia mặc dù không tin sẽ có ôn dịch, nhưng là ngại phải đối mặt với Bách Tỷ Ngạn, người đã bỏ ra rất nhiều tiền tài cùng sức lực cho nơi này, đành phải điều động nha môn, để những người bị thương ở lại, những người mà vẫn chưa bị thương, thì liên lên núi an trí ở trong Bách viên.

Tất cả bọn họ từ nơi xảy ra thảm họa vô cùng nghiêm trọng đều rời đi. Nhưng ở những huyện khác, đúng là chưa đến mười ngày, ôn dịch truyền nhiễm đột nhiên xuất hiện, chỉ có nơi này tất cả mọi người đều được bảo toàn. Thoảng chốc những người ở nơi này, tất cả đều lấy thần tiên sống để gọi Bạch Luật Nghi.

Ngay cả Uông bổ đầu lúc nhìn đến y, cũng một bộ bày ra tư thế muốn quỳ lạy, làm cho miệng Bạch Luật Nghi méo mó hơn, y cũng không tự nhận chính mình vĩ đại như thế, có thể để cho người khác lạy mình như vậy. Đây cũng chỉ là kiến thức y học hiện đại vốn có mà thôi, nhưng mà giảm bớt được thương vong, quả thật cũng là một chuyện tốt đẹp.

Mà phiền toái hơn một chút, là Bách Tỷ Ngạn nhượng lại Bách gia tây viện, nên đương nhiên là y chỉ có thể ngủ chung phòng với một người. Hiện tại các phòng đều thiếu, cho nên cuối cùng y với A Hồ phải ngủ cùng nhau.

Nhưng mà lần lượt có không ít người biết Bách viên đang cứu tế, bởi vậy mang theo cả gia quyến tới nơi này lánh nạn, đương nhiên cũng không thể đuổi những người này đi, vì vậy phòng ngày càng ít đi.

Đến cuối cùng, ngay cả A Hồ cũng phải cùng những tiểu hài tử khác chen chúc ngủ. Muốn y phải ngủ ở hoàn cảnh tồi như vậy, y thật chịu không nổi, hiện tại liền trở thành y cùng Bách viên chủ nhân Bách Tỷ Ngạn ở cùng phòng.

Chúng ta chính là bạn cùng phòng! Bạn cùng phòng rồi!

Y ở trong lòng liều mạng tự thuyết phục chính mình. Dù sao Bách Tỷ Ngạn sáng sớm đi ra ngoài, khi trở về nằm úp sấp xuống liền ngủ luôn, y cũng phải đi ra ngoài trị liệu cho những người bị thương, trở lại Bách viên thì mệt muốn chết, chỉ cần chớp mắt một cái là trời hừng sáng, cho nên bọn họ hẳn là không thường xuyên tiếp xúc với nhau đi.

Nhưng là sau khi Bách Tỷ Ngạn trở lại phòng, đơn giản lau qua bụi bặm bám đầy người, sau đó trèo lên giường, làm cho ván giường vì thể trọng của hắn mà nén xuống một cm, thật sự làm cho Bạch Luật Nghi vì hai người cùng nhau ngủ mà cảm thấy rung động. Không những thế hương vị nam nhân thơm ngon của hắn xông lên khoang mũi của y, làm cho y thiếu chút nữa nước miếng chảy xuống.

Phải nhớ kỹ là, nam nhân này kỹ thuật siêu thổi nát, cho dù bộ dáng dễ nhìn, thể trạng lại cường tráng, cũng không đủ để bù lại được kỹ thuật làm tình kém cỏi của hắn.

“Ta.....Ta thực sự rất kém cỏi sao?”

Bạch Luật Nghi cả người chấn động chấn động một cái. Ngực khí trầm thấp của Bách Tỷ Ngạn xuyên qua tai, y quay người lại, đôi mắt như ngọn lửa màu đen nhìn y như muốn thiêu đốt, hại đầu lưỡi y suýt nữa thối lại. Xem ra Bách Tỷ Ngạn đối với chuyện này, trong lòng vẫn là thực để ý.

Nói cũng phải! Không có nam nhân nào mà không thêm để ý loại sự tình này đi!

“Chuyện này.....chuyện này cũng không phải là không có cách, chỉ là giáo dục giới tính thời cổ đại chưa được thông dụng mà thôi.” Y ý muốn an ủi hắn một chút, nhưng ngay cả chính y cũng không thể tin được lời mình nói.

“Người học võ, không nên sa vào trong dục vọng, nổi dỗi tông đường vẫn là luân lý thông thường của đạo vợ chồng, nhưng mà cũng nên có giới hạn.” Hắn nghiêm túc nói ra lý niệm của chính mình.

Bạch Luật Nghi che miệng thiếu chút nữa cười lên, nói chuyện già nua bảo thủ như thế này, ngay cả ông nội y cũng không bao giờ nói. Y là một người hiện đại có quan niệm \*\*\* khỏe mạnh, thật sự chịu không nổi sự cổ hủ này của hắn, y nhin không được hỏi: “Khó khăn như thế nào là vì chính người không thể cương sao?”

Bách Tỷ Ngạn hơi sững sốt, đương nhiên nghe không hiểu ý tứ trong lời nói của y, Bạch Luật Nghi chỉ vào nửa người dưới của hắn: “Lão bà của ngươi cũng đã mất được mười năm, khó có thể không muốn phát tiết dục vọng, sau đó đến nửa đêm chỗ kia lại nhếch lên?”

Y nói trắng trợn, làm cho Bách Tỷ Ngạn vẻ mặt như muốn nén lại biểu tình tức giận, trên mặt hiện lên hai đóa hoa đỏ sậm. “Chuyện phóng dăng như thế, ngươi dám tại ngoài miệng mà nói năng xằng bậy?”

“Chuyện này cũng không có gì là phóng dăng cả, người khó có thể không đối với thân thể người khác có hứng thú sao? Tỷ như bộ ngực lớn, bờ mông đáng yêu, linh tinh khác.”

“Ngô.....”

Bách Tỷ Ngạn sắc mặt lúc trắng lúc hồng, làm cho Bạch Luật Nghi thiếu chút nữa cười đau cả bụng, người này ngày thường rất chính trực đứng đắn, nhưng chỉ cần nhắc tới những gì liên quan đến phương diện làm tình, hắn liền trở nên mất tự nhiên vô cùng, giống như hận chính mình không thể thay đổi đề tài này.

“Đêm cũng đã khuya, hắn là muốn ngủ.”

Hắn nằm xuống như muốn ngủ, cũng ý muốn nói đề tài này cần phải dừng ở đây. Bởi vì hắn căn bản là không muốn nói tiếp, để tránh tự rước lấy nhục.

Thấy hắn bày ra bộ dáng như vậy, Bạch Luật Nghi nhin không được muốn trêu chọc hắn, y cố ý ghé vào

lỗ tai hắn nói nhỏ: “Chẳng lẽ ngươi không nghĩ tới đêm hôm đó thời điểm trong ôn tuyến, ngươi tính trí bình bưng cỡ nào sao?”

Thân thể Bách Tỷ Ngạn lập tức cứng ngắc, mà ma thủ của Bạch Luật Nghi với tới phần giữa bụng dưới thắt lưng của hắn nhu lỏng: “Nam nhân cầm dục lâu là không tốt đâu, ta giúp ngươi lỏng ra là được rồi.”

“Bạch đại phu.....”

“Hừ, nơi này của ngươi đều.....Oa! Kỳ thật là ngươi ngạnh a.”

Ma thủ của y sờ loạn phía dưới của hắn, nam nhân kia không những ngạnh, mà phương thức này dùng ở trên người Bách Tỷ Ngạn, cũng là hữu hiệu như nhau.

Y đem môi tiến gần đến chỗ cực nóng kia, lập tức nghe thấy yết hầu Bách Tỷ Ngạn phát ra một tiếng tiếng thở dốc trầm thấp, y cứ coi như là phục vụ đến nơi đến chốn, đưa khuôn mặt mình vùi vào trong. Mà bộ vị đang ngạnh của nam nhân trước mắt, làm cho y thiếu chút nữa hàm ngậm lại không được.

Bách Tỷ Ngạn thở ra nhiệt khí, thanh âm trầm thấp để nghe lại nam tính khàn khàn thở dốc thể kia đã đủ mê người, làm cho Bạch Luật Nghi ngậm vào càng sâu hơn, đầu lưỡi càng thêm xảo duyệt mà chuyển động.

Chú thích:

(\*) Đại thử: Tiết đại thử; ngày nóng (một trong 24 tiết, khoảng 22, 23, 24 tháng 7, là khoảng thời gian nóng nhất ở Trung Quốc

Link

END 6

## 8. Chương 7

Editor: Magi điền (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

“Phụ thân sớm!”

“Sớm, A Hổ.”

“Luật Nghi đại ca, sớm.”

“Sớm nha, A Hổ.”

Rõ là ngày nào cũng như ngày nào thường lui tới chúc sớm an, A Hổ phát hiện sáng nay thần sắc của cha tuy rằng vẫn lãnh liệt như thường ngày, nhưng ánh mắt lại nhu hòa hơn trước rất nhiều, tiếng cười nói của Luật Nghi đại ca cũng nhiều hơn. Mà quan trọng hơn là, bọn họ lại cùng thời điểm có mặt tại phòng ăn.

Đại khái là hiện tại cha cũng Luật Nghi đại ca ngủ cùng phòng. Bọn họ nguyên bản mặc dù không hợp nhau, nhưng chắc hiện tại cũng đem suy nghĩ của mình nói rõ ra với nhau, vậy nên chắc cũng không có chuyện gì xảy ra. Bởi vì bắt đầu từ mấy ngày nay, Luật Nghi đại ca thường cùng cha cùng nhau cùng vào cùng ra, thật không nhìn ra ngày trước hai người còn thường nói chuyện thoại mạ (mắng mỏ) đối phương.

Thời gian cũng trôi qua, trên thị trấn việc trọng yếu nhất là tu sửa lại cũng thập phần thuận lợi, người đến trú tại trong nhà ngày càng ít đi, mà Luật Nghi đại ca cùng cha thường sống vai đi ra ngoài, hai người vì việc trùng kiến (xây dựng lại) trên thị trấn mà thương thảo đến tận nửa đêm.

A Hổ căn bản là hồn nhiên không biết hai người kia vì thương thảo chuyện gì mà có thể nói đến nửa đêm canh ba.

“Hô a.....”

“Đừng có thở hổn hển như vậy được không?”

Bạch Luật Nghi bất luận mở miệng thì thăm ngăn cản, Bách Tỷ Ngạn nhin không được tức giận nói: “Còn không phải là do lỗi của ngươi sao.”

Bạch Luật Nghi đối với tất cả oán giận của hắn đều không đem thành chuyện gì quan trọng, y hừ hừ hai tiếng, “Hảo, hảo, đều là ta sai, ngươi sớm tiết cũng là ta sai, không đủ kéo dài cũng là ta sai, sờ hạ thân của ngươi, làm cho ngươi chịu không nổi liền bắn cũng là ta sai.”

“Ngươi chính là rất thích đem chuyện đêm hôm đó ra để nói đi!”

Bách Tỷ Ngạn tức giận khiến thanh âm càng trở nên cuộn trào mãnh liệt, hắn một tay đè lấy y đặt ở trên giường, gương mặt đỏ lên cúi thấp xuống, môi miệng cũng ngay lập tức cuốn lấy nhau, Bạch Luật Nghi ưm ưm hai tiếng, người này kỹ xảo hôn môi ngày càng tiến bộ.

Di! Không chỉ là hôn môi, mà địa phương khác sau khi luyện tập nhiều lần, người này cũng đã đạt mức tiêu chuẩn trung bình rồi.

Trong lúc hai lưỡi giao nhau, hai đầu lưỡi hoàn toàn dung hòa cũng một chỗ quần lấy nhau phun ra rồi nuốt vào mang theo tiếng vang ưt át. Cuối cùng đôi môi của hai người cũng rời khỏi nhau, Bách Tỷ Ngạn ở vành tay y khẽ cắn một cái, làm cho cả người y run rẩy, thiếu chút nữa ngay cả ngón chân cũng co lại, người này hiện tại hôn môi cũng đã đạt được đến một trình độ chuyên nghiệp.

Ngô, vậy mà liền đem hắn ra mà đánh giá ở trình độ trung bình, có thể hay không quá xem thường hắn!

Bách Tỷ Ngạn thực ra hoàn toàn có thiên phú, giống như lúc thả điều trước kia. Ngày trước y hỏi hắn đã từng thả điều chưa? Hắn nói hắn chưa thả điều bao giờ. Vậy nên y lại càng nghi ngờ mà tự hỏi ngày đó làm sao hắn có thể đem con điều phóng lên khoảng không trung như vậy, lấy y loại này thiên tài còn không thể phóng hơn đi, hắn chỉ phóng hai ba lần đã có thể bay lên cao. Chẳng lẽ hắn còn vượt qua cả loại thiên tài trong những thiên tài.

Bách Tỷ Ngạn trả lời cũng tuyệt đối, hắn hoàn toàn không suy nghĩ mà nói: “Quan sát người thả như thế nào, tự nhiên cũng sẽ biết.”

Đây chính là Bách Tỷ Ngạn, có lẽ xét ở phương diện nào đó, hắn cũng coi như là một loại nhân vật thiên tài đi!

Y hơi thừa nhận, người này thiên phú dị thường, y mặc dù không biết võ công của hắn cao cường bao nhiêu, nhưng mà trong lúc tu sửa thị trấn, hắn cũng đưa ra nhiều ý kiến hữu ích, đến ngay cả Bạch Luật Nghi còn cảm thấy được hắn có một số ý tưởng khá phù hợp với ý tưởng kiến trúc hiện đại hóa. Xem như là người cổ đại này đầu óc trí tuệ không hề tồi, so với đứng ở một bên kia, Huyền lão gia cái gì cũng không hiểu không giúp ích được gì.

Mà trong Bách viên, từ lớn đến bé, từ già đến trẻ, từ nam đến nữ, đối với Bách gia viên chủ này lại khen không dứt miệng, hắn có bao nhiêu vĩ đại, là người lợi hại cỡ nào. Lỗ tai của Bạch Luật Nghi nghe nhiều đến mức chán ngấy, nhưng có thể khiến cho toàn bộ người của một trang viên mở mồm ca ngợi hắn, cũng thấy rằng hắn thực sự có tài.

“Hôm nay muốn ta lấy tay, hay vẫn là dùng miệng?”

Bạch Luật Nghi đưa tay dính chặt trước ngực hắn, chỉ mới vuốt ve cơ thể cứng như sắt thép của hắn, đã khiến y một trận choáng váng, nước miếng thiếu chút nữa là tràn ra ngoài. Đáng người tuyệt vời của hắn khiến cho y cảm thấy hắn giống như một siêu huấn luyện viên ở phòng tập thể thao.

“Ta mới mua một quyển sách.”

Bách Tỷ Ngạn trầm mặc kiêu lời nhưng lại nói đến chuyện mua sách, khiến cho Bạch Luật Nghi trong nháy mắt hai con mắt như muốn rơi xuống, vừa vặn bầu không khí hiện tại, hắn nói cái gì sách a.

Bách Tỷ Ngạn xuất ra một quyển tiểu thư, Bạch Luật Nghi miệng mở lớn, thiếu chút nữa ánh mắt đột ngột rơi ra ngoài, Bách Tỷ Ngạn nghiêm túc nói: “Ta hôm nay cũng đã lật xem qua, nguyên lai vợ chồng thân

thiết còn có nhiều ngoạn ý như vậy.”

Là sắc tình thư khan (sách báo về \*\*\*)! Y chết cũng không nghĩ cục cưng ngoạn ngoạn Bách Tỷ Ngạn lại đi xem loại \*\*\* thư này, mà gay go nhất chính là thứ hấn xem lại là bộ sách Long dương với bìa mặt là hai nam nhân, y sợ tới mức nói không ra lời. Người này, không phải là sốc vì cách giáo dục giới tính của y, khiến tính cách trở nên có chút dị thường chứ.

“Đào lộng hoa cúc, kiên quyết sát nhập, người liền sẽ có cảm giác sao?”

“Chờ.....Chờ một chút, ta không phải là nữ nhân, người cũng biết ta là nam nhân mà, người muốn thoải mái ta có thể giúp người, nhưng mà người muốn làm cho ta sáng khoái, tổng cảm thấy được rằng người là thẳng nam khác phái với ta, dường như quá khó khăn.”

Bách Tỷ Ngạn khi nghe không hiểu từ ngữ hiện đại của hấn thì sẽ biểu hiện trầm mặc, mà lúc này hấn chính là trầm mặc, sau đó sột soạt lật từng trang sách ra xem qua, hoàn toàn không có nghe y nói.

Đây chính là tình huống bây giờ của hai người bọn họ. Bạch Luật Nghi chỉ cần nói đến từ ngữ hiện đại nào, hấn liền hoàn toàn tự động bỏ qua đoạn này coi như là chưa nghe qua, chỉ muốn nói ý tứ của chính mình. Theo y xem ra, cá tính của Bách Tỷ Ngạn cũng xem như là quá kỳ quái.

Bất quá cũng bởi vì bộ dáng hấn anh tuấn, đầu óc tốt, thông minh lại có trí tuệ, loại này duy ngã (1) kỳ quái, là người có tính cách độc tôn, ngược lại cũng có một chút hương vị mê người —— Nói ngắn lại một câu, chỉ cần là người có bộ dáng xuất sắc thì vẫn có có điểm đặc quyền, ít nhất những lúc hấn đột nhiên bày ra bộ dạng kỳ quái, khiến cho y cảm thấy hấn ở phương diện này tính cách vẫn rất đặc biệt đáng yêu.

“Ta nghĩ phải làm cái này, cái này, còn có cái này nữa.”

Bách Tỷ Ngạn liền tiếp gỡ vài trang sách cho y xem, hoàn toàn không thèm để ý lời y nói. Mà Bạch Luật Nghi chỉ kịp thấy một trang nào đó bên trong có một tư thế yêu cầu kỹ thuật cao, còn lại căn bản là không thấy được gì. Y không ngờ thị lực hấn tốt như vậy, nhưng mà phải làm cái loại tư thế y nhìn thấy vừa này, cam đoan là y đã chết trước khi làm xong rồi, bởi vì làm cái kia phải lộn qua lộn lại. Cứ hay nói đùa, gân cốt y không phải yếu như vậy chứ? Thoạt nhìn chỉ giống như là tập Yoga thôi mà.

“Người.....Người là đang nói giỡn đi.”

Bạch Luật Nghi cười gượng nói. Y đang ước tính khoảng cách từ cửa ra vào, nếu là nửa thân trần chạy ra khỏi cửa phòng, có thể hay không làm cho những người trong Bách viên thét chói tai. Mà Bách Tỷ Ngạn cũng không cho y có cơ hội trốn thoát, hấn vòng qua thân thể y, tựa như y chẳng qua là một đóa hoa màu đỏ nho nhỏ trên ngón tay hấn.

“Chờ.....Chờ một chút, đừng giỡn nữa!”

Bách Tỷ Ngạn từ trong chiếc bình ngọc màu tím lấy ra một ít dầu cao, y nuốt nước miếng, lần đầu tiên nhìn thấy cái bình tím này, cẩn thận đặt câu hỏi, bởi vì gia hỏa này thường có câu trả lời một phát bay thẳng lên trời.

“Đây là cái gì?”

Bách Tỷ Ngạn còn thật thà nói: “Sau tai họa động đất lần trước, cũng cứu được tú bà kỹ viện, nàng đã cho ta, nói vợ chồng cùng hợp trong lúc đó, sẽ làm đôi bên càng thêm tâm linh thần hội (2).”

“Tâm linh thần hội là sao?”

Y sắp chịu không nổi cách dùng từ ngữ cổ đại của hắn, nói năng bảo thủ, nghe có vẻ rất mơ hồ, nhưng lại có điểm mang hàm ý dục tình. Cái này giống như là nhìn thấy nữ nhân cõi hết sẽ không có mỹ cảm, nếu mà mặc nịt ngực hoa lệ, bày ra tư thế mê người, ngược lại sẽ làm tình nhân ham muốn dục vọng quá độ.

“Ta cũng có cùng nàng nói qua là người cần dùng, nàng đưa cho ta một chiếc bình màu tím khác, nói sẽ không làm cho người đau đớn, bôi lên chỗ kia của nam tử, liền sẽ giống như nữ tử bình thường co rút lại.”

‘Oa lý, người nói với lão bà kia là muốn cho ta dùng sao?’

Trách không được mỗi lần đi qua nàng, tú bà kia luôn che miệng nhìn y, như là đang cười trộm, khiến cho y phải xem xét lại cả người mình không thích hợp chỗ nào, hiện tại mới biết được Bách Tỷ Ngạn thế nhưng lại hướng người xa lạ nói chuyện riêng tư của mình, hơn nữa còn nói rằng y chính là thụ, thực chưa thấy qua xú nam nhân nào không có dây thần kinh như vậy.

“Người nếu dám dùng cái lại được vật không rõ nguồn gốc này bôi trên người ta, ta đời này nhất định sẽ hội liễu chết với người!” Y hung hãn nói.

Chỉ tiếc hung hãn nói với hắn hiện tại hoàn toàn không có hiệu quả, y vừa mới nói xong, ngón tay Bách Tỷ Ngạn đã muốn lọt vào trong, mặc y giãy dụa đến gần chết, nơi đó cũng bị hắn dùng một cánh tay ngăn chặn khí lực của y —— người này hoàn toàn không nghe y đang nói cái gì, hắn chỉ làm việc hắn muốn làm.

“Có cảm giác không?”

“Cảm giác cái rắm, thả ra cho ta đứng lên!”

Xem ra Bách Tỷ Ngạn được tú bà cấp cho cái kia, sức mạnh nơi bàn tay của Bách Tỷ Ngạn tăng lên, không muốn thả y, sau đó hắn bôi rất nhiều dầu cao ở bên trong móng y. Y mới chịu đau đớn đang định mắng hắn ngu ngốc một hồi, vậy mà bên trong chỗ tư mật lại nhảy lên một trận hỏa nhiệt.

Trên mặt y đỏ ửng lên một hồi, tất cả nhiệt khí đều xông lên mặt, Bách Tỷ Ngạn liếm đầu lưỡi của y, đầu

lưỡi của y cũng không biết liêm sỉ chút nào lập tức liền đáp trả lại. Sau đó thất lưng bất tri bất giác bày ra tư thế mờ mịt, giống như những dải sóng đang đóng đưa, khi ngón tay Bách Tỷ Ngạn đâm vào trong, y thiếu chút nữa kêu thành tiếng.

“Chờ.....Chờ.....”

Thanh âm của y lập tức lâm vào tình trạng vô dụng, bởi vì Bách Tỷ Ngạn đã chặn ở đầu môi y, y không biết hẳn học được chiêu này từ nơi nào, nhưng mà đầu lưỡi của hắn đã hút lấy đầu lưỡi trắng mịn của y, khiến cho đầu óc y thần trí mơ hồ, mà y hiện tại đã hoàn toàn bị hắn làm cho đầu óc choáng váng.

Người này thiên phú thật tốt, nhất là sau khi chuyện lần đầu tiên ở trong hồ ôn tuyền bị nhắc lại, hắn không những quyết tâm phải rửa sạch sẽ nhục nhã, trái lại còn cố chấp mà mơn trớn, hắn hiện tại, hoàn toàn không thể tưởng tượng được lúc trước kỹ xảo làm tình kém cỏi như thế nào, hoàn toàn là hai người khác nhau.

Ngón tay hắn xoa nắn bộ vị bây giờ đang yếu đuối nhất của y. Cái lỗ tai của y còn có thể nghe thấy tiếng nhu lộng, du cao kia tất cả đều hóa thành thủy dịch vang lên tiếng phù phù, oa! Không chỉ có sắc mặt, mà ngay cả thân thể của y cũng phiếm hồng.

“Nha a a! Ta thực sự sắp chết, đừng giảo nữa.”

Y đã nhanh bị hắn làm cho thở không nổi, đành phải khàn giọng lên tiếng cầu xin tha thứ, Bách Tỷ Ngạn tách hai chân y ra, nhìn thấy cúc hoa màu hồng phấn của y, bọn họ ngoại trừ lần đầu tiên Bách Tỷ Ngạn có thực sự sát nhập, còn lại đều chỉ là sờ tới sờ lui mà thôi. Theo y thấy Bách Tỷ Ngạn là thẳng nam dị tính, cho nên nói không chừng lần đó sớm tiết, cũng là bởi vì hắn làm chuyện đó cùng nam nhân nên không thể đứng lên được.

Không thể tưởng được hắn hôm nay lại tự mình đi mua một quyển sách về long dương, muốn ở trên người y mà áp dụng thử.

“Màu sắc toàn bộ đều trở nên diễm hồng.”

Hắn khẩu khí vô cùng đứng đắn mà nói ra, khiến cho đầu óc của Bạch Luật Nghi như bị một trận thủy triều xuyên thẳng qua mà cảm thấy thẹn thùng, mà ngón tay hắn đã chọc vào càng sâu, va chạm điểm tối mẩn cảm kia, thân thể Bạch Luật Nghi thoáng chốc bay lên trời, cảm thấy thẹn thùng khi bộ phận nam tính phía trước chảy ra quá nhiều chất lỏng.

Y là loại người không biết xấu hổ, nhưng bị ánh mắt lạnh trầm của hắn nhìn rõ bộ vị tư mật, hơn nữa hắn lại còn thật sự rất chuyên chú, tựa như là đối với bộ phận kia phi thường cảm thấy hứng thú, làm cho y nảy lên từng đợt xấu hổ, cảm giác so với việc hắn chân chính cầm súng ra trận còn muốn ngượng ngùng hơn.,

“Please, đừng lộng nữa, nơi đó vô cùng.....vô cùng.....”

Bạch Luật Nghi khoe mắt đỏ bừng, hai mắt tuôn lệ, Bách Tỷ Ngạn nâng hai chân y lên, trực tiếp gác lên hai bờ vai của hắn, khí lực của hắn rất tốt, mà hắn lại giống như một tiểu hài tử ngoan chưa đủ, liều mạng hướng địa phương kia mà đâm, đâm đến mức năm lần bảy lượt xoay thất lưng của y. Y suyễn đến mức ngay cả nói ra cũng không được rõ ràng cho lắm, “A a.....không, không.....”

Y si cuồng đến mức còn phải cắn chặt gối, bằng không nhất định là lập tức bắn ra. Bách Tỷ Ngạn mặt tựa như không chút thay đổi giống như một quan sát viên, ngón tay linh hoạt của hắn giống như thứ mà y lúc trước muốn, nam nhân có ngón tay thon dài mà quý khí nhất định rất biết làm tình, y bị giảo đến nỗi sắp tiết ra dịch thể, người này tiến bộ nhanh một cách khủng khiếp.

“Người tựa hồ còn rất thích kích thích cùng độ cứng của ta.”

Phốc, người kia đang nói cái gì vậy, hơn nữa hắn lại dùng loại ngữ khí nặng nề này mà nói, càng làm cho người ta xương sống nóng lên dị thường.

“Chờ.....Chờ một chút, người này thẳng nam dị tính, có thể đi vào liền nhuyển, đừng nói nữa cái gì mà kích thích với độ cứng.”

“[ thẳng nam dị tính] rốt cuộc là cái gì?”

Bách Tỷ Ngạn đã nghe y dùng bốn chữ này để hình dung hắn rất nhiều lần, nhất là thời điểm ở trên giường, y tựa hồ lần nào cũng đều nhắc tới, kể cả hắn cảm thấy bốn chữ này không phải là để hình dung cái gì tốt, nhưng hắn hôm nay phải giáp đáp được nghi vấn trong lòng mình.

Còn phải giải thích bốn chữ này, làm cho Bạch Luật Nghi không biết nên khóc hay nên cười.

“Chính là người vốn tính hướng bình thường, người hắn là đối bộ ngực lớn của nữ nhân mới có hứng thú, đối với loại nam nhân như ta, người không thể ngạnh đứng dậy được.”

“Nhưng mà trước đây rất nhiều lần đều ngạnh!”

Bách Tỷ Ngạn một bên hỏi, một bên tay vẫn không nhàn rỗi, hại Bạch Luật Nghi trán toát ra nhiều giọt mồ hôi nóng, y vội nói: “Nam nhân bị bắt luận kẻ nào liếm chỗ đó đều sẽ ngạnh, như ta biết thì nếu là nam nhân cũng sẽ không vấn đề gì.”

“Nếu như ta liếm của người, người cũng sẽ ngạnh sao?”

Tưởng tượng đến Bách Tỷ Ngạn gương mặt tràn đầy mùi vị của nam nhân, trong lúc đó vùi mặt vào giữa hai chân của mình, cổ tưởng tượng kia khiến cho y như muốn bùng nổ, nhưng y lập tức khôi phục lý trí, y cười gượng nói: “Ta nghĩ người hắn là muốn liếm của nữ nhân hơn đi.”

“Như thế này không đúng sao?” Hấn vẫn vẻ mặt cứng nhắc nghiêm túc hỏi lại y, gương mặtn cứng nhắc nghiêm túc này tựa hồ như ý là mình làm đúng.

Cùng người này nói chuyện, có khi không chỉ cần nhẫn nại, còn cần một chút hài hước nếu không muốn bị hấn làm cho điên lên, Bạch Luật Nghi cười trả lời: “Người ngẫm lại xem người với nương tử người, còn có cùng với ta ở trạng huống hiện tại, người có thể tự lý giải.”

Bách Tỷ Ngạn hiển nhiên là suy nghĩ cẩn kẽ, công bằng, chính trực, nhưng mà hấn hai mắt nhìn chăm chăm Bạch Luật Nghi, ngay sau đó hấn song chưởng bắt lấy cái mõng của y, tinh khí cương cứng cực nóng chậm rãi tiến vào, lửa nóng khiến cho huyết mạch của Bạch Luật Nghi như bị thiêu cháy, y chỉ một lần bị hấn cắm vào, thoáng chốc đã bắn ra, lại còn bắn ở trên mặt Bách Tỷ Ngạn, khuôn mặt Bách Tỷ Ngạn chấn động ngơ ngác có điểm buồn cười, mà y đương nhiên cảm thấy thẹn đến mức thiếu chút nữa là muốn tự sát.

“Hỗn đản, đều là tại ngươi, cư nhiên có người không nói một tiếng nào liền cắm vào trong.” Y toàn thân đỏ bừng xấu hổ, tổng cảm thấy được cái gì đó của hấn tiến vào bên trong y, làm cho mạch máu của y chảy nhanh hơn, huyết áp tăng cao, mà độ cứng của hấn làm cho y một trận khoái cảm này lên bộ phận đó liền co rút lại, của hấn cứng quá lại còn thật lớn nha.

“Ta không thể nhuyển xuống dưới được.” Hấn thanh âm bình tĩnh trả lời y.

“Cái gì?”

Y căn bản là theo không kịp suy nghĩ rõ ràng của hấn, trên thực tế, người này nếu như ở hiện đại mà nói, hấn cũng có thể xưng là quái thai đi, Bách Tỷ Ngạn lại tiến vào thêm một tấc, vừa vặn đầu đỉnh liền chạm vào chỗ tối mẫn cảm của y, làm cho địa phương của y vừa mới bắn qua nhưng lại run run mà đứng lên.

“Một lần không thể trở lại nhanh như vậy được, ta sẽ bị làm đến muốn điên mất.” Một lần đến nhanh như vậy, y nhất định không thể chịu nổi.

“Dù sao ngươi bình thường cũng điên điên khùng khùng như thế.”

Bách Tỷ Ngạn còn đáp lại một câu khiến người ta tức chết như vậy, y tức giận trừng hai mắt lên nhìn hấn, Bách Tỷ Ngạn khoe miệng nghiêm túc chột nhếch lên, nhưng lực đạo trườn động phía dưới của hấn trở nên lớn hơn, va chạm không những sâu hơn lại còn mạnh mẽ, quả thực là muốn chết, khiến cho Bạch Luật Nghi cả người phát run, nửa người dưới căn bản là không thèm nghe theo mệnh lệnh mà run rẩy mãnh liệt, bộ phận mở miệng lại bắt đầu chảy ra tinh hoa ướt dính của nam nhân.

Trừ bỏ phóng dăng rên rỉ ra tiếng, y căn bản là không nói ra lời, Bách Tỷ Ngạn thực sự là làm được tư thế mà y cho rằng vô cùng khó, làm cho xương cốt của y như vỡ ra, cũng làm cho y sáng khoái như ở trên thiên đường.

END 7

Chú thích:

(1) Duy ngã: Kẻ duy ngã là người tin rằng chỉ có mình mới thực sự hiện hữu, còn những kẻ khác và vũ trụ nói chung chỉ hiện hữu trong trí tưởng tượng của hắn, và nếu hắn ta ngưng tưởng tượng thì mọi vật sẽ ngưng hiện hữu.

(2) Tâm linh thần hội: Cũng không chắc lắm, nhưng theo bọn mình hiểu thì có nghĩa như sau: là dùng tâm mà linh hội, trong văn cảnh này ý là 2 ng. thấm nhuần mọi ý, hiểu nhau hơn trong vấn đề giường chiếu ~> đạt dc khoái cảm cao hơn =))

## 9. Chương 8

Editor: Magi điền (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

“Luật Nghi đại ca, người sao lại trông không có tinh thần như vậy?”

A Hồ liếc mắt nhìn y một cái mới dám mở miệng hỏi, thời gian này, Bạch Luật Nghi tuy rằng không có tiêu tụy, nhưng quả thực lấy cá tính y mà nói, y dường như hơi trầm mặc ít lời, A Hồ đánh bạo nghĩ ra nguyên nhân duy nhất làm Luật Nghi đại ca không có sức sống như vậy.

“Là cha lại mắng người sao?”

“Không phải đâu, hiện tại cha người cùng ta rất hòa thuận.”

Đúng vậy, Bách Tỷ Ngạn đối xử với y vẫn tôn trọng như trước đây, nhưng mà lần trước sau khi thượng y xong xuôi, cách một ngày đã nói phòng đã có đủ, hai người hắn là nên chia phòng mà ngủ.

Đương nhiên chỉ cần chủ nhân không đuổi y ra chuồng lợn ngủ, y cũng hắn là phải thật cao hứng đồng ý. Y thu dọn một chút quần áo tại phòng Bách Tỷ Ngạn, thu dọn chậm chạp, lòng dâng lên một tâm tình, thật sự y có chút không muốn rời khỏi gian phòng này. Phòng này treo quần áo của Bách Tỷ Ngạn, còn vương vấn hương vị trên người hắn, ở cũng khá lâu, y đã rất thích mùi hương của phòng này.

Bất quá mặc kệ thu dọn lâu thế nào, vẫn là thu dọn cho hết, sau đó Trương Trung sẽ dẫn y trở lại phòng ngủ trước kia, mà chuyện tối kia y cũng không nhớ rõ.

Bởi vì hàng thật giá thật của Bách Tỷ Ngạn đã thực sự cảm vào, khiến cho y cao trào rất nhiều lần, làm thần trí y rã ra. Đến cuối cùng sau khi làm xong, y căn bản là cả người hư nhược vô lực nằm ở trên giường,

ý thức mông lung, chỉ nhớ rõ cảm giác lúc Bách Tỷ Ngạn rút ra khiến cho hạ thể của y một trận nhảy cảm.

Sau đó Bách Tỷ Ngạn thối tất nển, giống như trong bóng đêm quan sát y, nhưng y quá mệt mỏi, một lúc sau liền ngủ luôn, ngày hôm sau đứng lên, quả nhiên xương cốt đều rã rời.

Nam nhân này sau khi nắm được bí quyết, liền biến thành lang sói một đêm bảy lần, y vốn đang nghĩ đến buổi tối cười nhạo hắn một phen, không thể ngờ được vào ban ngày, hắn đã kêu Trương Trung đưa y trở về phòng cũ.

Nói thật ra là, trong lòng y có chút là lạ, hơn nữa, lại nghĩ đến Bách Tỷ Ngạn vốn là một thẳng nam dị tính, hắn chẳng qua là không có nương tử, cho nên phải nhịn lâu nên dục tính liền bạo phát, sáng khoái qua đi, có thể vẫn là cảm thấy được nữ nhân tốt hơn, cho nên mới muốn quan hệ của hai người trở nên có điểm trong sạch đi.

Buồn cười! Y cũng không muốn chết mà đem hắn trở thành bạn trai, hắn chỉ sợ trốn không kịp thôi, giống như là nếu biến hắn thành đồng tính luyến ái thì cũng như đem hắn đi đến chỗ chết không bằng ấy.

Chẳng qua là có một chút vấn đề, hơn nữa vào buổi tối có nhiệt độ ấm áp của cơ thể hắn, cũng có cảm giác thân thể mình ấm áp hơn. Hiện tại không có hắn ngủ bên cạnh, giường sẽ không hãm xuống một cm, không được ngửi hương vị nam tính của hắn, khiến cho Bạch Luật Nghi có chút buồn bã khó hiểu như mất đi một cái gì đó.

Y rốt cuộc là làm sao rồi, chẳng lẽ lại đối với Bách Tỷ Ngạn động chân tình?

Người này là người cổ đại, y là người hiện đại, một ngày nào đó cũng sẽ phải xa nhau, nhưng y vẫn là không cách nào hình dung được ngọn nguồn của loại cảm giác khó chịu đang trướng lên trong lòng là cái gì, nếu nói là thất tình thì cũng quá khùng bổ đi.

Y không thể nào đã yêu cái người cổ đại kia, người cổ đại này có chút quái thai, có chút trầm mặc, không thích nói chuyện, ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng chưa nói qua, tuy rằng bộ dạng rất tuấn tú, là một người chính trực, nhưng lại là một nam nhân đã có con riêng không chút giá trị, chính mình sẽ không ngu ngốc mà đi yêu thương cái loại này đi.

Hắn là không thể nào! Trong lòng y liên tục tự cam đoan với chính mình.

“Ai nha, đây không phải A Hồ sao?”

Trận động đất lần trước đẩy A Hồ ra, bá mẫu quá trốn này thiếu chút nữa đã khiến cho A Hồ bị tử nạn vậy mà vẫn chạy đến đây, hơn nữa vẻ mặt bà mang theo ý cười, cười đến mức miệng gần như nứt đến hai gò má. Y chưa từng thấy qua người nào có thể cười thành cái bộ dạng như thế này, không biết ở trên người bà phát sinh thiên đại hảo sự cái gì.

“Người khỏe.” A Hổ sợ hãi nép vào dinding bên cạnh Bạch Luật Nghi, hình như là còn nhớ rõ chuyện lần trước.

Mà bá mẫu này cười đến mức cả người run lên, giống như là đã quên mất lần trước chính mình đã làm ra chuyện gì. Điều này làm sắc mặt Bạch Luật Nghi dần thay đổi, y một tay tính ôm A Hổ vào lòng để bảo vệ, không cho bà tiếp cận hẳn.

Bá mẫu kia làm như không thấy phản ứng cự tuyệt này, mặt dày ngồi xổm xuống, vẻ mặt tươi cười nói: “A Hổ, mệnh người thật tốt, cha người rất cục cũng muốn thú một nương tử xinh đẹp về để chăm sóc cho người.”

Nghे thấy vậy, ngực như bị một chiếc xe buýt nghiền qua, Bạch Luật Nghi ngẩng đầu lên, vừa vặn đối diện với ánh mắt bình tĩnh phẳng lặng của Bách Tỷ Ngạn đang ngồi trong sảnh, ánh mắt của hắn ngay cả nháy cũng chưa nháy qua lần nào.

Y mãnh liệt quay mặt đi, ngay cả sắc mặt cũng tái nhợt, trong óc cũng dần trống rỗng, cảm thấy cõi lòng như tan nát. Y quay đầu lại nhìn thẳng Bách Tỷ Ngạn, biểu tình của hắn cùng trước kia giống nhau như đúc, chính là bộ dáng vẫn bất phong suy bất động (1), y muốn khóc rống lên, muốn ra sức mắng chửi, nhưng cuối cùng tất cả đều nhện xuống.

Y cùng Bách Tỷ Ngạn là tình yêu nam nữ?

Không phải!

Bách Tỷ Ngạn đối với y có hứa hẹn gì sao?

Không có!

Chẳng qua là hắn cũng không cần quá đáng đến mức sau khi ôn tồn liền lập tức chuyển y ra khỏi phòng, lại càng không cần chỉ qua mấy ngày sau, đã nhanh chóng tìm bà mối nói muốn thú nương tử. Hắn rốt cuộc là tự coi mình là cái gì? Hay là hắn cho rằng y sẽ quán lấy hắn, muốn gả cho hắn?

“A Hổ, người có nghĩ cần phải có một nương mới không?

A Hổ không nói gì, nhưng lại gắt gao cầm chặt vạt áo của y, bá mẫu kia đối với Bách Tỷ Ngạn cười nói: “Tỷ Ngạn, đứa nhỏ này chắc muốn có nương, nghĩ đến nhưng không dám mở miệng ra nói, việc này ta nhất định lo chu toàn cho người. Ta cam đoan đó là một khuê nữ ôn nhu như hoa, cô nương thiện lương thật thà, nhất định sẽ đối xử tử tế với A Hổ.”

“Vậy phiền người, bá mẫu.”

A Hồ phát giác được Bạch Luật Nghi đứng cứng ngắc, không khí dường như trở nên có chút cổ quái, hần run giọng hỏi: “Luật Nghi đại ca, người làm sao vậy?”

“Không có chuyện gì, Luật Nghi đại ca bỗng nhiên thấy mệt mỏi, muốn nằm nghỉ một chút.”

Y ngay cả nhìn cũng không muốn nhìn Bách Tỷ Ngạn, chỉ sợ nhìn rồi sẽ làm chính mình biến thành một quả phụ bị thảm bị chồng ruồng bỏ. Y rút cuộc cũng kiềm chế không được cảm xúc, bỏ tay A Hồ ra, đi ra cửa trực tiếp hướng về phòng, sau đó đóng cửa lại, nước mắt cũng đã không nhịn được mà thi nhau chảy xuống.

Y hận chính mình khóc cái rầm gù, trên đời này cũng không phải là thiếu nam nhân, huống hồ Bách Tỷ Ngạn vốn là thằng nam dị tính, hần cùng y hoàn toàn là không có khả năng.

Nhưng mà không thể giấu được, lúc bọn ngủ cùng phòng, Bách Tỷ Ngạn thích chạm vào y, ôm y, hần tuy rằng nói không nhiều lắm, nhưng thời điểm được cặp tay trắng kiện kia kéo vào trong lòng ngực, sẽ khiến cho y có loại ảo giác là nam nhân này thích y.

Thì ra hết thấy đều chỉ là ảo giác của mình. Y thật sự rất cẩn thận bồi dưỡng đoạn tình cảm này, tựa như một kẻ ngu ngốc, y tận lực đụng chạm thân thể Bách Tỷ Ngạn, muốn lấy lòng hần, chính mình thật quá hèn mọn, cho dù hần không thềm chạm vào mình cũng không làm sao.

Tuy rằng y vẫn đối với Bách Tỷ Ngạn cường điệu nói rằng hần là thằng nam dị tính, nhưng có lẽ bốn chữ này chính là ở thời khắc nào cũng phải tự nhắc nhở chính mình, không được buông ra quá nhiều tình cảm, để tránh tự tìm tự chịu đau khổ.

Mặc dù luôn nghĩ phải làm bộ như không thèm để ý, nhưng ánh mắt của y lại không thể tự chủ được tất cả đều tự động hướng đến trên người Bách Tỷ Ngạn. Ngay cả đó là một việc ngu xuẩn muốn chết, y vẫn tận tâm tận lực làm cho Bách Tỷ Ngạn ở phương diện \*\*\* sang khoái, không phải là sợ nếu không có \*\*\*, bọn họ trong lúc đó cũng sẽ không có gì để trói buộc nhau.

Không, cho dù không có quan hệ \*\*\*, cũng không phải thật sự rơi vào kết cục đáng buồn hiện tại.

Y thật sự ngu ngốc đến mức chính y cũng muốn khóc, một đời thông minh, lại hồ đến loại trình độ này, coi như là siêu cấp ngu ngốc.

Bạch Luật Nghi khóc cả một buổi chiều, chờ sau khi lau khô nước mắt, vừa mở cửa phòng ra, A Hồ thể nhưng lại ngồi xổm trước cửa phòng của y, vừa thấy y ra khỏi cửa, liền vội vàng chạy nhanh đến nhào vào trong ngực y.

“Luật Nghi đại ca, người nếu không thích ta có nương mới, ta cùng cha nói, nói là ta không cần có nương, chỉ cần có Luật Nghi đại ca là tốt rồi.”

Tình nghĩa thân thiết kiên định của A Hổ làm cho những khổ sở đang chồng chất trong lòng của Bạch Luật Nghi thoáng giảm đi chút ít, ngay cả A Hổ cũng nhìn ra việc này khiến cho y hao tổn tinh thần, y thật là kém cỏi, còn khiến cho cả một tiểu hài tử lo lắng.

Y mang theo A Hổ vào phòng, cho hắn ăn mấy khối đường mới hiểu được là nên lấy đại nghĩa làm trọng, có một người nương tới chăm sóc cho A Hổ, nói thật ra cũng là một chuyện tốt. Y lau xong nước mắt sau đó bình tĩnh trở lại, rốt cuộc cũng hồi phục một chút lý trí.

Huống chi y vốn là không thuộc về thời đại này, có cái gì phải khóc chứ, y chỉ là cùng Bách Tỷ Ngạn có mấy đêm tình mà thôi, vậy mà mình lại tưởng thật, thật sự ngu ngốc tới cực điểm, còn khóc như một đứa thất tình, hiện tại bình tĩnh ngẫm lại, thật chịu không nổi bản thân.

Dù sao chỉ cần y trở lại hiện đại một thời gian, chuyện tình hiện tại tựa như chuyện nhất thời, y lại có thể trở lại với cuộc sống độc thân tự do của mình, có cái gì là không tốt, y làm sao lại có thể khóc thành dạng như thế kia! Núi không xoay chuyển thì đường sẽ chuyển, tâm tư có thể thay đổi được, huống hồ y cũng khiến cho A Hổ đau buồn, có một mục đích cứu cố hân, đích thật là chuyện tốt đẹp.

“Đừng nói hưu nói vượn, cha ngươi cũng cần một nữ nhân chăm sóc, ngươi có nương mới chiếu cố cho, cũng coi như là một chuyện tốt, Luật Nghi đại ca đã trụ ở nơi này hai tháng, kỳ hạn cũng sắp tới rồi, Luật Nghi đại ca cần phải đi.”

“Đi?” A Hổ nhảy dựng lên, lập tức khóc thành tiếng, “Ngươi muốn đi nơi nào? Ta không muốn ngươi đi, Luật Nghi đại ca, ta không muốn, không muốn!”

Hắn khóc to, Bạch Luật Nghi đối hân thành thực nói: “Luật Nghi đại ca không phải người nơi này.”

“Ta biết Luật Nghi đại ca không phải người nơi này, nhưng là ngươi có thể ở lại, ta sẽ cầu phụ thân cho ngươi ở lại đây.” A Hổ ngắt lời y, ngữ khí còn thập phần khẩn trương.

Bạch Luật Nghi dùng sức lay lay bả vai A Hổ, y biết giải thích của y có lẽ A Hổ ở tuổi này không thể hiểu, nhưng đây là sự thật.

“Nghe rõ này, A Hổ, Luật Nghi đại ca không phải người thời đại này của các ngươi, Luật Nghi đại ca là từ nơi mấy ngàn năm sau tới thời đại này, Luật Nghi đại ca bắt buộc phải về, Luật Nghi đại ca còn có công việc, phải làm nghề y cứu người.”

A Hổ câu hiểu câu không, “Nhưng mà Luật Nghi đại ca ở chỗ này cũng có thể làm nghề y cứu người mà, tất cả mọi người đều gọi ngươi là thần tiên sống. Ngươi có thể ở lại Bách viên tiếp tục cứu người, ta sẽ cầu cha cho ngươi ở lại, ta van ngươi, đừng đi mà, đừng đi!”

Hắn khóc nháo giống như một tiểu hài tử ba tuổi, liều chết ôm lấy áo y, đại khái cũng nhận thấy hắn rất cứng đầu, thậm chí còn ngồi trước cửa, nói rằng tuyệt đối không thể cho y đi ra ngoài, huyền não đến cả Trương Trung cũng nghe được tiếng khóc, khẩn trương đi đến, lo lắng sợ hãi hỏi: “Làm sao vậy? Bạch đại

phu? A Hổ thiếu gia?”

“Không có chuyện gì, mau giúp ta đỡ A Hổ.”

Lời của A Hổ so với y nói còn nhanh hơn, hắn khóc hét lên: “Luật Nghi đại ca phải đi, hắn nói hắn không muốn ở lại Bách viên, đều là do phụ thân muốn lấy nương tử, cho nên Luật Nghi đại ca phải đi.”

Oa, cảm thấy xấu hổ tới cực điểm!

Bạch Luật Nghi mặt đỏ lên ngay tại chỗ, lại còn hồng tới mang tai, bị A Hổ nói như vậy, giống như là y cùng Bách Tỷ Ngạn ngủ cùng phòng, hơn nữa còn làm rất nhiều chuyện không thể bại lộ cho ai biết.

Ngay cả y biết tới sẽ không nghĩ vậy, bởi vì ở mặt ngoài bọn họ là do làm cứu tể, nên không có phòng mới quang minh chính đại ngủ cùng nhau. Thế nhưng A Hổ lại nói giống như y muốn cùng tân nương đó tranh giành tình nhân, lại còn do Bách Tỷ Ngạn di tình biệt luyến (thay đổi tình cảm) mà thương tâm đến cực độ, tan nát cõi lòng đến cực điểm, cho nên mới muốn dọn ra ngoài.

“A Hổ, cầu người im miệng.”

Y nguyên là một người da mặt siêu dày, hiện tại lại lên nhìn biểu tình của Trương Trung, lộ ra khuôn mặt đỏ bừng xấu hổ không biết nên chạy đi đâu, chỉ hy vọng Trương Trung đừng đem lời A Hổ nói là thật.

Mà Trương Trung lộ ra vẻ mặt kinh ngạc, lập tức an ủi A Hổ nói: “A Hổ thiếu gia, Bạch đại phu sẽ không dọn ra ngoài, người an tâm đi, chúng tiểu nhân sẽ không để Bạch đại phu đi ra ngoài đâu.”

“Phải không? Trung thúc, là thật đúng không? Bạch đại phu nếu phải dọn ra ngoài, vậy ta cũng không cần ở cùng cha.”

A Hổ một bên khóc, một bên lau không xong nước mắt, thấy vậy Bạch Luật Nghi đau lòng muốn chết, thời gian qua, y cùng A Hổ đã có tình cảm, phải rời đi cũng chỉ là bất đắc dĩ, y một tay ôm lấy hắn.

“A Hổ, đừng nói ngu ngốc, Luật Nghi đại ca không phải người nơi này, một ngày nào đó cũng phải trở về.”

A Hổ nghe y nói vậy, tựa hồ vẫn duy trì ý nguyện của mình, lần nữa lên tiếng khóc lớn, một tay nắm chặt áo của y không bao giờ chịu buông ra lần nữa.

Trương Trung hướng về phía Bạch Luật Nghi lễ phép nói: “Bạch đại phu, vất vả của ngài, tất cả mọi người trong mắt đều thấy được, chuyện ngài phải rời nhà trước tiên nên tạm thời miễn bàn, tóm lại, ở lại đây thêm mấy ngày nữa, nhất định sẽ có kết quả vừa lòng cho ngài.”

“Kết quả vừa lòng?”

Đổi lại Bạch Luật Nghi tuy nghe không hiểu lời hần nói, nhưng mà hần đem Bách viên nói trở thành “Nhà” của Bạch Luật Nghi y, làm cho y thật sự cảm động, mà hần ở nơi này mấy ngày nay cũng được chiếu cố rất tốt. Nói thật sự là, nhà hần ở hiện đại, chính là một chiếc phòng được đắp xi măng, hoàn toàn không có không khí ẩm áp của một gia đình, nếu so với được với nơi này, từ sáng đến tối đều có người đối y hỏi thăm ân cần.

Trương Trung tay nắm chặt thành quyền, ngẩng cao biểu hiện một ý chí chiến đấu, “Thần tiên sống ở tại Bách viên của chúng ta, đây là một vinh dự to lớn, lần trước ngài bị thương, còn chân thấp chân cao cố gắng cứu nhiều người trong viên như vậy. Nói ngài là thần tiên sống từ trên trời hạ phàm xuống cứu chúng ta là hoàn toàn xứng đáng. Viên chủ đúng là đầu gỗ, hần nếu không hiểu không quý trọng, chúng ta cũng sẽ cùng làm cho hần minh bạch được quan điểm của những người trong Bách viên.”

“Hả?”

Cùng làm cho Bách Tỷ Ngạn hiểu được quan điểm của bọn họ? Bạch Luật Nghi nghe lời này thấy có điểm kỳ quái, nhưng là trong khoảng thời gian ngắn nghe cũng không hiểu, mà Trương Trung đã dẫn A Hổ ra ngoài, lập tức ở bên tai A Hổ không biết là đang nói cái gì.

Thần kỳ chính là, nước mắt A Hổ không chảy nữa, hần gạt đầu hai mắt cũng bắn ra hào quang không ngừng nhìn về nơi xa, đến mức dường như thanh kim loại dài hai trượng cũng không chạm được đến điểm đầu. Bách viên này, không chỉ có Bách Tỷ Ngạn rất quái lạ, thoát nhìn người ở trong này, cũng có một ít người bị lây bệnh quái dị của hần.

Sáng sớm hôm sau, từ trước đến nay lúc bừng nước tới rửa mặt, luôn có một nữ tỳ bừng nước đến để hầu hạ Bách Tỷ Ngạn rửa mặt buổi sáng, nhưng mà nước kia lạnh đến mức dọa người, hần tẩy rửa một chút, ngón tay liền cảm thấy giống như kết thành băng.

Đi ra khỏi cửa, từ trước đến nay sân tập võ luôn lác đác một ít lá cây, chính xác là bị gió thu thổi quá mạnh nên lá trên cây rụng xuống, nhưng lại không thấy có người quét tước sạch sẽ gì cả.

Luyện xong võ, đi vào nhà ăn, hạ phó đem đến một lượng đồ ăn ít đến nực cười, hần nhai một ngụm, lại vừa mặn vừa chát vừa đắng vừa cay, khó có thể nuốt được.

Trù nghệ của nữ đầu bếp Bách viên lừng danh vang xa, tất cả mọi người ai ai cũng biết nàng có thể một tay nấu đồ ăn ngon, từ lúc nàng vào Bách viên đến bây giờ, hần chưa khi nào phải nếm qua thứ khó ăn như thế này, nhưng vì vừa luyện võ xong nên rất đói bụng, hần vẫn cố ăn cho xong thế đồ ăn khó nuốt này. Khi chuyển hướng tới thư phòng, từ trước đến nay thư phòng rất sạch sẽ, bụi bặm bám đầy thư bốn (sách vở), đang xé nát quyển sách, đem thư phòng thành bữa bãi như thế này, chính là con trai độc nhất của hần Bạch Ngưu Hổ.

“A Hổ, người đang làm cái gì vậy?”

Một tiếng gọi này của hắn, làm cho A Hổ thật giống như có chút chột dạ, muốn chạy đi, nhưng liền lập tức dừng bước lại, thời điểm mặt đối mặt hai mắt hắn đều là nước mắt, nhưng khẩu khí lại toát ra cơn tức giận rất lớn.

“Tất cả đều là lỗi của cha! Con.....con mới không có sai!” Nói xong hai câu này, câu trước câu sau không liên quan gì tới nhau, hắn tựa như gió như bay lao ra ngoài..

Đến giờ cơm trưa, mấy thứ này càng thêm khó ăn hơn, hơn nữa lượng đồ ăn càng ít đi, hại cho Bách Tỷ Ngạn ăn không đủ no, mà A Hổ ngồi cùng bàn không chịu giương mắt lên nhìn hắn, Bạch Luật Nghi hình như tinh thần có vẻ cũng không tốt.

Mà ngày hôm nay đồ ăn không phải là một mâm trên bàn, mà là mỗi người trước mặt đều có một đại mâm riêng, cũng chỉ có hắn Bách viên chủ nhân này là chén đĩa đặc biệt nhỏ, hơn nữa đồ ăn lại đặc biệt ít, trong chén đĩa của những người khác thoạt nhìn đều đầy đủ sắc hương ý vị, cũng chỉ có thứ trong bát của hắn, được rang thành một mảnh cháy đen, nhìn không ra nguyên bản là đồ vật gì.

Hắn cơm cũng không ăn, trực tiếp đi vào phòng, bảo người gọi nữ đầu bếp tới.

“Nữ đầu bếp đâu?”

Hắn thấp giọng hỏi, nữ đầu bếp ngẩng cao đầu bước vào phòng, bày ra bộ dáng coi nhẹ cái chết, vừa thấy hắn, giống như là sớm đã biết hắn muốn hỏi cái gì, khẩu khí của nàng phi thường hí kịch hóa (như trong kịch tuồng) nói: “Ta tuy rằng không liên quan, nhưng cũng không thể ngồi xem loại sự tình này phát sinh!”

Nữ đầu bếp biểu hiện tương tự như A Hổ lúc sáng làm cho người ta không thể rõ ràng đoán ra được, cá tính của nàng vốn đã mưa gió thất thường, hiện tại càng giống như đang xướng tuồng khóc lóc kêu lên: “Viên chủ, người muốn đánh muốn giết, tiện nữ đều tùy người, nhưng chỉ còn một việc này tiện nữ nhìn không được nữa.”

“Người là đang nói về chuyện gì?”

Hắn đưa tay đem cốc trà tới miệng, nhấp một ngụm trà nóng, ngay cả trà cũng đắng chát đến cực điểm, giống như là đem lá trà ngâm trong nước ấm quá một ngày một đêm mới lấy ra dùng, dùng nói trà thơm, căn bản là đắng chát tới cực điểm.

“Viên chủ thật quá đáng!”

Thấy hắn còn khí định thần nhàn (2) như thế, nàng phần hận bỏ xuống một câu này, mắt tràn đầy lệ ôm theo một nỗi oán hận, viên chủ đường đường chính chính là một nam nhân tốt, không thể tưởng được lại có thể làm ra cái việc bội tình bạc nghĩa đến như vậy.

Còn chưa kịp hỏi cho rõ ràng, tới tít bên ngoài đã chạy vào bẩm báo, hắn thở hổn hển chạy tới, việc này đã

rất âm ỹ, to chuyện, không nghĩ tới ngoài những người trong Bách viên biết ra, ngay cả ở bên ngoài mọi người đều đã biết.

“Viên chủ, Uông bổ đầu đến đây, đang ở bên ngoài, chúng tiểu nhân đang ngăn cản y, y dường như nhìn không được vui vẻ cho lắm.”

Có khách đi vào trong, hấn phát tay ý bảo nữ đầu bếp lui xuống, mà lúc Uông bổ đầu xông vào, sắc mặt đã trưởng thành màu mặt chín. Uông bổ đầu ngày thường cũng coi như là một con người khá bình tĩnh, không thể tưởng được vừa tiến vào trong, giống như chịu không được trong lòng tràn đầy oán hận, mở miệng thanh âm như hồng chung (chuông lớn), thanh âm lớn đến mức làm cho căn nhà kém chút nữa là sập xuống, thoát nhìn hoàn toàn trái ngược với tính tình bình tĩnh của y.

“Bách viên chủ, nhìn người bình thường là một con người gương mẫu đúng mực, giải quyết công việc có tình có lý, bộ dáng nhất phó nhân trung chi long (3), không ngờ bạc tình bạc nghĩa như vậy!”

“Bạc tình bạc nghĩa?”

Hấn cả đời chưa bao giờ bị người khác mắng là bạc tình bạc nghĩa, hấn chậm rãi nuốt xuống trà đắng không thơm không mát chỉ có nóng nhiệt trong miệng, vô cùng bình tĩnh trấn định nhìn sắc mặt của Uông bổ đầu đang thở hổn hển kia, tựa như lời y nói không hề khiến trong lòng hấn dao động.

Mà sự tình hình như còn chưa kết thúc, tôi tớ vừa rồi mới bẩm báo lại chạy như bay tiến vào, có rất nhiều người đang đứng vây quanh bên ngoài, tất cả người này đều là những người được Bạch đại phu cứu sống. Hấn áp a áp úng nói ra trạng huống, những người này thoát nhìn như muốn bao vây Bách viên, trận địa lớn như vậy, hấn trước đây chưa từng thấy qua.

“Viên chủ, người dân trong thị trấn đang tụ tập bên ngoài kia, nói viên chủ phải cấp cho một cái công đạo.”

“Cấp công đạo?”

Hấn vì trận chấn động lần trước mà xuất ra rất nhiều sức lực cùng tiền của, ngay cả Bách viên còn phải nhượng lại hơn phân nửa, tuy rằng không cần phải báo đáp, nhưng mà hấn tận tâm hết sức như thế, nạn dân nhìn thấy hấn còn hội đồng lễ vật, còn có không ít người sau khi được bố trí ổn thỏa, còn có thể lên núi lấy gà, rau, gạo trong nhà để bày tỏ tâm ý của mình.

Hấn rời khỏi phòng khách, bên ngoài Bách viên có rất nhiều người từng trụ ở Bách viên, bọn họ mỗi người vừa thấy chỉ biết lửa giận chất đầy trên mặt, có người còn thanh âm lớn hơn mà gầm rú: “Bách viên chủ người ra đây, cấp một cái công đạo nào!”

Hấn đi ra, đại khái là bản thân khí thế uy phong không hề tỏ vẻ phần nộ, khiến cho những người này thanh thế lập tức liền giảm đi phân nửa, bọn họ chỉ ghé vào tai nhau mà thì thầm bàn tán, nhưng là đã muốn không dám la lối nữa.

Bách Tỷ Ngạn lặng lẽ đảo mắt qua những người này, dưới nhãn thần lãnh tỉnh của hắn, những người này ngay cả tiếng thì thầm bàn tán đều yếu đi. Thanh âm của hắn truyền ra ngàn dặm, trong khẩu khí ẩn chứa sự mơ hồ lạnh lẽo bình tĩnh không rõ vì sao, làm cho tất cả mọi người đều im lặng lại.

“Có chuyện gì quan trọng, mà phải tụ tập như vậy ở trước cửa Bách viên ta, giống như đạo phỉ quất hét không thôi? Ta Bách Tỷ Ngạn mặc dù không dám tự cho mình đối với hương lý (quê nhà) tạo cầu lót đường, nhưng là thật tâm nỗ lực tế bần(giúp đỡ người nghèo) trong hoạn nạn, đến tột cùng là có chuyện gì, mà các người lại đến gây sự như vậy?”

Ngữ khí của hắn lạnh lẽo trầm thấp giống như một cơn gió mãnh liệt thổi qua làn da của những người này, tuy rằng không hề động võ, nhưng trên người lại tỏa ra một cỗ hàn khí lạnh lẽo dường như có thể đả thương người bất cứ lúc nào, càng có thể thấy được võ công cao cường được dồn đại của hắn.

Hơn nữa Bách viên chủ vì thôn trấn làm rất nhiều chuyện, ngay cả Huyện lão gia còn phải kính hắn ba phần, đừng nói trận chấn động lần này hắn đã xuất ra tiền của cùng tài lực, mọi người rất rõ ràng. Nếu không có Bách viên chủ nhân, chỉ sợ tình hình đại họa lần đó còn có thể càng nghiêm trọng hơn vài phần, hơn nữa có rất nhiều người, vẫn là nhờ võ công hắn cao siêu mới có thể cứu ra đúng lúc, những người này đối với hắn chỉ có cảm tạ.

Những thôn dân này hai mặt nhìn nhau, thấy ngữ khí của hắn cường thế, tựa hồ đã mất hết hy vọng, có người ủ rũ, có người tuyệt vọng đến mức không ngừng lau nước mắt, cũng có người đã khóc lên.

“Chúng tôi cũng biết đây là chuyện riêng của Bách viên chủ, chúng tôi can thiệp vào chuyện này, tựa hồ cũng khó nói ra nhưng.....nhưng mà.....”

Đồ tể trong thôn, được xưng là Lý Lão Thất tính cách xấu xa nhất hai đôi mắt già nua rưng rưng, ủy khuất vạn phần, “Chúng tôi là muốn tới cầu Bách viên chủ một số chuyện, trong sách có viết thê tử cho dù có xấu đi, cũng không được quăng sang một bên. Bằng không cũng sẽ như Trần Thế Mỹ (4) bị mắng chửi đến thê thảm như vậy, trên sân khấu nếu mỗi lần diễn kẻ xấu xa Trần Thế Mỹ kia vì quyền thế mà cười công chúa, tôi liền mắng tổ tông tám đời của hắn, tôi cũng không muốn phải mắng tổ tông tám đời của Bách viên chủ a.”

Bách Tỷ Ngạn không lên tiếng, tú bà kỹ viện trong thôn cũng đi ra, lúc trước Bách Tỷ Ngạn hỏi nàng, còn lấy từ nàng một chiếc bình nhỏ màu tím, nàng nói ra suy nghĩ trong lòng của mọi người.

“Bách viên chủ, nếu đã muốn là vợ chồng, thật sự là không thể nói bỏ liền bỏ được nha.”

“Đúng vậy, đúng vậy, như vậy rất là đáng thương.” Có người lên tiếng đáp lại.

“Đúng vậy. Bách viên chủ bỏ qua mối lương duyên này, lại càng muốn trẻ tuổi, xinh đẹp, ông trời còn có thể nhìn thấy, chúng tôi cũng nhìn không được.” Có người dậm chân, đại diện đòi chính nghĩa.

“Người ngủ cũng bắt người ta ngủ cùng chỗ, lại còn cùng một chỗ chiếm tiện nghi người ta, hiện tại lại

muốn đá bay người ta, thú một tiểu nương tử mềm mại trẻ tuổi, chuyện này ai cũng nhìn không được.”

“Là ai nhìn không được?” Bách Tỷ Ngạn ngữ khí lạnh lẽo hỏi.

Mọi người người nhìn ta ta nhìn người, cuối cùng vẫn là cử ra Uông bổ đầu. Y đi tới, đối với Bách Tỷ Ngạn ôn hòa thuyết phục, dù sao thần tiên sống chính là niềm tự hào của thành trấn bọn họ. Từ chuyện tránh được ôn dịch, bên ngoài còn đồn đại là bởi vì thần tiên sống ở tại nơi này, nên ôn thần không dám mạo phạm, cho nên mới không cướp lấy mạng người rồi đi.

Tuy nói hơi huyền bí kì dị một chút, nhưng mà thấy thảm trạng của thôn trấn khác, thành trấn này của bọn họ mọi người cơ hồ đều được an toàn, số người chết phi thường ít. Uông bổ đầu nhận định, cái này tuyệt đối là do thần tiên sống trấn giữ nơi này, cho nên tai họa mới không dám tới xâm phạm, đối với thiên uy của Bạch Luật Nghi, y tuyệt đối không dám hoài nghi.

“Bách viên chủ, người từ trước đến nay thái độ làm người khiến tất cả mọi người đều kính nể, nhưng chỉ có một việc này, tuy rằng là đạo đức cá nhân của riêng người, nhưng Bạch đại phu là thần tiên sống từ trên trời hạ phạm xuống đây, lúc trước bao nhiêu người được y cứu sống, các người nếu thực sự đã làm chuyện vợ chồng, lại không thể.....không thể vứt bỏ y, không quan tâm tới y.”

Nói đến phần sau, Uông bổ đầu mặt đỏ lên, chỉ là vì thần tiên sống, y vẫn phải nói, chính là y để nói cho xong mà e lệ không thôi. Đây là chuyện gia đình của người khác, nói ra trước mặt mọi người, thật là cảm thấy khó xử.

END 8

Chú thích:

1. Bát phong suy bất động: Tám gió thổi không động

“Bát phong suy bất động” (tám gió thổi không động) là một giai thoại vui, thâm thúy và tràn đầy thiền vị về mối thâm giao giữa thi hào Tô Đông Pha (1037-1101) và Thiền sư Phật Ấn (1032-1098).

Chuyện kể rằng, một hôm Tô Đông Pha sáng tác được một bài thơ và ông rất hài lòng, bèn cho người đem tặng Thiền sư Phật Ấn lúc bấy giờ đang ở chùa Kim Sơn. Nguyên văn bài thơ của Tô Đông Pha như sau:

Khẽ thả thiền trung thiền

Hào quang chiếu đại thiên

Bát phong suy bất động

Đoan tọa tử kim liên.

Tạm dịch là:

Đảnh lễ Bạc Giác ngộ (thiên trung thiên tức là Phật, Bạc Giác ngộ)

Hào quang chiếu vũ trụ

Tám gió thổi chẳng động

Ngồi vững tòa sen vàng.

Phật Ấn xem qua bài thơ xưng tán cảnh giới giải thoát của Bạc Giác ngộ, thấy chữ nghĩa và ý tứ rất hay nhưng biết quá rõ bạn mình nhờ văn hay, chữ tốt, dùng tâm thức bén nhạy để làm thơ chứ không phải là bậc thượng sĩ thâm nhập nghĩa lý sâu xa của Phật pháp, đạt đến Thượng thừa “Tám gió thổi không động” nên thay vì khen ngợi ngài liền cầm bút phê vào hai chữ “phóng thí” (đánh rắm- hạ phong) và bảo gia nhân đem về trình lại cho Đông Pha. Quả như điều mà Phật Ấn đã dự đoán. Đông Pha sau khi xem lời nhận xét của Phật Ấn xong liền dùng dùng nổi giận, lập tức bươn bả vượt sông sang chùa Kim Sơn để bắt tội Phật Ấn.

Gặp nhau ở bến sông, Đông Pha liền lớn tiếng trách: Bài thơ của tôi sai sót ở chỗ nào mà ngài lại phê vào hai chữ “đánh rắm” kia. Thiền sư Phật Ấn liền cười xuề: Ông nói “Tám gió thổi không động” mà chỉ một cái “đánh rắm” thôi đã bay sang sông rồi. Đến đây, Đông Pha mới chợt hiểu ra mình chưa bắt động.

Về bát phong hay bát thể phong, nghĩa là tám ngọn gió đời, tám pháp ở thế gian hay làm loạn động, mê hoặc lòng người. Theo Từ điển Phật học Huệ Quang, tập I, tr.414, tám ngọn gió ấy gồm:

1-Lợi (lợi lộc),

2-Suy (hao tổn),

3-Hủy (chê bai chỉ trích),

4-Dự (gián tiếp khen ngợi người),

5-Xưng (trực tiếp ca tụng người),

6-Cơ (dựng sự việc giả để nói xấu người),

7-Khổ (gặp chướng duyên nghịch cảnh, thân tâm bị bức bách, khổ não),

8-Lạc (gặp được duyên tốt, thuận cảnh, thân tâm vui vẻ, hân hoan).

Con người thường giao động, thể hiện cảm xúc vui buồn rõ rệt trước những hoàn cảnh thuận nghịch của cuộc sống. Khi được lợi (lợi) thì vui mừng hơn hờ, ngược lại khi bị mất mát, tổn hại (suy) thì buồn bã, tiếc nuối. Khi bị chê bai, chỉ trích (hủy) cảm thấy rất khó chịu nhưng khi được khen ngợi (dự) thì vui thích, hài lòng. Khi được mọi người xưng tán, tung hô (xưng) thì hả hê, ngất ngây hạnh phúc ngược lại khi bị chế diễu, vu khống (cơ) thì hậm hực, bức xúc không yên. Khi những điều không như ý ập đến (khổ) thì đau khổ, thở than và ngược lại khi mọi việc đều thuận lợi như ý (lạc) thì mừng rỡ, vui vẻ.

Cuộc sống của con người chẳng mấy khi được bình an, vì luôn bị tám ngọn gió này chi phối. Do vậy, muốn thiết lập hạnh phúc và an vui trong đời sống chúng ta phải giữ vững tâm ý khi tiếp xúc, đối diện với tám ngọn gió này. Đại thừa vô sanh phương tiện môn (Đại chính 85, 1247 hạ) chỉ rõ: “Nếu thân tâm vắng lặng an ổn thì tám gió thổi không động”. Cũng như chuyện “gió động hay phước động”, thì ra tâm người động chứ gió và phước chỉ là chuyện bên ngoài. Những giao động của tâm thức như là sóng nhưng bên dưới sự âm ào đó là yên lặng. Phải quán sát liên tục để thấy rõ bản chất của tám ngọn gió đời ấy tuy thường xuyên thổi đến nhưng thực chất chỉ là ở bên ngoài, bởi vì mình đeo bám, bị dính mắc nên mới bị chúng chi phối. Mặt khác, bát phong vốn vô thường nên có đó rồi lại không đó. Vì thế, được hay mất, khen hay chê, đau khổ hay vui sướng cũng đều tương đối, không có gì trường cửu. Nhờ thường xuyên quán sát với trí tuệ như thế nên khi được cũng không quá mừng, lúc mất cũng không quá buồn, được khen không kiêu, bị chê không giận v.v... thì có thể chế ngự được bát phong. Sống vững chãi và thanh thoi trong vô vẩn biến động thuận nghịch của cuộc đời là điều có thể thực hiện được nhờ thực tập và thành tựu tuệ quán về ba sự thật Vô thường- Khổ-Vô ngã của vạn pháp.

2. Khí định thần nhàn: Tinh thần vẫn ổn định, thần sắc như không có chuyện gì, trong này ý như là anh Ngạn vẫn rất bình tĩnh khi nghe nữ đầu bếp oán trách.

3. Nhân trung chi long: Câu này theo như ta hiểu nghĩa là: rồng trong loài người. Ý nói về nhân vật tài giỏi, kiệt xuất hơn hẳn người bình thường.

4. Trần Thế Mỹ: Là phò mã Trần Thế Mỹ, đỗ tân khoa trạng nguyên rồi kết hôn công chúa, cho người ngầm giết chết vợ con ở nhà. Sau bị Bao Công xử tội chết.

Tóm tắt vụ án:

Tân khoa trạng nguyên Trần Thế Mỹ tài học xuất chúng, được thái hậu thưởng thức và chiêu làm phò mã, cả nước cùng ăn vui. Thôn phụ Tần Hương Liên mang theo 2 đứa con là Xuân Ca và Đông Muội vượt ngàn dặm đến kinh thành tìm chồng, thì ra đó chính là vợ và con của Trần Thế Mỹ.

Vốn là phò mã nên Trần Thế Mỹ đã không nhận vợ con và sai người đuổi họ đi.

Dưới sự giúp đỡ của Triển Chiêu, cô tới được công đường nhờ Bao đại nhân phán xét minh oan cho cô. Bao Công biết rằng phò mã bỏ vợ con cưới công chúa là phạm tội khi luân, lại nghĩ đến Tần Hương Liên và hai

đứa con không nơi nương tựa. Ông có ý khuyên Trần Thế Mỹ quay đầu. Không ngờ Trần Thế Mỹ lại phái Hàn Kỳ giết hại ba mẹ con. May được Triền Chiêu tới cứu kịp thời. Hàn Kỳ cũng ăn năn những việc mình đã làm, mang đao đồng vốn là vật trong phủ Phò Mã làm vật chứng để tố cáo tội ác của Trần Thế Mỹ.

Bao Chứng rất tức giận bầy kế cho Trần Thế Mỹ tới công đường Khai Phong hỏi tội. Trần Thế Mỹ y vào sự che chở của vợ và thái hậu sau lưng nên không coi ai ra gì. Đúng vào lúc phán xét Trần Thế Mỹ, Thái hậu và công chúa tới đòi người. Bao Chứng không biết làm thế nào thì Tân Hương Liên kêu oan và than thế gian này không có thanh thiên, nét mặt của Bao Chứng thay đổi hẳn. Ông cởi bỏ nón quan trên đầu và xử chém Trần Thế Mỹ dưới long đầu đao.

## 10. Chương 9

Editor: Magi điền (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

Lúc này, bởi vì đằng trước Bách viên xảy ra chuyện lớn như vậy, Bách Tỷ Ngạn thì đã đi ra đối mặt với người dân trong thôn. Bạch Luật Nghi đã ở phía sau cũng biết được người dân đang tụ tập bên ngoài, nhưng y lại không rõ mọi người vì chuyện gì mà tụ tập như vậy, liền cũng đi ra ngoài xem náo nhiệt, chân trước vừa mới bước đến cửa, chợt nghe thấy tiếng của Uông bổ đầu, khiến y thiếu chút nữa đâm vào vách tường mà tự sát.

Đây.....đây rốt cuộc là đang xảy ra chuyện gì? Tại sao mà người trong thôn lại biết gian tình giữa y với Bách Tỷ Ngạn? Lại còn ồn ào đến mức ngay cả Uông bổ đầu cũng biết. Uông bổ đầu này không phải bình thường rất bận việc công hay sao, một tháng muốn gặp một lần cũng khó, nếu ngay cả hắn cũng biết, vậy.....Chuông báo động trong đầu y chợt reo lên, hẳn là toàn bộ người trong trấn đều đã biết rồi.

“Đúng đúng, cha không thể làm vậy, Luật Nghi đại ca đã là nương của ta, ta không cần một nương khác!”

Bách Ngũ Hồ liền xông ra ngoài, nắm tay nhỏ bé nắm chặt lại, đứng bên cạnh những người trong thôn đang ở đây, dùng cảm đối diện với Bách Tỷ Ngạn, người từ trước đến nay luôn bắt cẩu ngôn tiểu. (nghiêm túc)

Bạch Luật Nghi thiếu chút nữa té xỉu, cái gì? Ngay cả A Hồ cũng biết rõ sao, chuyện tình phát sinh giữa bọn họ sao mà mọi người đều rõ ràng như vậy? Chuyện này rốt cuộc là ai nói, bình thường bọn họ tuyệt không lộ liễu như thế, y thực sự rất tự kiểm chế bản thân, cẩn trọng trong chuyện đồng tính luyến ái, cũng không hề để lộ ra cái gì.

Trương Trung với nữ đầu bếp đứng bên phía người dân, khẩu khí mạnh mẽ, “Đúng vậy, chuyện viên chủ cùng Bạch đại phu mọi người đều biết.....”

Ngô a, nghe đến câu “mọi người đều biết”, Bạch Luật Nghi đã cảm thấy chính mình không còn mặt mũi

mà sống trên đời nữa, y nhón mũi chân chuẩn bị chạy, nói chung trước tiên phải rời khỏi hiện trường cái đã, lòng bàn chân nhấc lên, thời điểm đang chuẩn bị nhanh nhanh chuẩn đi, thì bị người ta gọi lại.

“Luật Nghi đại ca người đừng đi, chúng ta tất cả đều đứng về phía người!”

A Hổ nhìn về phía thân ảnh của y, thanh âm trẻ con vang cao, làm cho trong chốc lát toàn bộ ánh mắt đều dừng ở trên người đương sự là y, Bạch Luật Nghi cảm giác như trên người mình bị đốt lên hàng nghìn cái lỗ, đi cũng không được, mà không đi cũng không xong, thật xấu hổ quá đi.

“Gian tình” của y cùng Bách Tỷ Ngạn tại sao dường như mỗi người đều nắm rõ trong lòng bàn tay, đến tột cùng chuyện tốt này là tên hỗn đản nào nói ra? Hắn muốn nói ra, cũng không cần nói với toàn bộ bố chồng, a ma, thúc thúc, bá bá, đại thẩm, tỷ tỷ trong thôn a!

Y tức giận đến mức như bão tố mà nói ra, kể cả mọi người có xông lên tấn công, y cũng mặc kệ, chuyện xấu hổ như vậy, ngay cả tiểu hài tử đều biết rõ. Đây rốt cuộc là do ai truyền ra, cho dù có chết y cũng phải chết một cách minh bạch.

“Rốt cuộc là ai nói ra? Là tên hỗn đản nào? Cưng nhiên dám đem chuyện tình của ta cùng Bách Tỷ Ngạn nói cho toàn bộ mọi người biết.”

Mọi người ngây ngốc một chút, lập tức lại ngời nhìn ta, ta nhìn người, đồ tể Lý Lão Thất thấy y nổi cơn giông bão, gãi gãi đầu, vội vàng khuyên nhủ: “Bách đại phu, ngài đừng sinh khí lớn như vậy, đây.....Đây là ta nghe người khác kể lại.”

Người kia cũng gãi đầu, cẩn thận ngấm lại, sau đó nói ra một cái tên khiến Bạch Luật Nghi cả người chấn động.

“Ta nhớ rõ là Bách viên chủ nói nha.”

Một vị phụ nhân khác cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, là Bách viên chủ nói nha. Lúc trước Bách viên thừa phòng, hắn nói mặc dù có phòng, nhưng mà không muốn chia lìa Bạch đại phu, cho nên khẳng định phải ở cùng một phòng. Bởi vì vợ chồng vốn nên ngủ một chỗ, chính là bởi vì trong trấn đang rất hỗn loạn, bởi vậy chuyên riêng tư cá nhân đành gác lại một bên, còn trước tiên phải thu xếp ổn thỏa đã, sau này nhất định sẽ thỉnh các vị uống rượu mừng.”

Tú bà cũng dùng sức gật đầu nói: “Bách viên chủ lúc trước cũng hỏi lúc hai nam tử ân ái có phải cần bí phương gì không, ta liền đem bình dược du cao cho Bách viên chủ, vợ chồng hòa hợp chính là nhân luân chi thường, nhưng hắn bảo là không đành lòng nhìn ngài khó chịu, ta lúc ấy còn khen ngợi hắn không những quan tâm lại còn có lòng chăm sóc như vậy.”

Nữ đầu bếp giống như vừa nhớ tới cái gì liền nói: “À đúng rồi, lần trước viên chủ còn dặn dò chúng ta ngàn vạn lần không được đánh thức Bạch đại phu, nói là ngài ban đêm rất mệt mỏi, tân nương đều là như vậy, để cho ngài ngủ thêm chút nữa, còn nói đêm qua làm cho ngài mệt mỏi quá mức.” Nhắc đến chỗ mấy chữ

“đêm qua”, “mệt mỏi quá mức” này, nữ đầu bếp còn xấu hổ đỏ bừng mặt.

Trương Trung cũng theo đó nhắc lại những lời trước đây Bách Tỷ Ngạn đã nói, “Đúng vậy, viên chủ còn nói thế này, hẳn nói thẳng ra trong nhà thân phận đại phu tương đương với thân phận Thiếu nữ nãi nãi, có chuyện gì chỉ cần xin chỉ thị của y là được, mà, ám chỉ Thiếu nữ nãi nãi, không chỉ có ý tứ kia đâu. Hơn nữa tỷ nữ đều nói viên chủ chỉ cần qua một đêm, quần áo sẽ rất dơ, viên chủ bảo chính là do Bạch đại phu nhiệt tình như hỏa, hai người như tân hôn yền nhĩ (vợ chồng mới cưới) (1) thế kia, tất nhiên là không thể kiềm chế được rồi.”

Thanh âm Trương Trung dần có điểm nhỏ đi, đây quả nhiên là sức mạnh của tân hôn yền nhĩ thực sự rất lớn, bằng không hẳn như thế nào cũng không thể tưởng được đến việc viên chủ dù đã mai khai nhị độ (2), lại vẫn không thể khống chế được, chắc chắn là do Bạch đại phu yêu kiều mê người. Hơn nữa gần đây Bạch đại phu da dẻ trắng nõn, khí sắc hồng nhuận, trong lòng hẳn biết rõ ràng, tuyệt đối không chỉ là do nữ đầu bếp làm những món ăn dưỡng sinh, mới khiến cho y bỗng trở nên xinh đẹp hơn vài phần.

“Nói thật ra là, tiểu nhân còn nhận không ra đây là Viên chủ luôn lãnh khốc như tảng băng, mà lại làm bắn nhiều chỗ như vậy, xem ra Bạch đại phu không phải chỉ là nhiệt tình như hỏa bình thường. Y phục bị vậy bắn kia tiểu nhân cũng đã xem qua, rất nhiều chỗ bị bắn tung tóe, thể lực của người trẻ tuổi, thật là không giống với chúng tiểu nhân.”

Bạch Luật Nghi đỏ mặt lúng túng, phải giải thích cho mọi người cái loại chuyện loạn thất bát tao này, y không thể mở miệng được, nhưng bọn họ nào có làm được khoa trương như vậy!

Cuối cùng, tiếng của A Hổ đã ngăn cản đập tan cuộc đối thoại của mọi người, khiến cho Bạch Luật Nghi hận không thể có một cái lỗ trên mặt đất, để có thể chui xuống dưới trốn đi, không bao giờ xuất hiện trước mặt những người này nữa.

“Cha còn ôm ta vào phòng, khi đó Luật Nghi đại ca toàn thân đều không mặc quần áo, mê man nằm trên giường của cha. Cha bảo là sẽ cấp cho ta thêm một muội muội nữa, lớn lên sẽ rất giống Luật Nghi đại ca? Hay là lớn lên sẽ giống mình? Đây không phải ý nói Luật Nghi đại ca chính là nương của ta sao?”

Ngô oa, y phải ngay lập tức bị đụng chết, bị xe cán chết, bị xe ngựa giẫm lên, bị hỏa tiễn nổ chết, bị lựu đạn bắn chết, chết kiểu gì cũng được, chỉ cần có thể làm cho y được giải thoát, cái gì y cũng nguyện ý.

Y đối với Bách Tỷ Ngạn, tức giận đến nỗi không nói nên lời, thì ra tất cả gian tình của bọn họ đều do Bách Tỷ Ngạn nói ra. Hơn nữa hẳn đối với mỗi người đều nói siêu khoa trương, ái muội. Ai cũng sẽ tin tưởng vào biểu tình băng lãnh duy nhất trên mặt hắn, nếu ngữ điệu nói về một chuyện gì hơi lạ, cũng không ai sẽ hoài nghi tính chân thực trong lời hắn nói.

Được, y thừa nhận, y là có hảo hảo dùng miệng, lấy tay làm cho Bách Tỷ Ngạn có vô số những thể nghiệm \*\*\* mới, nhưng mà tuyệt đối không có khả năng bắn đầy lên y phục như vậy, cứ hay nói giỡn, nam nhân làm sao có thể bắn ra nhiều như vậy, cũng không phải là nhổ ra nước bọt nha.

Hơn nữa bọn họ chỉ có cái ngày ấy mới chân chính làm chuyện đó, cho nên cùng không có chuyện y bị thao

cho mệt đến mức không đứng dậy được, tất cả đều là do Bách Tỷ Ngạn bịa ra. Hắn căn bản chỉ e người khác không biết quan hệ của bọn họ mà thôi, cho nên mới đi xung quanh tung tin đồn nhảm.

“Người rốt cuộc là bị làm sao vậy? Người chỉ kém không lớn tiếng để cho cả thiên hạ này biết, đi xung quanh công khai quan hệ của ta với người, người với ta làm chuyện đó có cần phải nói cho tất cả mọi người đều biết không? Hơn nữa chỉ mới có 2 lần mà thôi, người nói làm như chúng ta đêm nào cũng hảo hảo “yêu nhau” như vậy.”

Bạch Luật Nghi phát hỏa, tiếng mắng rung trời, hơn nữa tất cả đều hướng tới Bách Tỷ Ngạn về mặt bình tĩnh mà mắng, còn Bách Tỷ Ngạn nghe y lên cơn phần nộ mắng mỗ, sắc mặt vẫn như cũ không thay đổi, hắn lại còn bày ra bộ dáng không biết hối cải, càng nhìn càng làm cho người ta thêm sinh khí.

“Người hiện tại lúc này còn giả câm giả điếc, người tên hỗn đản này, tất cả hết thảy đều là do người nói, đúng hay không?”

Mọi người ở đây tất cả đều nín thở ngưng thần, thân sĩ địa phương nhìn thấy vợ chồng Bách Tỷ Ngạn cãi nhau như diễn kịch hài. Bách Tỷ Ngạn khoanh hai tay trước ngực, ánh mắt trầm mặc bình tĩnh dời về phía Bạch Luật Nghi, sau đó nói với ngữ điệu chậm rãi kéo dài thanh âm.

“Ta cũng có nỗi khổ riêng.”

Lời vừa nói ra, khiến cho các hương thân phụ lão trong thôn khởi binh đến đây vấn tội tất cả đều mở to hai mắt. A Hồ có chút do dự nhìn cha, cha hắn chỉ đứng đó, nhưng khí thế đã vượt hơn rất nhiều người. Cha tựa như thần tiên hạ xuống phạm trần, như thế nào cũng nhìn không ra hắn có nỗi khổ gì.

Mà Trương Trung cùng nữ đầu bếp cũng há to miệng, vì cái gì viên chủ nhà mình lại nói một câu như vậy khiến người ta nghe xong còn cảm thấy thật mơ hồ, rõ ràng chính hắn muốn quăng Bạch đại phu đi, thú một khuê nữ như hoa, hiện tại lại phun ra một câu này, cứ như là hắn có hàng ngàn hàng vạn lần ủy khuất, nỗi khổ chất chứa trong đáy lòng.

“Khổ.....Đau khổ?” Bạch Luật Nghi tức giận đến mức khóe miệng cũng run lên, “Ta thấy người là nói năng vô căn cứ! Người căn bản là bịa đặt sinh sự, chỉ e thiên hạ bất loạn, tốt nhất là để mọi người trong thiên hạ đều biết quan hệ của chúng ta luôn đi.”

“Người là tiên nhân được thiên thượng phái xuống, tuy rằng để tế khổ cứu nạn, nhưng mà tâm hơn phân nửa không ở nơi này, thường nói những lời ta nghe không hiểu, thường làm những chuyện mà ta cũng nhìn không hiểu. Nếu mà hỏi người, lúc người tâm tình tốt mới trả lời, lúc tâm tình không tốt sẽ không thềm mở miệng. Người cùng ta lúc đó đã có phu thê chi lễ, vốn chính là vợ chồng, thế nhưng người lại đối với phu quân giấu diếm lai lịch của mình, nói là mang theo trách nhiệm đến lúc cũng phải quay về, ta không biết nhà mẫu thân của người ở nơi nào, vạn nhất người thật sự thu dọn áo quần trở về, ta đi chỗ nào đòi người?”

Không thềm nghe hắn nói cho xong, vừa nghe hắn nói ra, liền bực bội đánh tới một chỗ, vợ chồng cái gì, hắn sao có thể dễ dàng gọi như vậy, Bạch Luật Nghi nghe xong sắc mặt đỏ bừng.

“Ai là vợ chồng với người, không biết xấu hổ, đây chỉ là một đêm tình mà thôi.”

Y lại tiếp tục lớn tiếng cãi lại, Bách Tỷ Ngạn rõ ràng là muốn gây lộn, y sẽ không nhận thua, rõ ràng là hấn muốn bỏ mặc mình để thú nường tử, thế mà hiện tại cách hấn nói, giống như y chính là lão bà của hấn, mà lão bà này lại bỏ hấn trong lòng luôn muốn chạy về hiện đại, khiến cho hết thấy đều là lỗi của y.

Nghe thấy y nghiêm từ phủ nhận, Bách Tỷ Ngạn thanh âm ngưng trọng, giống như đao kiếm chặt ngang cái cây, phi thường sắc bén, ánh mắt hấn cũng lộ ra hờn giận đối với việc y không chịu thừa nhận, đã ngủ cùng một chỗ, đương nhiên phải là vợ chồng.

“Chúng ta đương nhiên là vợ chồng.”

“Cái rắm, ai là vợ chồng với người, chỉ mới ngủ chung 2 lần mà thôi, người không có lão bà mười năm nay, chẳng lẽ không đi triệu kỹ hay làm cách gì đó để phát tiết sao? Hoặc là ở nhà dưỡng nữ tỳ xinh đẹp linh tinh gì đó. Đừng nói người mười năm nay, chỉ có cùng ta làm chuyện đó, ta thật sự không tin đâu.”

Thôn dân hít một hơi, rồi rít người nhìn ta, ta nhìn người, đến ngay cả Trương Trung lúc nghe đến hai chữ “Triệu kỹ”, cũng há hốc mồm không khép lại được, nữ đầu bếp lại liên tục lắc đầu, bây giờ mới hiểu tại sao Bách viên chủ lại nói hấn có nỗi khổ riêng.

Mà Bạch đại phụ nói chuyện cũng quá quá..., quả thực là hướng Bách viên chủ tát ô vẩy mực (aka bôi tro trát trấu) mà, cổ làm vẩy đen nhân cách Bách viên chủ, cái này thực đúng là bảo người ta bịt tai cũng không được đi.

A Hồ thanh âm trẻ con the thé nói: “Trong nhà không có nữ tỳ xinh đẹp đâu, Luật Nghi đại ca sao có thể hoài nghi cha là loại người này? Cha rất đáng thương, vậy mà lại bị nói thành như vậy.”

“Đúng vậy, Bạch đại phụ hơi quá đáng, sao lại nói khó nghe như thế, thái độ làm người của Bách viên chủ không ai không biết, hấn đỉnh thiên lập địa (đầu đội trời chân đạp đất), là nam tử hán chân chính, cũng không phải là cái loại đàng đở tử ở bên ngoài thấy sắc là mê muội đâu.” Uông bổ đầu nghe không lọt tai cũng lên tiếng bảo vệ sự trong sạch của Bách Tỷ Ngạn, nhân cách của Bách Tỷ Ngạn hấn có thể làm chứng, đánh chết hấn, hấn cũng không tin Bách viên chủ lại đi câu lan kỹ viện.

Đại thẩm đứng bên cạnh cũng gật đầu nói: “Đúng vậy, Bách viên chủ thái độ làm người đứng đắn trong sạch, cho dù có nữ nhân không đứng đắn nằm trên giường hấn, hấn cũng sẽ không thềm liếc mắt một cái.”

Tú bà kỹ viện đứng một bên cũng ra sức nói thêm vào: “Đúng vậy, trong thôn có bao nhiêu nam nhân vào nơi đó của ta, đến bao nhiêu lần, ta đều nhớ rõ ràng, mắt ta còn không mờ đến mức Bách viên chủ đến chỗ ta tìm hoan, ta còn nhận không ra hấn.”

“Đúng vậy, Bạch đại phụ, ngài như tại sao có thể hoài nghi thái độ làm người của Bách viên chủ, còn nói những lời không lọt tai như vậy, đây không phải là những lời mà vợ hiền nên nói.” Cũng có người bắt đầu trách y.

“Đúng nha, Bạch đại phu, ta thấy Bách viên chủ muốn thú thê, căn bản là bị ngài làm cho tức giận đi! Ngài cứ mở mồm ra là lại nói năng xằng bậy một hồi, nam nhân nào chịu được.” Cũng có người bắt đầu mắng y.

“Đúng, có loại nương tử chua ngoa thế này, cũng không trách được vì sao tướng công muốn ra bên ngoài tìm hoan. Bách viên chủ không sai, sau này chuyện riêng tư Bạch đại phu chắc chắn cũng có thể nói càng khó nghe hơn, trách không được Bách viên chủ cứ luôn trưng ra bộ mặt đau khổ nhưng không có chỗ kể như thế.” Cũng có người bắt đầu đồng tình với Bách Tỷ Ngạn.

“Đúng vậy, đúng vậy, Bách viên chủ rõ ràng rất chính trực trong sạch, Bạch đại phu đúng là muốn ngậm máu phun người, còn nói khó nghe đến như vậy, cũng không lạ vì sao Bách viên chủ khó mở miệng trả lời, rõ ràng là hết hy vọng nên mới ra ngoài tìm ái nhân.”

Vốn những người này là vì y mà tức giận, nhưng hiện tại tất cả đều chĩa mũi nhọn vào y, Bạch Luật Nghi rốt cũng cũng biết được cái gì kêu vạn phụ sở chỉ (3), y hận đến thiếu chút nữa hộc máu, Bách Tỷ Ngạn này bóp méo sự thật, hại mọi người đều nghĩ bọn họ là vợ chồng cũng liền thôi đi, y hiện tại làm sáng tỏ, ngược lại bị mọi người nhìn bằng ánh mắt đó, hẳn đây là mượn người chọc người.

Bách Tỷ Ngạn nghe được lời êm tai, còn chấp tay hành lễ: “Cảm tạ các vị hương thân, ta cũng không biết là hiểu lầm chỗ nào, đến nỗi dân chúng lại dẫn nhau đến trước Bách viên, nhưng điều này cũng chứng tỏ mọi người đối với ta rất quan tâm, mà Bách mỗ là thật tâm muốn thú thê, nhưng không có thỉnh người nào làm mai, bởi vì ta hiện tại một lòng chỉ yêu có một người là Bạch đại phu, cho dù bị y cấu gắt vô cớ, không chịu lượng thứ ngoài miệng chửi rủa, nhưng mà ta vẫn một lòng theo đến hết đời. Trước kia ta đối với nương tử đã chết của ta như thế nào, hiện tại đối với Bạch đại phu như thế ấy, tuyệt đối sẽ không có dị tâm.”

Bạch Luật Nghi trừng lớn hai mắt, người này từ trước đến nay trầm mặc ít nói, một ngày nói ít đến mức có thể đếm được, hơn nữa nam nhân này ở trên giường nói chưa đến mười câu, có thể lưu loát mà nói ra một đồng lời nhảm như vậy, hơn nữa hiển nhiên còn nhận được sự hoan nghênh lớn hơn của nhóm hương dân, chỉ nghe thấy tiếng vỗ tay bắt đầu rộ lên, vang thấu chân trời, chấn vang mái nhà, có có người còn gào lên.

“Nói thật hay nha, người thật khiến cho lão mỗ mở rộng tầm mắt, cũng là nam tử hán chân chính duy nhất mà ta từng gặp.”

“Nghĩ kỹ xem, có được tướng công như thế này, ta chết cũng muốn đi theo hắn, Bạch đại phu ngài đừng bỏ lỡ xuân hảo nhân duyên này a.” Có một nữ nhân bộ dáng như muốn té xỉu, hai con ngươi tràn ngập sùng bái hướng về phía Bách Tỷ Ngạn, hiển nhiên đã bị mấy lời nhảm nhí của hắn câu luôn hồn phách.

“Nguyên bản cứ nghĩ Bách viên chủ cá tính hàn khôc, không ngờ được lại quan tâm chăm sóc chu toàn như vậy.” Một nữ nhân vẻ mặt đã nhanh bị mê hoặc, “Tên tử quỷ nhà ta còn không so được với một cộng lòng tơ của Bách viên chủ.”

“Lão bất tử nhà ta, căn bản ngay cả so với lòng chân của Bách viên chủ còn kém hơn!” Có một lão bà, còn oán giận trách móc lão công, ca ngợi Bách Tỷ Ngạn rất tốt.

Rốt cuộc hiện tại đang là cái tình huống gì đây! Bạch Luật Nghi thật muốn đánh xỉu chính mình.

“Từ từ, các người đều hiểu lầm rồi, ta cùng Bách Tỷ Ngạn không phải loại quan hệ này!” Y lớn tiếng vì chính mình kêu oan.

“Các vị hương thân, Bạch đại phu tự cho mình là thần tiên từ trên trời hạ phàm xuống nhân thế, đối với ta thái độ khinh thường, ta cả đời này trong sạch liêm khiết, chẳng lẽ thật sự không xứng với y hay sao?”

Lời Bách Tỷ Ngạn nói ra giống như lời kịch buồn nôn nhất trên sân khấu, khiến cho trông mắt Bạch Luật Nghi thiếu chút nữa lặn xuống dưới, người này không có khả năng là Bách Tỷ Ngạn, không có khả năng, hắn như thế nào có thể nói ra loại lời nói siêu buồn nôn thế này, ngay cả nam diễn viên thần tượng ngu ngốc trên TV cũng không nói được.

“Xứng đôi, đương nhiên là xứng đôi, Bạch đại phu ngài hơi quá đáng. Cho dù ngài là thần tiên sống trần thủ nơi này, cũng không thể làm cho Bách viên chủ đau buồn thương tâm như vậy.”

“Đúng vậy, nhân cách của Bách viên chủ trời có thể minh giám, ngài nếu dám bỏ rơi Bách viên chủ, chúng ta sẽ không bao giờ tin vào thần tiên, thượng giới tồn tại nữa.”

“Đúng vậy, loại chuyện này là không đúng với đạo trời, nếu thật sự xảy ra, chúng ta đây về sau sẽ không tin có công đạo công lý gì nữa.”

“Chờ một chút, muốn thú nường tử là Bách Tỷ Ngạn, ta mới là người bị vứt bỏ? Các người làm sao mà đều hướng về phía ta mắng, ta mới là người bị hại mà.”

Y như cơn thịnh nộ thốt ra, vừa nói ra, dân chúng lập tức im lặng, mà y cũng không chịu để nước mắt rơi xuống. Đáng giận, y mới không yếu đuối như vậy, y mới không yêu cái tên cổ đại kia! Y dùng lực dùng hai ống tay áo lau hai mắt của mình, y chết cũng sẽ không để cho nước mắt rơi xuống.

“Nhưng mà Bách viên chủ nói không phải, hắn nếu nói không phải, hắn là.....hắn là không phải đâu.”

Người vừa nói không được tự tin cho lắm, dân chúng đem ánh mắt hướng đến trên người Bách Tỷ Ngạn liếc trộm, hy vọng hắn giải thích, Bách Tỷ Ngạn nói: “Ta vừa mới nói qua, không biết là ai hiểu lầm, ta vẫn chưa muốn thú thê.”

“Nhưng mà âu ba tang (nói về phụ nữ trung niên, già trên 60 tuổi) kia, rõ ràng đã nói A Hồ sắp có nường mới.” Nếu hắn chết không chịu thừa nhận, thì y đành phải đem hết thấy tất cả nói ra hết.

Bách Tỷ Ngạn vẻ mặt đạm nhiên nói: “Ta cũng không biết vì sao bà ấy lại nói như vậy, ta chỉ là hỏi bà ấy có phải là quen biết rất nhiều cô nường năm nay đến tuổi lấy chồng, đường đệ bà con xa của ta năm nay vừa mười tám, đang muốn cưới vợ, chỉ là trong thành không có ai mà hắn thích, bởi vậy mới muốn nhờ bá mẫu quen biết rộng giúp đường đệ mai mối, chỉ như vậy mà thôi, không ngờ bà lại hiểu lầm, làm sao biết

được người sẽ hiểu lầm, sau đó tin tức lại truyền ra ngoài, a Hổ hiểu lầm, mọi người trong Bách viên đều hiểu lầm, đến cả mọi người trong trấn cũng đều hiểu lầm.”

Chỉ một câu hiểu lầm đã giải thích được hết thấy, người trong trấn tất cả đều lý giải được, cũng dần tiêu tan, dù sao không có chuyện gì là tốt rồi, chỉ là hiểu lầm thôi mà.

“Nếu Bách viên chủ đã nói là hiểu lầm, Bạch đại đại phu cũng nên hảo hảo nhận lỗi, sau đó phu thê nối lại tình xưa, đừng bao giờ nói về chuyện rời đi nữa, bằng không Bách viên chủ đương nhiên sẽ lại phạt phòng lo lắng.”

“Đúng nha, Luật Nghi đại ca rõ ràng vì chuyện cha muốn thú thê mà nằm trong phòng khóc cả buổi chiều, lúc đi ra hai mắt đều sưng lên, cho nên Luật Nghi đại ca hẳn là cũng rất thích cha ta.” A Hổ kiêu hãnh nói ra chuyện thực tế tận mắt chứng kiến.

Vừa nghe thấy lời ấy, ánh mắt Bách Tỷ Ngạn nhìn y, thanh âm nồng đậm trầm thấp, ngữ điệu nghe như thế nào, chính là có điểm đặc chí, vui đến mức không tự kìm hãm lại được.

“Thì ra là người khóc cả một buổi chiều?”

Bạch Luật Nghi cả khuôn mặt bạo hồng: “Không.....Mới không có, như thế nào có thể! Ta tùy thời có thể quay về hiện đại, như thế nào có thể vì người cổ đại này.... ”

“Ai nha, Bạch đại phu, không cần nói tiếp việc ngài phải quay về thiên thượng đi, nói như vậy ái tình của Bách viên chủ lấy cái gì kham nổi đây.”

“Đúng nha, sống ở phạm trần chỉ ao ước được làm uyên ương không ao ước cuộc sống thần tiên, Bách viên chủ nhất định sẽ đau khổ vì ngài.”

Bạch Luật Nghi gương mặt vừa hồng lại xanh, hai con ngươi trong ánh mắt kia của Bách Tỷ Ngạn như một đầm hồ sâu không thấy đáy đang dỗi theo y, thấy y tâm hoảng ý loạn, người bên ngoài nói cái gì y căn bản là nghe không thấy, mà Bách Tỷ Ngạn lại không coi ai ra gì sải bước hướng đến y, người bên ngoài cũng nhất loạt nhường đường. Sau đó hắn tới bên người y, dùng sức ôm lấy thắt lưng y, ghé vào lỗ tai y thì thầm với thanh âm tê dại như muốn lấy mạng người, nhưng cũng làm y tức giận đến sắp bạo phát.

“Nguyên lại người vì ta khóc lâu như vậy? Mắt khóc đều sưng hết lên, may là hôm nay đã hết sưng.”

“Ai khóc vì người, người đừng có mà ngựa không biết đường dài.” (cái này em Nghi nói là chế lại từ câu thành ngữ Đường dài mới biết ngựa hay ấy) Y có bị đánh chết cũng không chịu thừa nhận vì hắn mà khóc, cho dù là thật đi chăng nữa, giờ phút này tuyệt đối không thể thừa nhận.

Nhưng mà y càng không thừa nhận, Bách Tỷ Ngạn sắc mặt lại càng ôn nhu, người bên ngoài trộm cười nhìn sắc mặt lại càng rõ ràng, cuối cùng y rốt cuộc là không chịu nổi tình cảnh quỷ dị này, ở cổ đại long

dương phát triển như vậy sao? Vì cái gì tất cả mọi người không cảm thấy được y với Bách Tỷ Ngạn ở một chỗ không hề thích hợp.

“Ta cùng Bách Tỷ Ngạn đều là nam nhân, vì sao các người đều không cảm thấy kỳ quái chứ?” Y rất cục cựa cũng nói ra suy nghĩ trong lòng, ta van các người, phiền mọi người suy nghĩ một chút được không, ngay cả ở hiện đại mọi người có cởi mở thế nào, cũng không thể giống như người dân trong trấn đều ủng hộ đồng tính luyến ái giống như chuyện tốt vậy?

Vừa nói đến vấn đề này, mọi người hai mặt nhìn nhau, sau đó bàn tay giơ lên loạn vung, thiếu chút nữa cười đến vỡ bụng.

“Bạch đại phu, ngài thật quá buồn cười nha!”

“Đúng vậy, ngài thật là buồn cười, thần tiên có thể là nam hoặc có thể là nữ, ngài chính là hóa thân thành nam nhân mà thôi, ngài là thần tiên, đã sớm không có ý kiến về vẻ bề ngoài rồi.”

“Àn, thần tiên không phân biệt nam nữ, ta lúc trước còn cảm thấy được hai nam tử cũng có chút là lạ, sau này Bách viên chủ cho ta biết thần tiên không phân nam nữ khác biệt, chỉ có những người lễ giáo cổ hủ mới có thể cố chấp về bề ngoài, lập tức khiến cho ta hiểu ra, Bách viên chủ quả nhiên cùng tiên nhân ở chung một chỗ đã lâu, ngay cả cách nghĩ cũng tiên hóa.”

Thư sinh đọc sách nhiều nhất trong trấn nói ra tiếng lòng của mọi người, hơn nữa mọi người còn gật đầu như bầm tỏi, vẻ mặt biểu lộ sự khâm phục, coi như hắn đã nói ra tiếng lòng của mọi người.

“Người!”

Bạch Luật Nghi kinh hách nhìn nam nhân trước mặt, người này nói không nhiều lắm, gần như là loại nam nhân trầm mặc như kim loại, sẽ không phải là nam nhân mưu mô, âm hiểm nhất thành trấn này đi!

Y bắt đầu lý giải được nam nhân này đang muốn làm trò xiếc gì, hắn đem y tiên hóa, tùy ý đem hư danh thần tiên sống này treo trên người y, một bên hướng tới những người không biết tuyên truyền quan hệ vô cùng ái muội giữa hắn với y, hơn nữa đã có phu thê chi thực, về mặt khác lại ở trước mặt y giả làm bộ dáng bình thường, khiến cho y không có tư tưởng đề phòng, không phát hiện được hắn ở bên ngoài làm hảo sự gì.

Hắn thân là người đứng đầu Bách viên, nếu là thực sự cùng nam nhân ở một chỗ, tuy rằng không phải không được, nhưng mà sẽ phải chịu đựng miệng lưỡi thế gian, chỉ sợ A Hồ ở bên ngoài bị ảnh hưởng, nếu mà có người nói lung tung, chiếu cá tính của A Hồ, nhất định sẽ rất khổ sở.

Cho nên hắn tiên hóa y, còn tẩy não những người này, nói với họ thần tiên không phân biệt nam nữ. Nếu đã không phân biệt nam nữ, tự nhiên cũng chỉ là hắn cũng thần tiên một chỗ, mà hai người cũng không phải long dương thật sự.

Người này bí mật tiến hành âm mưu cho đến bây giờ không biết là lâu bao nhiêu, bắt đầu từ trận động đất lần trước sao? Hắn cũng thật quá nham hiểm đi.

Bởi vì có một đồng người coi y như thần tiên, cho nên tất cả việc này đều tiến hành thật sự thuận lợi, sau đó hắn lại kêu bá mẫu kia đến đây, khiến cho gà bay chó sủa, chính là muốn thử tình cảm của y, cho nên mới sắp xếp cho y rời khỏi phòng vân vân, tất cả đều là quỷ kế đùa giỡn của hắn.

“Người cũng quá gian.....” Y mở miệng liền mắng, nhưng chưa mắng xong, bên cạnh liền vang lên một loạt thanh âm kinh ngạc tán thán.

“Đúng vậy, Bách viên chủ thực sự quá nặng tình!”

“Đúng vậy, có thể gả cho Bách viên chủ, Bạch đại phu hắn cũng thập phần vui sướng.”

Có nữ nhân còn ha ha cười, “Đương nhiên, bằng không Bạch đại phu lúc nghe thấy Bách viên chủ muốn thú thê, cũng sẽ không khóc cả một buổi chiều, hai đôi mắt còn khóc sưng cả lên, hai người này căn bản là lang có tình muội có ý mà.”

“Chúng ta nên đem thành trấn chuẩn bị cho tốt, rồi chuẩn bị hỷ yến cho hai người bọn họ.”

Bạch Luật Nghi nghe được mặt đều nhanh méo xeo, muốn lần thứ hai giải thích, A Hồ nhảy dựng lên tự quyết định: “VẬY sau này ta có thể kêu Luật Nghi đại ca là nương, ta thích Luật Nghi đại ca là nương của ta.”

Không cho y có cơ hội giải thích rõ ràng, một đám người thi nhau xông lên, chúc và chúc, một đồng nữ nhân vẻ mặt say mê nói Bách viên chủ hảo trọng tình, sau đó một đám nữ nhân lại hướng thân thể y sờ đông sờ tây, nói phải làm hỷ phục, hiện tại sẽ vội vàng làm, để cho hai bọn họ sớm ngày thành thân.

Ngô oa, hiện tại rốt cuộc là trạng huống gì, y hiện tại rốt cục cũng hiểu cảm giác khủng hoảng của tân nương bị ép lên kiệu hoa, mà nam nhân ở bên cạnh y lại khom người xuống, y có thể thấy miệng hắn nhếch lên một tia cười giả tạo, còn có nếp nhăn trên khóe mắt nheo lại lộ ra nụ cười nham hiểm, rất rõ ràng, vì sao mà người dân trong trấn đều không phát hiện ra?

Tên nam nhân gian trá này nói khiến cho nữ nhân ở bên cạnh nghe thấy lời hắn nói mà giống như tiểu cô nương thét chói tai: “Hảo bổn yêu (4)”

“Ta thật muốn mau đến đêm động phòng hoa chúc.”

Tên hỗn đản này! Hắn nhất định là cố ý bịa ra như thật để cho đám nữ nhân thét chói tai! Hỗn đản, tên xú nam nhân gian trá tội bậc này! Bách Luật Nghi trong lòng kêu gào hàng trăm vạn lần.

END 9

\*Chú thích:

(1) Tân hôn yến nhĩ: Nghĩa lúc đầu là ám chỉ một người chồng ruồng bỏ vợ cũ để tái hôn sống vui vẻ với người vợ mới. Sau này mới đổi ngược lại, là chỉ dùng để chúc mừng đôi vợ chồng mới cưới. Hình dung sự vui sướng của đôi vợ chồng mới cưới:D:D

(2) Mai khai nhị độ: là một câu thành ngữ, ám chỉ hai lần đều làm thành công một việc. Thành ngữ này được dùng phổ biến trong bóng đá, để chỉ một cầu thủ trong một trận bóng đá đá bóng vào lưới của đối phương 2 lần.

Giải thích vắn tắt: Bình thường nếu làm được hai việc vui liên tiếp thì cũng có gọi là “Mai khai nhị độ”. “Mai khai nhị độ” thật ra là nguyên bản từ vụ tích kì bí từ thời Đường được xuất bản thành tiểu thuyết nhị độ mai , là kinh kịch, Việt kịch cũng diễn vở này. Tiểu thuyết kể về chuyện tình yêu xưa giữa Trần Hạnh Nguyên và Mai Lương Ngọc: Thời Đường, Mai phụ bị Tể tướng đương triều Lô Kỷ hãm hại, Lương Ngọc ở chỗ cây hoa mai đang nở rộ sau đó bị trận cuồng phong làm cho rụng hết để cầu nguyện: nếu hoa mai có thể nở một lần nữa, oan tình này của phụ thân có thể được rửa sạch. Hoa mai quả nhiên mạnh mẽ nở rộ hai lần, sau đó Lương Ngọc cùng Trần Hạnh Nguyên có thể được đoàn tụ.

“Mai khai nhị độ” nguyên bản là biểu đạt ám chỉ chuyện tốt lại tái trở lại, cũng không mang hàm nghĩa không lành mạnh, càng không ám chỉ chuyện “nam nữ hoan ái lần thứ hai”.

“Mai khai nhị độ” là một từ dùng để ca ngợi, nó tượng trưng cho sự tốt đẹp cùng niềm hạnh phúc, nó khiến cho con người đến được sự thỏa mãn lớn nhất, nhưng hiện tại thành ngữ này bị làm dụng cho những điều không tốt.

Bình thường có hi sự hai lần cũng có thể gọi là “mai khai nhị độ”, cũng ám chỉ là cưới vợ hai lần.

Áp dụng vào trong truyện: Ý bảo là anh Ngạn dù đã cưới vợ 1 lần, nhưng vẫn không thể kiểm chế vì sự quyến rũ của em Nghi:))). Cái này là ta đoán, ta cũng không chắc lắm, nếu ai giải thích được rõ ràng hơn thì mong các nàng có thể góp ý cho ta:D:D:D

(3) Vạn phu sở chỉ: Chỉ trường hợp bị mọi người cô lập. Tất cả mọi người lấy tay chỉ vào bạn, chỉ trích việc bạn làm là sai. Trong này, ý bảo là em Nghi bị tất cả mọi người chỉ trích, trách móc.

Nguồn: Baike

(4) Hảo bồng yêu: ta dịch ra tiếng anh, bồng cũng có nghĩa là strong, vậy nên nghĩa từ này cũng tương đương với “Hảo yêu”, nhưng mang nghĩa nhấn mạnh hơn:D:D

## 11. Chương 10

Editor: Magi điền (Osin)

Bê-ta: Nami-chan

Bạo khí rồi, thật tức chết, tức đến mức gần như não sung huyết, hiện tại tức giận đến sắp phát cuồng từ ngữ nào cũng có thể dùng trên người hắn.

Y bị một đám nữ nhân ăn đậu hũ, Tam cô trong thôn cười bảo thất lưng y hảo mãnh mai, Lâm đại tỷ cuối phổ cười nói tóc y thực mềm mại, Tăng ma ma đầu thôn cũng néo cái miệng y một phen, lại còn bình phẩm nói miệng y chắc như vậy, về sau khẳng định sẽ sinh con trai.

Sinh con trai?

Nghe đến đó y suýt chết bất đắc kỳ tử, Bách Tỷ Ngạn này đến tột cùng là ở bên ngoài tạo ra bao nhiêu lời đồn, lại còn bịa đặt bao nhiêu chuyện nữa a! Nhìn một đám nữ nhân vây quanh y, nói muốn thay y làm hỉ phục, còn nói mũ phượng của y nhất định sẽ thỉnh Lâm đại nãi nãi già nhất trong thôn đính thêm trâm châu lên, tuyệt đối so với người khác sẽ kiều diễm như hoa, khiến cho những tiểu cô nương nơi này phải ghen tỵ.

Đám người dần tản đi, y vẫn bị cả đám tam cô lục bà này sờ toàn thân cao thấp từng chỗ từng chỗ một, các nàng bàn bạc phải làm gì y như thế nào, mà lão bản bán vải đã bảo đảm, nguyện ý quyền ra tám hồng bố (vải đỏ) cao cấp nhất của cửa hàng, để làm xiêm áo cho y mặc lúc xuất giá, càng khiến cho đám nữ nhân nắm tay nhau, vội vã đến cửa hàng vải xem, mới giúp y thoát nạn.

“Người tốt cuộc là bịa đặt bao nhiêu?”

Chờ những người này đi rồi, Bạch Luật Nghi lập tức liền mạnh mẽ lời Bách Tỷ Ngạn hướng phòng hắn đi đến, sau khi đi vào, đại cước của y ầm một tiếng đóng cửa lại, vừa mở miệng liền lập tức chất vấn, mà Bách Tỷ Ngạn mặc dù thân có võ công, nhưng vẫn ngoan ngoãn để y lời đi.

“Ta yêu người.”

“Cái....cái gì?” Tim của y thiếu chút nữa nhảy ra khỏi cổ họng.

Y lại có cái loại cảm giác nhanh bị Bách Tỷ Ngạn làm cho điên lên, người này căn bản là khó có thể theo kịp câu hỏi rõ ràng mạch lạc của y, bởi vì hắn có điểm quái gở, lại có một chút quái thai, hơn nữa thường luôn trầm mặc, cho nên không biết trong đầu hắn đang suy nghĩ cái gì, nhưng chỉ cần vừa nói ra, thường chỉ cần một tiếng đã khiến người ta kinh ngạc, làm người khác ngạc nhiên hoảng sợ không dám nói gì.

“Ta đã nghĩ rất lâu, ta cảm thấy rằng ta rất yêu người. Người quả thực nói năng không biết lựa lời, tính

tình thì ương bướng, thường nếu không hài lòng cái gì liền chửi ầm lên, miệng cũng thường thốt ra nhiều lời nói gở, làm cho ta không hiểu là người đang vui hay buồn.....”

“Oa, đây là những lời mà người cầu yêu nên nói sao? Đây thật sự là lời cầu yêu kém kỏi nhất ta từng nghe qua!” Vốn là một giây trước mới còn động tâm, nhưng hiện tại lập tức biến thành oán giận, muốn mở đại hội phê bình sao? Vậy cũng sẽ mở.

“Người như thế nào không xem lại chính người đi. Máy móc của người không linh hoạt lại chỉ biết sung sướng một mình, không có nam nhân nào giống người không biết ôn nhu săn sóc như vậy! Ta nói cho người biết, mặc kệ người anh tuấn nhiều như thế nào, ở hiện đại xác định chắc chắn rằng sẽ bị người ta xa lánh vì quái thai, mà người bình thường trong một ngày nói không đến mười câu, ngay cả lời ngon tiếng ngọt cũng chưa nói qua, còm dăm bảo người yêu ta? Ta nói cho người biết, ngay cả pháo hữu (1) chỉ ít cũng có thể ở trên giường, nói ta có nhiều yêu kiều đáng yêu thế nào.”

(1) Pháo hữu: Theo ta hiểu là bạn tình nhanh chóng, bạn tình 1 đêm

“Pháo hữu là cái gì? Vì sao lại cùng người ở trên giường? Vì sao phải khen người yêu kiều đáng yêu?”

Bách Tỷ Ngạn âm trầm nối tiếp âm cao, Bạch Luật Nghi thật muốn vả vào miệng mình một cái, tên cổ đại này, bao nhiêu người đều vì sự trong sạch của hần mà làm chứng, chính mình lại tức giận lên tự phơi bày yếu điểm của mình ra.

Tuy nói tình sử của chính mình cũng coi như phong phú, nhưng mà Bách Tỷ Ngạn nói không chừng có tính khiết phích trong tình yêu, bởi vì nường tử trước kia không phải cũng là thú một xử nữ sao? Còn muốn cái gì thủ cung sa (2), nhìn vào cũng biết chưa hề bị nam nhân khác chạm qua, nói không chừng hần ở phương diện này quan điểm cũng thực truyền thống, ngoan cố.

(2) Thủ cung sa: Là phương thuốc mà người cổ đại dùng để nghiệm chứng trình tiết của nữ nhân. Nghe bảo chỉ cần lấy thứ đẩy sơn lên người nữ nhân, quanh năm sẽ không tan biến, nhưng chỉ cần người nữ tử đó cùng nam nhân mập hợp, nó sẽ biến mất vô hình. Vì vậy, người cổ đại thường dùng thuốc này để kiểm nghiệm trình tiết của nữ nhân.

“Quan hệ cái rắm gì tới người, ta có giao hữu trong giới của ta.” Y tránh nặng tìm nhẹ, hơn nữa phòng ngự tốt nhất chính là bén nhọn công kích. “Hơn nữa người vì cái gì mà nói người yêu ta, bắt quá mười năm nay không ai cho người làm, ta cho người làm, cho nên người mới bị \*\*\* làm cho đầu óc mê muội. Chuyện này cùng yêu căn bản là không có quan hệ, ta mới không tin tưởng người như vậy chính là yêu ta.”

Bách Tỷ Ngạn ngồi ở bên giường bình tĩnh nói: “Ta có thử qua, ta cùng người khác đều không không có biện pháp.”

“Đừng có lừa ta, người với ai thử qua? Bịa đặt ít thôi, ta không giống đám người khờ dại thiện lương ngoài kia, tuyệt đối sẽ không tin tưởng lời nói dối của người.”

Bách Tỷ Ngạn cời ra ngoại sam, “Ta cũng đã đến một kỹ viện khá xa thử qua, ta thỉnh tú bà nói đó giới thiệu cô nương tài nghệ hơn người cho ta, phải biết chơi lại phải biết làm cho nam nhân vui vẻ, lãng phí mười hai lạng bạc của ta, nàng đối với phía dưới của ta hết liếm lại ngậm rồi lại hấp rồi khảy, nhưng của ta phản ứng vẫn thực lãnh đạm, trên thực tế, độ cứng của ta căn bản là không thể sát nhập thân thể của nàng.”

Hắn miêu tả rất sống động, hoàn toàn không giống đang giả dối, hơn nữa cách miêu tả của hắn như một bức tranh thủy mặc cũng không giống như là giả, khiến cho Bạch Luật Nghi cả kinh không nói nên lời. Hắn thế mà lại đi triệu kỹ, vừa rồi có bao nhiêu người vì nhân cách của hắn mà cam đoan hắn trong sạch, những người sợ rằng dù gặp phải cũng không thể tưởng được Bách Tỷ Ngạn lại đi triệu kỹ.

Bách Tỷ Ngạn vẫn còn chưa nói xong, “Ta có nghĩ tới, có lẽ mấy năm nay ta đối với nữ nhân đã không còn đứng dậy được, ta lại cho tú bà hai mươi lạng bạc, bảo nàng kiếm cho một người tư sắc diễm lệ, có sở trường hầu hạ nam nhân. Tiểu quan kia so với người đẹp hơn gấp mười lần, thanh âm so với người kiều diễm hơn gấp trăm lần, làn da cũng trắng nõn mịn màng hơn người, mái tóc không nửa dài nửa ngắn khó coi như người, thân thể lỏa lồ trắng nõn của hắn tựa như bạch ngọc làm động lòng người, lúc hầu hạ lại càng kiều mỵ động lòng người.....”

Hắn càng nói càng quá đáng, Bạch Luật Nghi không thể nghe tiếp, meo meo, có người nói chuyện đả thương người khác như vậy sao? Y giận dữ rống lên: “Như thế nào? Ta bộ dáng xấu không được sao? Phơi nắng nhiều nên đen cũng không được sao? Tóc ta vốn ngắn, vì các người, nên ta mới cố ý nuôi dài hơn, thanh âm của ta chính là thô như vậy, tính tình cũng bộp chộp như thế, như thế nào, người khó chịu à?”

Bách Tỷ Ngạn một phen kéo lấy y, Bạch Luật Nghi ra sức chống cự, nhưng vẫn không địch lại được khí lực của hắn, bị khóa chặt chẽ trên người, không thể động dậy.

Bách Tỷ Ngạn trong ánh mắt có một ánh lửa nhạt nhòa đang lay động, “Ta cái gì cũng đều thử qua, ta để cho hắn ngậm, mút, liếm, lộn, càng để cho hắn giống như lần đầu tiên cùng người, ở trên người ta chuyển động thất lưng, ta ngạnh nhưng không đứng dậy được, thậm chí lại còn cảm thấy nhàm chán cực độ. Ta vì loại chuyện ngu ngốc này, lãng phí hai mươi lạng bạc, lại còn giảm đi thời gian được ở cùng người, việc này thực sự là việc ngu xuẩn nhất trong cuộc đời ta.”

Bạch Luật Nghi nghe đến đó phát run lên, ý nghĩa trong lời nói của hắn giống như là y ở chung với hắn trên thế gian này là một việc cần phải làm nhất, mọi việc khác đều không thể cấp bách bằng chuyện này.

Bách Tỷ Ngạn vén lên những sợi tóc nửa dài nửa ngắn của y, ôn nhu nói: “Ta không muốn lại làm loại chuyện ngu xuẩn nữa, ta nghĩ phải cùng một chỗ với người, ta muốn mỗi ngày đều nhìn thấy người, ta muốn mỗi buổi tối, người ngủ trên giường của ta khiến cho ta cảm thấy ấm áp. Ta thích người lúc ngậm lấy ta, nâng lên hai gò má, khi cảm thấy khổ sở mở to hai mắt đắm lệ, càng thích hơn là buổi tối ngày hôm đó người thực chặt gao bao lấy bộ vị của ta. Tuy rằng cục huyệt của người giống như trong sách đã viết xem như thực sắc hồng, nhưng cảm giác được loại này chặt chẽ hút, ta thực thích.”

“Oa, xin người nói chuyện ăn khớp một chút, nói đông nói tây, vậy mà lại nói đến của ta.....” Nói đến cục huyệt làm chi! Y không nói được nữa, vì y lộ ra khuôn mặt đang ửng hồng, nói nửa ngày, thì ra Bách Tỷ Ngạn thật sự hướng y cầu yêu, hơn nữa cũng thật thà nói ra hắn vì muốn thí nghiệm đoạn tình cảm của mình, cho nên mới chạy tới kỹ viện phiêu kỹ, chẳng qua là sau này cảm thấy lãng phí thời gian tiền tài,

thật ra thì người hấn yêu là y, người hấn khẩn cầu cũng là y.

“Cho nên pháo hữu là cái gì?”

Hấn phải điều tra ra căn nguyên gốc rễ, xiết chặt không tha cho đề tài này, khiến cho khuôn mặt Bạch Luật Nghi bạo đen, y ấp a ấp úng nói: “Chính là cái kia..... Chính là cái này..... À chính là A Hổ hình như lớn hơn, chúng ta nên đổi y phục lớn hơn cho hấn, đúng không?”

Y cố gắng nói sang chuyện khác, nhưng ngược lại càng lộ vẻ giấu đầu hở đuôi, làm cho sắc mặt Bách Tỷ Ngạn trầm xuống, hai tay kéo lấy vạt áo của y, nửa người trên của y hoàn toàn trần truồng, y chợt dạ đến cực điểm, tự dừng công bố tình sử ngày xưa với Bách Tỷ Ngạn, vậy Bách Tỷ Ngạn có thể đòi khai cả một buổi tối, hấn mới không ngốc như vậy.

Huống hồ Bách Tỷ Ngạn chỉ vì muốn thí nghiệm tình cảm với y, mới chạy đến kỹ viện thử nghiệm, chuyện này còn có thể tha thứ, nhưng khi nhìn y trước kia vô tiết mà thao như động vật, nếu y phải thẳng thắn thú nhận với loại người như Bách Tỷ Ngạn mình đã làm những việc đó, y dám thề, Bách Tỷ Ngạn tuyệt đối sẽ tức chết, mà theo tính tình của hấn thì chắc chắn hấn sẽ hướng y mà phát tiết sự tức giận, y mới không ngốc đến mức muốn chết.

“Chờ một chút, người.....tay người đang làm gì?”

Y quay đầu lại, tay của hấn đã chụp lấy bờ hông y, Bách Tỷ Ngạn không để ý đến y, ngón tay hấn dím du cao, hướng bên trong huyết động của y mà chọc vào, ngón tay thô ráp, cứng rắn của hấn linh hoạt vẽ loạn bên trong, khiến cho cả người y phát run.

“Pháo hữu rốt cuộc là cái gì? Người nói hay không nói?”

“Không, không nói!” Y chết cũng không thẳng thắn thừa nhận hai chữ này rốt cuộc là cái gì.

“Hấn vì cái gì phải khen ngợi người yêu kiêu động lòng người, người vì cái gì phải cùng một chỗ ở cùng hấn trên giường.”

Bách Tỷ Ngạn thanh âm mang đầy hàn khí bức người, y cắn chặt răng không chịu nói, Bách Tỷ Ngạn hôn lên hai đầu nhũ của y, ngậm vào trong miệng, sau đó tận tình liếm rồi cắn, mới giữ lấy một lúc liền buông ra, mà ngón tay của hấn đã muốn xâm nhập sâu bên trong, làm cho y rên rỉ liên tục.

“Đừng tưởng rằng ta so với người sinh ra sớm hơn một nghìn năm, người liền nghĩ có thể đùa cợt ta.”

“Người.....Người như thế nào biết chúng ta thời đại bất đồng?”

Bạch Luật Nghi thở dốc kinh ngạc hỏi, bởi vì Bách Tỷ Ngạn đã thân nhập hai ngón tay vào, đang quấy

hiều bên trong, cần quấy khiến xuân tâm y nhộn nhạo, sắp không thể hô hấp được, hạ thân của y dựng đứng lên, đằng trước đã chảy ra mật thủy.

“Ta đem những lời ngươi thành thòàng nói trong ngày thường ra tổng kết. Ngươi là người thời đại hơn một năm sau, lúc đi thám hiểm nhà ma thì vấp phải một chiếc giếng cổ, sau đó liền rơi đến thời đại này của chúng ta, mà chiếc giếng cổ này không phải được xây như những chiếc giếng bình thường khác, mà được có hình bát quái kỳ quái, còn có miếng bùa ở mặt trên là bản vẽ của một lão quái nhân.”

“Đúng, đúng rồi, ta ngày thường nói rõ ràng như vậy sao? A a.....đừng.....” Hấn hét lên, dưới bụng co rút lại, thoải mái đến mức sắp chịu không nổi.

“Ngươi ngày thường luôn ở một góc lùm bầm lầu bầu, nghe lâu cũng biết ngươi đang nói cái gì. Ta không muốn ngươi rời đi, đã hiểu chưa? Tiểu Nghi, ngươi là nương tử của ta, nếu ngươi dám rời đi, ta sẽ dùng thiết liên (xích sắt) đem ngươi khóa lại, mà ta cũng không muốn cùng bất luận kẻ nào khác làm loại sự tình này, chỉ muốn cùng với ngươi làm, chỉ khi làm với ngươi, ta mới có cảm giác.”

Ngươi có cảm giác cũng đừng để cho ta phải chờ. Bạch Luật Nghi nước miếng đều đã nhanh chảy ra, nhìn đến chỗ khó hạ của hấn, thứ kia cũng đã trưởng to lên, đỉnh đầu chảy ra chất nhầy ướt át ngon miệng, y muốn lấy tay sờ một cái, nhưng lại bị Bách Tỷ Ngạn đẩy ra, làm cho y tức giận quát to một tiếng: “Cho ta sờ một chút thì có làm sao đâu!”

“Ta không cho phép ngươi cùng nam nhân khác ở trên giường, cũng không chuẩn nam nhân khác khen ngươi yêu kiều mê người, đã hiểu chưa?”

Hấn kia ghen tuông sóng lớn ngắt trời làm cho Bạch Luật Nghi lần đầu tiên nhận thức được khí phách của người cổ đại, y bị xoay người trên giường hai chân bị khai mở ra, hấn bỗng chốc liền đắm vào tới tận đáy, còn kiêm âu yếm luôn thứ nam tính phía trước, y bị hấn làm cho mụ mị cả đầu óc.

“A! Quá mãnh liệt, ta chịu không nổi!”

Y kêu rên liên tục, Bạch Luật Nghi lần đầu tiên cảm giác được khoái cảm bức điên người, Bách Tỷ Ngạn mỗi lần tiến vào liền xoay mình khuấy động bên trong, vật nam tính phía trước bị hấn lấy ngón tay khéo léo xoa nắn, chơi đùa, hơn nữa còn ở sâu bên trong đùa nghịch mọi góc độ, kích thích y đến mức nước mắt đầm đìa, người này mới nhìn một quyển long dương, liền bỗng nhiên trở nên rất lợi hại.

“Đã hiểu chưa?”

Hấn bỗng nhiên cắn cánh môi y, lần này là cắn thật, đau đến mức y đưa tay lên đánh hấn, lại bị hấn cắn vào càng sâu, sâu đến mức y cảm thấy nội tràng của mình sắp bị phá hỏng.

“Ô ô, ngươi khi dễ ta..... Đừng lộng nữa, ta chịu không nổi rồi.” Chịu không nổi khoái cảm tra tấn này, y bắt đầu thút thút khóc âm lên, điều này làm cho Bách Tỷ Ngạn với hai tay ôm y, động tác nhẹ hơn, nhưng lại càng triển miên thâm nhập vào bên trong, làm cho bên trong y nóng ẩm muốn chết, kỳ thật xú nam

nhân này vẫn là có quan tâm tới tâm tình của y.

“Không thể cùng nam nhân khác.”

Hắn lại còn muốn ân cần dạy bảo, làm Bạch Luật Nghi nghe thấy phiền chết đi được, y khóc ròng nói: “Người có phiền hay không, ta hiện tại chỉ có mỗi người, hơn nữa ta nếu không yêu người yêu muốn chết, thì mỗi tối giúp người hết vên về lại xoa nắn, lại còn ngậm vào trong miệng, thứ hương vị kia không phải là dễ nuốt. Ta sợ người là thằng nam dị tính, sợ người nếu không có \*\*\*, sẽ không muốn cùng ta ngủ cùng một chỗ, lại sợ người muốn cùng nữ nhân khác ở cùng một chỗ, ta ủy khuất cầu toàn như vậy, đều nhanh khinh thường chính mình rồi, người còn ở nơi đáng ghét nào, bằng không ta đi tìm cái giếng quái quỷ kia, quay về hiện đại là tốt rồi.”

Y khóc đến mức cả mũi cũng đỏ lên, Bách Tử Ngạn nghe xong hiển nhiên cũng cảm động rất nhiều, hắn hôn lên nước mắt y, “Ta yêu người, Tiểu Nghi.”

“Nói thêm nữa đi, nếu người không nói, trong lòng ta rất bất an người biết không? Ta cũng vậy thực yếu ớt nha, nhất là đối với người loại thằng nam dị tính này, ta thực không tự tin.”

Y tác cầu yêu ngữ (đòi hỏi lời yêu), Bách Tử Ngạn sắc mặt trắng xanh, hắn quăn lên nói: “Nói lời yêu còn chưa đủ sao?”

Bạch Luật Nghi không thể tưởng được tròng mắt nhìn khối đại đầu gỗ này, cho nên lúc hắn tiến vào trong phòng, nói yêu y cũng đã là phương thức biểu hiện tình yêu mà hắn nghĩ là lớn nhất sao?

“Đương nhiên là không đủ, người phải khen ngợi tóc ta rất đẹp, làn da rất mềm mại, làn môi đỏ mọng linh tinh. Chẳng lẽ người chưa từng khen ngợi nương tử người sao?”

“Người tóc nửa dài nửa ngắn cổ quái, làn da đương nhiên so ra kém nữ tử mềm mại, môi cũng có điểm hồng, nhưng mà không đến mức đỏ mọng.”

Rốt cuộc cá tính phải vô cùng khốn nạn, mới có thể ở thời điểm ân ái mà nói ra cái loại lời xằng bậy chiết tiết đả thương phong tình như vậy, xuân ý triển miên đầy bụng, lập tức biến thành lửa giận ngập trời.

“Tên khốn, rút ra cho ta, không để cho người làm, người đêm nay đi ra bên ngoài ngủ, đi quỳ bàn tính, cái gì cũng được, ta không cho người làm!”

Bạch Luật Nghi lớn tiếng mồm dóa, cố gắng đẩy Bách Tử Ngạn ra xa, Bách Tử Ngạn bởi vì hai tay y loạn đánh, sợ đả thương y, đành phải gắng gượng miễn cưỡng đem bộ vị đang sưng cứng của mình thoát ly khỏi thân thể của y, chính là lúc đi ra, bị da thịt mềm mại bên trong đè ép, làm cho hắn lại khát cầu thâm nhập vào.

“Tiểu Nghi, yêu cầu của phu quân, nương tử không thể cự tuyệt.” Hắn cố gắng hiên ngang lăm lệt, chỉ là

thấy Bạch Luật Nghi sắc mặt âm hàn, giọng nói có điểm yếu đi.

Bạch Luật Nghi trở mặt cười lạnh, y tự mình chùi sạch chỗ giữa hai chân, lạnh nhạt nói: “Người thả mẹ nó cái rắm thôi, ai là nương tử của ngươi, ngươi chỉ là pháo hữu của ta mà thôi, hiện tại ngươi có biết pháo hữu là cái gì không? Hồn đản, chề tóc ta ngắn khó coi, chề làn da ta thô ráp khó sờ, chề môi ta không đủ hồng, động không đủ nộn, đầu nhũ không đủ hấp dẫn có phải hay không? Người đi tìm người khác là được rồi, đi chết đi!”

Y một cước đem Bách Tỷ Ngạn đá xuống giường, Bách Tỷ Ngạn hiển nhiên bị cơn cuồng nộ của y hù dọa. Y vút y phục cho hẵn, đem hần mắng cho đến khi hần ra khỏi cửa mới thôi, hồn đản, cho tới bây giờ chưa thấy qua nam nhân hồn đản như vậy, lời ngon tiếng ngọt không nói cũng liền thôi đi, thế nhưng lại còn đối với y chề đông chề tây, trách không được lão bà của hần chết sớm, chỉ sợ là cũng bị hần làm cho tức chết.

“Tiểu Nghi, mở cửa đi, đây là phòng của ta, hơn nữa chúng ta là vợ chồng, như vậy sẽ bị người khác chế giễu.”

“Chề cười? Đúng vậy, bọn họ nhìn thấy chính là chề cười ngươi, liên quan gì tới ta.”

Tiếng vang ngoài cửa dần ngừng, nhưng mà bên cạnh lại truyền đến thanh âm thì thầm to nhỏ của tôi tớ đang bàn tán với nhau, không bao lâu sau, Bách Tỷ Ngạn mới dùng ngữ khí đáng thương mà hỏi ra khó hiểu trong lòng.

“Rốt cuộc lời ngon tiếng ngọt là cái gì?”

“Người đi chết đi!” Y ở trong phòng tức giận đến mức đến mức đại hỏa bộc phát, hét lên một câu nguyên rửa vút cho hẵn.

“Vậy Tiểu Nghi, trên phố có bán loại sách này hay không, ta sẽ nghiêm túc đọc giống như đọc sách long dương.”

“Tên ngu ngốc này, không được nói chuyện với ta!” Tiếng rống giận của y to hơn.

“Tiểu Nghi, ta lần sau sẽ nói dối, nói làn da của ngươi có bao nhiêu xinh đẹp, cùng sẽ trợn mắt nói dối, nói làn da của người thực trắng, xin ngươi cho ta vào đi, như vậy rất khó coi.”

Không nghe không tức, càng nghe càng tức điên, Bạch Luật Nghi quát to: “Đủ rồi, tên ngu ngốc này, ta phải về hiện đại, nhất định phải quay về hiện đại, ta rốt cuộc chịu không nổi tên ngu ngốc kiêu hồn đản này!”

Từ ngày ấy Bạch đại phu đem Bách viên chủ nhốt bên ngoài phòng, chết cũng không cho Bách viên chủ đi vào, xem ra người chiếm thế thượng phong trong Bách viên đã là Bạch đại phu, bọn tôi tớ thấy Bách Tỷ Ngạn bị cầm vào phòng, sau ba ngày Bạch đại phu chiếm giữ phòng của Bách viên chủ mới bắt đầu đi vào

tiến hành khuyên bảo.

Đầu tiên là nữ đầu bếp làm món điểm tâm ngọt như mật, đưa đến bên giường y.

“Bạch đại phu, đây là điểm tâm ta mới làm, ngài nếm thử một chút xem, cái này gọi là bánh phu thê hòa hảo, sau khi ăn, vợ chồng sẽ lại ngọt ngào như trước. Viên chủ rất đáng thương a, hẳn nếu không phải toàn tâm toàn ý yêu Bạch đại phu, như thế nào lại cam tâm tình nguyện chờ ở bên ngoài. Viên chủ chỉ cần một cước là đá văng cánh cửa này. Bạch đại phu, vợ chồng đầu giường ầm ĩ thì cuối giường cũng nên giảng hòa, đã đến lúc ngài cùng Bách viên chủ hòa giải được rồi.”

Trương Trung thì đứng ở cạnh cửa, gương mặt suy nghĩ quan sát tỏ ý bảo A Hồ đi vào, ai chẳng biết Bạch đại phu hiểu rõ A Hồ thiếu gia nhất, A Hồ nói một câu, xác định vững chắc là còn hiệu quả hơn so với bọn họ nói một đồng.

Sau khi vào, A Hồ liền hai mắt nhắm lại, mép mím nói: “Luật Nghi đại ca, cha thật đáng thương, hẳn mấy ngày nay tâm tình đều không tốt, cô đơn đến mức không thể ở trong nhà được, cả ngày chạy lên núi.”

“Hừ, cha ngươi là loại hỗn đản, khiến cho tâm hần tình không tốt thì có sao đâu.” Bạch Luật Nghi căn bản không thêm vòng vèo.

A Hồ ngọt ngào kêu lên: “Chính là hai ngày trước cha có nói, cha cùng Luật Nghi đại ca gặp mặt chính là số phận đã định, Luật Nghi đại ca một ngày nào đó cũng sẽ tới Bách Viên, hai người sớm muộn gì cũng sẽ gặp mặt nhau, chính là bởi vì phần nhân duyên này, ngươi cùng hẳn là duyên phận đặc biệt, vĩnh viễn sẽ không chia lìa.”

Bạch Luật Nghi khuôn mặt nóng lên, người này nói với y sẽ không nói lời ngon tiếng ngọt, nhưng mà lúc đối với tiểu hài tử nói về quan hệ của bọn họ, lại ngọt chết người như vậy, còn nói hai người là số phận đã định, tức giận trong lòng y giảm bớt, do dự hỏi: “Cha ngươi thực sự nói như vậy?”

“Ân, cha còn đến hỏi người khác cái gì kêu là lời ngon tiếng ngọt, làm hại Trương Trung cũng trả lời không được, hẳn nói nếu một ngày mà không nói ra, Luật Nghi đại ca liền một ngày không cho hẳn bước vào phòng.”

“Ai bảo hẳn chuyên môn nói chuyện chọc tức ta!” Nhớ tới chuyện ngày hôm đó, cơn tức giận của y vẫn còn sót lại chưa tiêu đâu.

“Nhưng mà phụ thân bảo, ngươi cùng Bách viên kết duyên là thực tế không chối cãi được, bất luận như thế nào, các ngươi nhất định sẽ mến nhau, đây chính là thiên mệnh a!”

Cư nhiên lại nói với tiểu hài tử là thiên mệnh gì gì đó, lại còn số phận đã được định trước, nhưng mà những lời này là nói với A Hồ, mặc dù không đại biểu cho việc hẳn biết trực tiếp nói những lời ngon tiếng ngọt với y, nhưng trong lòng tin tưởng chắc chắn việc hai người ở chung một chỗ. Bạch Luật Nghi vuốt lại sợi tóc của A Hồ, trong lòng cảm thấy thật ngọt ngào.

“Ta không giận cha người nữa, người đi nói với cha người đi.”

“Được, ta sẽ đi nói với cha.”

Hắn hào hứng chạy ra ngoài, không lâu sau Bách Tỷ Ngạn đã tiến vào phòng. Chắc chắn hắn cùng tôi tớ là đồng mưu với nhau, bảo người biết làm cho y mềm lòng nhất là A Hồ đảm đương công việc thuyết khách.

Vừa vào tới cửa, Bách Tỷ Ngạn liền nói một hơi, “Tóc người rất đẹp, da của người rất mềm mại, mũi của người rất thẳng, quần áo người mặc thật là đẹp mắt.”

Đây đại khái là những lời dễ ngon dễ ngọt mà hắn vắt hết óc ra để nói, khiến cho Bạch Luật Nghi muốn tức cũng không được, mà cười cũng không xong. Làm gì có người nào nói lời ngon tiếng ngọt mà lại giống học thuộc lòng như vậy chứ, hơn nữa còn nói một cách rất đơn điệu nha, nhưng ít ra dụng tâm của hắn rất chân thành, hơn nữa những lời A Hồ vừa nói, cũng làm cho y quên hết những nghi ngại trước đây, thanh âm của y cũng mềm mỏng xuống, “Ngu ngốc, lên giường ngủ đi.”

Y nằm xuống liền ngủ, cảm giác ván giường lún xuống một cm, Bách Tỷ Ngạn cười hài, chân mang theo nhiệt khí chạm vào đầu gối y, hai tay thăm dò thử ôm lấy eo y, thấy y không hề có phản ứng kháng cự, mới hôn nhẹ lên đầu của y, lại thấy y không chống cự, cũng không mắng chửi người, đôi môi hắn mới hướng đến đôi môi đỏ mọng của y, đôi môi hồng của y khẽ hé ra, hoan nghênh hắn xâm nhập.

Lần trước dục hỏa mới làm được phân nửa, lúc này lại bốc lên gấp bội, hơn nữa Bách Tỷ Ngạn mỗi lần hôn lên một chỗ, đều sẽ nói thêm một câu mà hắn tự nhận là lời ngon tiếng ngọt.

“Đôi môi của người thật đỏ mọng, đầu nhũ hôn lên thật tuyệt, ngọc trụ đã ngạnh đến sắp chảy ra nước, cục huyết phía sau lưng một chút trở nên thật mềm mại.”

Hắn căn bản cứ như là đang tường thuật trực tiếp, không mấy may có chút cảm thụ lãng mạn nào, khiến cho Bạch Luật Nghi không biết nên khóc hay nên cười, nhưng ít nhất thì tình ý của hắn y cũng cảm thụ được. Y hôn lên bờ môi hắn, rồi đi xuống vuốt ve bộ vị đã vô cùng trưởng ngạnh của hắn.

“Được rồi, đừng nói nữa, lần này người muốn làm như thế nào?”

“Muốn làm thế nào cũng được, chỉ cần người khoái nhạc là được rồi.”

Những lời này thật giống tiếng người, Bạch Luật Nghi bật cười, nói hắn không biết chăm sóc, nói hắn không lãng mạn, nói chuyện đáng ghét khiến cho người ta tức giận, thế nhưng thỉnh thoảng từ những chuyện rất nhỏ, cũng có thể thấy được cái tên nam nhân bất cầu ngôn tiểu này, luôn cố gắng lấy lòng y, nỗ lực làm một tình nhân tốt, chỉ có điều một câu nói tiếp theo lập tức phá hỏng hết.

“Người so với tên đứng đầu bảng phóng đàng kia của kỹ viện còn có thể hầu hạ...”

Y tròng lớn hai mắt, Bách Tỷ Ngạn thấy sắc mặt y, hoảng sợ hỏi: “Câu này không được xem là lời ngon tiếng ngọt sao? Không phải là chỉ cần khen ngợi người thì tốt rồi sao?”

Lần này y không có tức giận, bởi vì sắc mặt của Bách Tỷ Ngạn quá buồn cười, y cười ha hả, cười đến bụng cũng phát đau, cảm giác \*\*\* tất cả đều bị trận cười này nhanh chóng làm cho rối loạn.

Đương nhiên một đêm này Bách Tỷ Ngạn sẽ không cho y nhàn rỗi, hấn ôm y, hôn cho đến khi y hoa mắt đầu óc choáng váng, cũng làm đến khi hai chân y bủn rủn. Y mệt mỏi đến nỗi lúc tỉnh dậy hai mắt vẫn nhắm chặt, còn có thể nghe thấy Bách Tỷ Ngạn nói chuyện, chỉ có điều hấn nói cái gì, y lại mông mông lung lung nghe không rõ.

“Chúng ta phải thành thân nhanh một chút, Tiểu Nghi, ta không muốn mất người, cho nên ta sẽ dùng phương pháp của mình để giữ người lại, hi vọng người đừng hận ta, chỉ cần người ở lại đây, ta sẽ là phu quân của người, chúng ta vĩnh viễn sẽ không chia lìa.”

Hơi ấm ôm chặt lấy y, dục hỏa trong cơ thể vừa biết mất nhưng trên mặt vẫn phẫn hồng, khiến cho y cảm thấy thật ấm áp. Y ngủ hết một đêm thẳng đến khi mặt trời lên cao, mà Bách Tỷ Ngạn thì từ lúc trời còn chưa sáng đã rời khỏi giường, mang theo A Hổ đi đến chỗ tư hữu của Bách viên ở trên núi.

“Cha, chúng ta phải làm cái gì vậy?” A Hổ không hiểu vì sao từ lúc rất sớm cha đã gọi hấn dậy, hơn nữa còn dẫn hấn lên núi, vốn ngọn núi này rõ ràng thường ngày không có người ở, không có ai lên đây.

“Người thích Luật Nghi đại ca làm nương người, đúng không? Chúng ta muốn cùng Tiểu Nghi vĩnh viễn ở chung một chỗ, thế nhưng Tiểu Nghi là tiên nhân hạ phàm, cho nên nếu hấn tìm lại được vũ y (áo lông vũ trong truyền thuyết Ngưu Lang Chức Nữ), thì sẽ lần nữa bay về trời.”

Đây là cổ sự về Ngưu Lang Chức Nữ, Ngưu Lang nhặt được vũ y của Chức Nữ, không chịu trả lại, bởi vậy Chức Nữ chỉ có thể khóc mà vô pháp trở về trời, đành phải cùng Ngưu Lang ở chung một chỗ, mãi cho đến khi Chức Nữ tìm lại được vũ y, nàng liền lưu luyến không rời nói lời từ biệt với Ngưu Lang, một lần nữa trở về trời làm tiên nữ.

“Ta không muốn Luật Nghi đại ca rời khỏi chúng ta, cha, ta không muốn.” Vừa nghĩ đến kết cục của Ngưu Lang và Chức Nữ, A Hổ vốn phong phú tình cảm liền khóc lên.

“Cho nên chúng ta phải giấu vũ y đi, việc này chỉ có người theo ta mới biết được, được không?”

A Hổ ngay cả suy nghĩ cũng không thêm đã gật đầu, “Được!”

Đến sau núi, còn vòng vo mấy vòng, ở chỗ vách đá rất chằng chịt có một cái giếng cạn. Giếng ở chỗ này vốn đã có điểm cổ quái, càng cổ quái hơn chính là nó có hình bát quái, mặt trên còn có bản vẽ hình một lão nhân râu dài, Bách Tỷ Ngạn phủ một đồng cỏ khô lên chỗ ấy, a Hổ cũng mang rất nhiều cỏ khô che kín hình dạng của cái giếng kia.

Đây là thứ mà Bách Tỷ Ngạn cho là thiên mệnh, Bạch Luật Nghi ở hiện đại ngồi lên rồi sờ mó cái giếng cổ quái kia nên mới tới thời đại này. Lúc này nếu y gặp lại được cái giếng cổ nhất định sẽ bị thu hút rồi sẽ muốn trở về, việc y tới Bách viên chính là đã số phận được định trước. Hơn nữa hắn không muốn để cho y trở về hiện đại, ngay cả là ích kỷ, hắn cũng không thể tưởng tượng được nổi thống khổ mà hắn và A Hổ sẽ phải chịu đựng nếu mất đi Bạch Luật Nghi.

Sau khi làm xong, hắn cùng với a Hổ trở lại Bách viên, Bạch Luật Nghi ngủ thẳng đến khi mặt trời lên cao vừa thấy hắn liền mắng chửi một trận.

“Người làm cái rắc gì đây, mang tiểu hài tử đi ra ngoài, lại khiến cho hắn bẩn như thế. A Hổ, người sang đây, Luật Nghi đại ca giúp người lau mặt”

A Hổ biết điều đi tới, sau đó ôm chặt lấy Bạch Luật Nghi, hắn ở trong lòng xin lỗi y: Thật xin lỗi Luật Nghi đại ca, người đừng trở về trời nha.

Còn hắn thì ôm lấy cả a Hổ lẫn Bạch Luật Nghi, thản nhiên nói: “Buổi trưa, chúng ta cùng nhau ăn cơm đi.”

“Àn, chắc A Hổ cũng đói bụng rồi, đi, cùng nhau đi ăn cơm.”

A Hổ cười gật đầu, nắm tay Bạch Luật Nghi cùng cha, hắn nói chuyện ầm ĩ, nói toàn những thứ không có trọng điểm, thế nhưng từ lúc Bạch Luật Nghi đến đây, thực sự hắn đã cởi mở hơn nhiều, mà tâm nguyện lớn nhất trong lòng a Hổ, là hi vọng hôn sự của cha cùng Luật Nghi đại ca mau tới, khi đó hắn có thể danh chính ngôn thuận gọi Luật Nghi đại ca là nường.

Giờ phút này, đây là tâm nguyện trong lòng hắn, cũng là tâm nguyện lớn nhất đời hắn, mong rằng có thể mau mau mà thực hiện!

HOÀN.

## 12. Chương 11

Cái chương không liên quan gì đến bộ Tình phùng ác y nha các nàng, nhưng nó liên quan đến một thứ xuyên suốt cả hệ liệt “Nam nhân đương tự cường”, đó là cái giếng cổ ㄟ. Theo ta thì đây là chị 4 “nhá hàng” trước bộ 6 của hệ liệt này ㄟ

“Ngô oa, đây rốt cuộc là xảy ra chuyện gì, ta đã tới chỗ trường quay phim cổ trang sao? Đây đúng là cảnh tượng trong phim điện ảnh a.”

Một thân hỉ sam, từ trên giường nhảy xuống, vốn tưởng rằng mình đang mơ, nhưng mà xuất hiện một đám

người bước đến.

“Ai nha, tân nương té xỉu đã tỉnh lại, nhanh đem nàng đi hành lễ, nhanh lên, không được để lỡ giờ lành.”

Y gần như là bị khiêng đến đại sảnh, hơn nữa đem y đi đều là nam nhân vẻ mặt dữ tợn. Y hoàn toàn là bị ép thành thân, nói ra có bao nhiêu quỷ dị, thì có bấy nhiêu, mà cùng y thành thân là một nam nhân thân hình cao lớn, vẻ mặt hàn khốc, tuy rằng mặc hỉ phục, nhưng y nhìn biểu tình của hắn không hề có một tia ôn nhu, càng không có niềm vui sướng khi thành thân.

“Chờ một chút, chuyện này rốt cuộc là muốn làm như thế nào, cho dù chỉ là mộng cũng quá khủng bố đi, ta là nam, như thế nào có thể cùng nam nhân kết hôn?”

Thoạt nhìn nam nhân mặc hỉ phục có lẽ là tướng công của y, đối với y miệng nhếch lên một chút, đánh y một quyền giống như sét đánh không kịp bưng tai. Y thiếu chút nữa nôn mửa ra, một quyền này khiến cho thần trí y cơ hồ tiêu giảm, cũng làm cho thân thể y mềm nhũn để hai đại nam nhân đỡ lấy bắt bái đường.

“Tân nương này không nghe lời như thế, các người không phải cam đoan nói rằng y nhu thuận nghe lời, chỉ thị của phu quân phải luôn đúng, hay đây là một cuộc thành thân dối trá?”

“Lôi thiếu gia, người nói như vậy thật quá đáng, đứa nhỏ này cho dù có bị đánh thì người ta nói một câu, y cũng sẽ không dám cãi lại nữa câu. Hôm nay nhất định là rất mừng rỡ, cho nên mới hoang mang phản ứng làm ngai bức mình. Giao dịch giữa chúng ta, người cũng đừng quên, con tin ta giao đến tận tay người, cũng thành tân nương tử của người, người nên giao cho ta cái gì, cũng không thể thiếu được nha.”

“Không thể thiếu của người đâu.”

Lôi Cửu Tư ánh mắt lạnh như băng nhìn về phía con tin trước mắt, Tiền Đường Tôn bị đánh đến mức miệng đầy nước ói, vù vù thở dốc. Làm cái gì, y chính là bồi bằng hữu bị thất tình uống rượu, uống cho đến khi mọi người bắt đầu ôn ào bàn tán vùng lân có một nhà ma rất nổi tiếng, bên trong có một chiếc giếng cổ có ma nữ bò ra, ai có dũng khí sờ chiếc giếng cổ kia, mọi người liền quyền một nghìn nhân dân tệ cho người đấy.

Vừa lúc y gần đây chơi chứng khoán gặp khó khăn, liền rất dũng cảm đi sờ thử, tính ra bạn bè tổng cộng cũng hơn chục người, cũng có thể thu được hơn một vạn, sau đó tiếng thét chói tai của bằng hữu vang lên, y liền biến thành nam nhân mặc hỉ phục ở cổ đại. Mẹ kiếp, chẳng lẽ bọn họ uống say đến thế sao? Ngay cả ảo giác cũng xuất hiện?

Y bị bắt bái đường, miễn cưỡng phải uống rượu giao bôi, sau đó lại bị đưa vào động phòng, nhưng một quyền này của hắn khiến y đau quá. Y hoàn toàn không đứng dậy được, bụng ngày mai nhất định sẽ có một vết bầm tím lớn.

Y ôm bụng, đau quá, đau đến không chịu nổi, tên nam nhân kia đánh y dùng để cho y có cơ hội gặp lại, bằng không y nhất định cũng sẽ đâm hắn một cái, không, phải đâm hắn ba cái mới hả giận.

Y nhắm mắt lại, đau quá, đây là giấc mộng quý dị gì, nhưng cảm giác đau đớn nơi vùng bụng kéo dài mãi không tiêu tan. Y cố gắng ép mình ngủ thật nhanh, như vậy khi tỉnh lại, sẽ phát hiện ra mình đang còn ngủ ở trong phòng của chính mình, sống cùng một đám bằng hữu đàng \*\*\* với nhau.

Mau tỉnh lại, phải từ giấc mơ khủng bố này mà nhanh nhanh tỉnh lại!

quyển sách hoàn

Editor: Magi @ Đông Phương Các

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nam-nhi-duong-tu-cuong-he-liet-bo-5-tinh-phung-ac-y>*